

Giới thiệu Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm

Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm của tác giả Minh Hương Hoa Hồn là câu chuyện về hán và nàng, giữa một nam nhân nhà tướng và một tiểu thư thích được nuông chiều...

Suốt bao năm nay, ta chỉ biết hướng đến chiến trường để bảo vệ giang sơn. Nhưng vì bà nội nên ta mới chấp nhận lấy cô nương nhà danh giá kia, cho đến khi biết được nàng khá lười biếng và thích được chiều chuộng thì hán lập tức bất cóc gẽ và dọa nàng để cho nàng khiếp sợ mà tránh xa hán ra, ý là đào hôn luôn...

Dọa xong thì tự mình đi trốn để khỏi cho bà nội trách mắng, không ngờ sau mười năm vì lời thương nhớ của bà nên hán mới trở lại nhưng tất cả đều nằm gọn trong tay của nàng .!!

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trên một quan đạo phía Tây ngoại ô kinh thành, bỗng xuất hiện vài con tuần mã cao to, ngồi trên lưng ngựa đều là những vị nam tử trẻ tuổi.

Trong đó người đi đầu mặc một bộ quần áo trường bào màu đen, mái tóc dài đen mượt được buộc lên cao, tuy nhiên vẫn có vài sợi rủ xuống bay bay trong gió.

Thân hình hán rắn rỏi và cường tráng, sống lưng thẳng tắp, sau lưng mang một bình khí to lớn để hơi lệch, ngồi trên một con tuần mã có bộ lông trắng như tuyết, bốn vó của nó phi như bay.

Theo sau là mấy người, đều khoác giống nhau một ngoại bào màu xanh đậm, đội hình rất trật tự.

“Tiêu Hà, ở đây cách kinh thành còn bao xa?”

Nam tử theo sát phía sau nhanh chóng quan sát bốn phía một lượt rồi bẩm báo: “Khoảng hai đến ba dặm, nếu dùng roi thúc ngựa liên tục thì chưa tới một canh giờ sẽ đến được cửa kinh thành.”

“Ai!”

Người mặc đồ đen bỗng dừng kéo dây cương, rất nhanh, mấy con ngựa phía sau cũng theo tốc độ đi chậm lại.

“Nguyên soái, vì sao lại dừng lại?”

Người nam tử cầm đầu ngạo nghễ nâng tay lên, chỉ về hướng cách đó không xa: “Chỗ kia hình như có khách điểm, cứ ăn no bụng trước đã cùng thuận tiện nghỉ ngơi một chút, ngày mai tiếp tục lên đường cũng chưa muộn.”

Tiêu Hà hơi nhú mày, kéo lại dây cương đi đến bên cạnh nam tử mặc đồ đen nói: “Lão thái quân liên tục phái người gửi mười phong thư thúc giục nguyên soái cấp tốc trở về phủ, bây giờ đã sắp đến cửa thành rồi, Nguyên soái lại muốn dừng lại nghỉ chân, ngộ nhờ bệnh tình của lão thái quân...”

“Ngươi nghĩ rằng lão thái quân thật sự bị bệnh sao?”

Tiêu Hà trầm ngâm, không hề bày tỏ ý kiến nào thêm nữa.

Huyền y nam tử không phải ai khác, chính là Bắc Kỳ tướng quân nắm trong tay Hồ phù binh mã - Đại nguyên soái Bạch Quân Nhiên.

Ở Bắc Kỳ, có lẽ dân chúng không biết Đương kim Hoàng Thượng tên gì họ gì, nhưng không ai là không thể không biết đến nhân vật Đại nguyên soái Bạch Quân Nhiên này.

Người này từ khi mới năm, sáu tuổi đã đi theo tổ mẫu học hành quân bày trận, mười mấy tuổi được phong làm thiếu niên anh hùng.

Năm nay mới có hai mươi tư tuổi, mà đã lập được nhiều công lao to lớn cho đất nước Bắc Kỳ.

Nay hán đóng quân ở biên ải suốt đã được mười năm, trải qua vô số trận chinh chiến, trước sau đã dẹp yên, bình định được hai nước Xích Diễm và Tây Lưu, vì vậy bản đồ giang sơn Bắc Kỳ đã được mở rộng không ít.

Hơn mười ngày trước, khi đang thao binh thì Bạch Quân Nhiên nhận được lá thư của nhà tử kinh thành gửi tới.

Trong thư ghi rõ, nữ chủ nhân của Bạch gia là tổ mẫu của Bạch Quân Nhiên, được tiên hoàng phong là Địch Quốc phu nhân Bạch lão thái quân mấy ngày trước do mắc bệnh hiểm nghèo, bệnh tình ngày càng trầm trọng.

Tin tức này đến vô cùng bất ngờ.

Trên thực tế những tin tức tương tự thế này mỗi năm đều được gửi tới nhiều lần.

Chẳng qua, Bạch Quân Nhiên lại sắp đặt sẵn rất nhiều người nằm vùng trong nhà cho nên bình thường dù người đưa thư vừa tới nơi thì lập tức đã có người mật báo cho biết những bức thư kia thuần túy chỉ là mưu kế của lão thái quân.

Đó là lí do mà hán và tổ mẫu giống như hai thái cực, mặc cho đối phương gây sức ép còn hán chính là sống chết không lộ diện.

Nhưng lần này sau khi nhận được thư nhà, người mật báo lại chậm trễ chưa hề xuất hiện.

Bạch Quân Nhiên bắt đầu phỏng đoán, chẳng lẽ tổ mẫu bị bệnh thật?

Tuy có nhiều điểm đáng nghi trong chuyện này nhưng nghĩ đến bản thân mình đã đi hơn mười năm chưa trở về thăm nhà một lần nào, lúc này hán cũng nên trở về, không nên tiếp tục chống đối.

Chuẩn bị ít hành trang, an bài mọi việc lớn nhỏ ổn thoả trong quân đội xong, hán liền dẫn theo phó tướng đắc lực của mình là Tiêu Hà cùng ba đến năm thuộc hạ thân tín trở lại kinh thành.

Khách điểm Long Duyệt ở phía tây kinh thành, mặc dù chỗ này tuy vắng vẻ, nhưng trong phạm vi mười dặm trở lại cũng chỉ có duy nhất cái khách điểm này, vì vậy cũng không thể coi là buồn bán kém.

Tiểu nhị thấy mấy người phong trần mệt mỏi nhảy từ trên lưng ngựa xuống, vội chạy đến không ngừng nói.

“Mấy vị khách quan, mời dừng chân vào trong quán trọ nghỉ ngơi ăn cơm?”

“Dọn dẹp cho ta mấy gian phòng tốt nhất, trong quán các người có món ngon gì đem hết lên đây cùng một bầu rượu, mặt khác chăm sóc mấy con ngựa kia của ta thật tốt.”

“Khách quan yên tâm, tiểu điểm phục vụ tuyệt đối bảo đảm khiến ngài hài lòng.”

Mấy nam tử này đã quen với cuộc sống trong quân doanh, cả người đều khó che giấu được sự khí khái, cường liệt (nóng nảy).

Nhất là người được gọi là Bạch Quân Nhiên, ngoài cha mẹ là những người Bắc Kỳ đã quen sống cuộc sống phong lưu, bây giờ tuy đã tạ thế nhưng mỗi lần nhắc tới con cháu Bạch gia, dân chúng không kim được phải dùng hai từ Xuất Trần* để miêu tả. [**Xuất Trần: ý nói sắc đẹp tuyệt trần. (=.=!)]*

Cho dù quanh năm chinh chiến nhưng không vì thế mà thay đổi dung nhan trời sinh tuấn tú của Bạch Quân Nhiên, ngược lại lại khiến cho khí chất cả người hán toát ra ba phần khí phách kết hợp với sự ngang ngược càng tăng thêm cảm giác ngoan độc ở con người hán.

Mấy người theo sự chỉ dẫn của tiểu nhị, chọn một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống thì đồng thời thức ăn cùng rượu thịt cũng được dọn lên, Tiêu Hà thấp thỏm không yên không kim được nhìn về phía Lão đại nhà mình.

“Nếu đệ nhớ không nhầm thì hình như Nguyên soái đã cưới thê. Nghe nói, đại tẩu là do đích thân lão thái quân năm đó lựa chọn... là cháu dâu được nuôi từ bé.”

Những chữ cuối cùng vừa nói ra khỏi miệng thì nhận được một cái nhìn chăm chăm hung ác của Bạch Quân Nhiên.

Đáy lòng Tiêu Hà vui lên, không sợ chết dịch lại gần đối phương thêm một chút, thần thần bí bí che môi nhỏ giọng nói: “Chuyện này trong quân doanh chúng ta không còn là bí mật nữa, mọi người ai cũng biết mười năm nay nguyên soái không chịu hồi kinh nguyên nhân chính là sợ gặp mặt thê tử của mình.”

Nghe nói như vậy, hai mắt Bạch Quân Nhiên tròn tròn.

“Người nghe ai nói hươu nói vượn như vậy, bốn soái đường đường là một nam tử hán, làm sao có khả năng sợ nàng, một tiểu nha đầu còn chưa dứt sữa?”

Mặc dù hán lớn tiếng nói như vậy nhưng trong lòng lại hơi chột dạ.

Nhớ năm đó, tổ mẫu thừa dịp hán được cho phép về nhà nghỉ định kỳ, cũng không hề biết trước chuyện này, tổ mẫu vừa khuyên vừa dỗ muốn hán cưới vợ, nghe nói đối phương còn chưa đến tuổi thiếu niên, chỉ là một tiểu nha đầu.

Khi đó hán mới chỉ có mười bốn tuổi, suy nghĩ còn chưa đủ chín chắn mà cha mẹ thì lại mất từ sớm cho nên những chuyện nhi nữ tình trường* căn bản hán không có hiểu biết. [**Nhi nữ tình trường: là chuyện yêu đương giữa đôi trai gái, ý mà. ^^!]*

Bất đắc dĩ tổ mẫu lại là nhất gia chi chủ (= chủ nhà), giả sử nếu như hấn dám phản kháng đến cùng thì chắc chắn sẽ bị trục xuất ra khỏi cửa ngay tức khắc.

Nhìn lại một hồi, hấn đồng ý nhưng không cam lòng cho nên đã vén khăn voan đỏ lên đem con cóc xấu xí làm lễ vật đặt vào tay đối phương.

Sau đó, bữa tiệc bỗng trở thành hài kịch, tiểu tân nương gần chín tuổi bị dọa ngất đi.

Hấn không muốn bị tổ mẫu dùng quái trượng (gậy trượng) đánh nên cả đêm chạy trốn về doanh trại. Toàn bộ mười năm này, nếu như phải trở về kinh nghe chỉ, hấn cũng chỉ đi ngang qua trước cửa nhà mà không bước vào.

Tướng mạo tiểu tân nương kia hấn đã sớm quên sạch, chỉ nhớ vóc người đối phương nhỏ gầy, vẻ mặt nhu nhược là kiểu mà hấn ghét nhất cũng là kiểu thiếu nữ mảnh mai mà hấn chỉ muốn tránh càng xa càng tốt.

“Tuy nói năm đó Nguyên soái cưới vào cửa chỉ là một đứa con nít nhưng trải qua hơn mười năm, nói không chừng đại tẩu đã trở về thành một mỹ nhân tuyệt sắc thì sao.”

Tiêu Hà kể từ năm mười lăm tuổi đã nhập ngũ, theo Bạch Quân Nhiên chinh chiến từ nam chí bắc, nếu không xét đến quan hệ chủ tướng thuộc hạ thì tình nghĩa giữa hai người giống như bằng hữu, huynh đệ, hấn tự nhiên biết được sở thích tính tình của Bạch Quân Nhiên.

Xuất thân trong gia đình nhà tướng, Bạch Quân Nhiên đương nhiên tôn trọng gia phong, trong lòng không muốn trở thành một kẻ làm ô nhục gia phong cho nên chẳng bao lâu được xứng danh anh hùng, khiến phụ thân tuy mất trên sa trường vẫn có thể tự hào, hành diện về người con của mình.

Từ thời kì Lão thái quân nhập ngũ lập nên Bạch gia quân, trải qua hai đời phát triển đến Bạch Quân Nhiên là đời tiếp theo dĩ nhiên sẽ có hơn mười vạn quân do Bạch gia bồi dưỡng huấn luyện mà thành, khiến cho ngày nay Bạch gia trở thành trụ cột vững chắc bảo vệ quốc gia.

Tính tình Tiêu Hà hào sảng cho nên nguyện ý cống hiến hết mình vì Bạch Quân Nhiên, không chỉ bởi đây là người xuất thân nhà tướng cầm lệnh hỏ phù mà còn là một nam tử hán sống có tình có nghĩa. Trong quân đội, cũng không phải là người tự cao tự đại, luôn hết lòng với mỗi tướng sĩ, coi họ như huynh đệ mà chiều chuộng.

Cũng bởi vậy mà hấn xem thường những quan văn chỉ biết lí luận suông, theo hấn, loại người này tối ngày chỉ biết ăn no rồi lại nằm, căn bản là không hiểu gì về cuộc sống vất vả gian nan của người lính, còn chưa kể đến những nguy hiểm luôn rình rập, kề cận ở trên chiến trường.

Cả ngày miệng chỉ biết bàn luận nổi sầu của thiên hạ, muốn bọn họ thực tế một chút, không thể!

“Những người kia chẳng hiểu gì mà cứ nói bừa, tự cho mình là có trí thức khiến cho người ta chán ghét. Chưa kể loại tiểu thư quen được nuông chiều từ bé, cười cũng không dám để hở răng, thấy một con côn trùng liền ngất xỉu ba ngày ba đêm càng khiến cho người ta khinh thường.”

Bạch Quân Nhiên vừa dứt lời thì từ ngoài cửa bước vào hai người dáng nhỏ nhắn, là thiếu niên có bộ mặt nho nhã yếu đuối.

Trên người hai người này đều đeo theo túi nải, đặc biệt trên người vị thiếu niên mặc đồ trắng có thêu hoa văn tối màu, ngũ quan tuấn tú lạ thường, da trắng như tuyết, lông mày lá liễu, đôi môi anh đào, mái tóc đen như mực được buộc cao sau gáy. (= em cứ tưởng mình tả Bạch Tuyết cơ đấy ^^!)

Bước chân đi lại nhẹ nhàng, ánh mắt như sao, như bả sinh mang một cỗ lạnh lùng thoát tục.

Đi phía sau là một thiếu niên trông yếu ớt, trông cách ăn mặc có vẻ là gã hầu sai vặt.

Hai người đi lướt qua Bạch Quân Nhiên ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, cùng với tiểu nhị nói chuyện, tiếng nói rất nhẹ nhàng, chậm rãi.

Tay không khách khí chỉ vào hai người kia: “Nhìn thấy chưa? Trông bộ dáng lớn lên này biết ngay là một khúc củi mục, vai không thể gánh, tay không thể xách, nếu như nam tử Bắc Kỳ ai cũng như vậy, chẳng đến ba năm nhất định sẽ mất nước.”

Thanh âm Bạch Quân Nhiên mặc dù không lớn nhưng vì hai bàn kê gần nhau, hơn nữa ở trong quân đội hấn thường xuyên phải ra lệnh chỉ huy vì vậy âm thanh dễ dàng bị nghe được.

Hai thiếu niên ngồi ở chiếc bàn bên cạnh quay đầu lại, trong đó vị mặc đồ trắng im lặng nhìn chằm chằm Bạch Quân Nhiên nhưng nhìn hồi lâu giống như là đang đánh giá cái gì đó.

Khi Bạch Quân Nhiên bị cặp mắt của vị thiếu niên kia nhìn đến nổi da gà thì lại bị nhận thêm một cái trợn mắt hung hăng.

Không chờ Bạch Quân Nhiên phản ứng lại, Tiêu Hà ngồi bên cạnh tươi cười: “Đệ nói Nguyên soái à, mặc dù hai tiểu tử này lớn lên trông nhỏ bé yếu ớt đôi chút nhưng mà cái trứng vừa rồi rất có uy lực nha.”

Lão đại nhà hấn thuở nhỏ trong quân đội lớn lên, khí phách trên người tuyệt đối có thể làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Tên tiểu tử ngồi bàn bên nhìn thấy Nguyên soái trong lòng không cảm thấy sợ sệt mà còn to gan dám trừng mắt về phía này, đủ thấy đối phương gan dạ

sáng suốt cũng không vừa.

Không để ý lời chế nhạo của hắn, càng không có tức giận, đôi mắt mới vừa rồi còn trùng oán hận bây giờ lại nhìn Bạch Quân Nhiên rất hứng thú.

Xoa xoa cằm của mình cần, thật thương thức lại người kia hồi lâu, trong ánh mắt đó có cái gì đó khó nói thành lời, vừa quyến rũ vừa như hòn sỏi. (=.=!
sởn cả da gà, câu trên là chị nhìn anh, câu dưới là anh nhìn chị, đừng ai thấy khó hiểu đoạn này nha ^^!)

Da thịt lại trắng như tuyết, không hề có nửa điểm giống kiểu thô kệch của nam tử?

Chẳng lẽ hai người này là...

“Hai người này bên ngoài công nhận là gầy yếu đôi chút, nhưng mà vị công tử mới vừa rồi trùng mắt ngu quan thật sự mỹ, tuần tú vô cùng.”

Tiêu Hà thở nhỏ lớn lên ở nhà nông, mặc dù ngày thường diện mạo không thể coi là người khó nhìn nhưng trong xương tủy vẫn có gì đó thô kệch của người nông.

Hắn một bên vừa quan sát, vừa hâm mộ nói: “Đều cùng là nam nhân, nhưng vì sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?”

Loại biểu cảm này rất nhanh liền bị Lão đại của mình hung hăng tron mắt.

“Người đứng là loại người không có tí tiền đồ gì cả, người đáng hâm mộ lại không hâm mộ, lại đi hâm mộ loại củi mục này? Nhìn đi, tay chân thì leo khèo, tuy tiện bóp hai cái còn không chừng trở thành tàn phế.”

Lời nói này của Bạch Quân Nhiên là lời nói thật, không có ác ý nhưng vì hắn ở trong quân đội nhiều năm nên thường xuyên quen cùng thuộc hạ nói giỡn, những lời nói, cứ chỉ tự nhiên có chút lỗ mãng phóng khoáng.

Có thể nói, có người nghe vô tâm có người nghe hữu ý, bàn bên cạnh thiếu niên mặc bộ đồ người hầu kia bị vũ nhục một phen, trên mặt càng lộ vẻ bất mãn.

Trùng mắt oán hận, gã người hầu lên tiếng: “Công tử, hai người ngồi bàn bên cạnh thật đáng ghê tởm, cư nhiên dùng lời nói khó nghe để hình dung chúng ta, xem ra ta nên cùng bọn họ lý luận một phen...”

Không chờ gã theo hầu đứng dậy, vị mặc bộ đồ trắng liền dùng quạt ngăn cản.

Vị thiếu niên áo trắng kia cười khê một tiếng. “Phập” (*tiếng mở quạt giấy ý a ^^!*), một tiếng đem chiếc quạt mở ra, ung dung thông thả quạt nhẹ.

“Bởi vì cái gọi là gà gáy o o, vịt kêu cạp cạp, xa xôi chó nói không đồng điệu, con lừa nấn bột [1] là một nhà.”

[1] Truyện ngụ ngôn Trung Quốc thời xưa: từ nhỏ lừa cha đã bảo lừa con phải nấn bột, để học tánh chăm chỉ siêng năng làm việc, nơi lừa con nấn bột có thể nhìn ra đường xá. Lừa cha hy vọng lừa con học tập cách sống của con người. Nhưng lừa con ngày một trưởng thành lại chỉ chăm chú học cách xay bột và đọc sách thơ ca. Có một ngày nó gặp được một lừa cái xinh đẹp mến mộ tài hoa thi phú của nó. Sau đó nó và lừa cái đi đến thành phố lớn. Đến thành phố nó chỉ biết ngày ngày kéo cối xay. Lừa cái dần dần chán nản vì nó không còn thể hiện tài hoa như trước, lại không biết làm gì khác như người. Cuối cùng, lừa cái bỏ nó mà đi, còn nó mãi không thể học thành như người. (chú thích của quỳnh tỷ ^^!)

Gã người hầu nghe xong câu này thì phì cười một tiếng.

Tiêu Hà mặc dù là người thô lỗ, nhưng lúc nhỏ tuổi cũng từng bị trưởng bối bắt học nên cũng biết đôi chút, nghe thấy lời nói này, liền tỏ ra bất mãn.

“Hắc, ta nói người, tiểu Bạch diện thư sinh này thật là vô lễ, dù sao chúng ta cũng là bậc trên, bắt quả nói mấy câu thật lòng, người làm gì mà chửi chúng ta là gà là vịt, còn nói chúng ta là lừa không phải là người?”

Không chút nào để ý đến lời hấn chất vấn, trùng mắt thiếu niên kia đen như Hắc Diệu Thạch* không khách khí nhìn chăm chăm hướng Bạch Quân Nhiên.

Hắc Diệu Thạch: là loại đá có màu đen, mọi người cứ lên google đánh sẽ ra, em chưa học được cách đăng ảnh. Thông cảm nha ^^!*

“Trong mắt người hấn có lẽ là hấn tử anh hùng, nhưng trong mắt ta người này so với loại không có tri thức măng phu chẳng có gì khác biệt.”

Lời nói này rất hàm ý, trong lời nói càng khó che lại vài phần ý tức giận.

“Người khá lắm, dám vô lễ, người có biết nhà chúng ta là...”

(*Cứ đuổi lý lấy cái danh ra uy hiếp >___*

Tiêu Hà muốn thay Lão đại nhà mình đấu khẩu lại bị Bạch Quân Nhiên ngăn cản.

Hắn cẩn thận dò xét vị Bạch diện thư sinh hồi lâu, giống như bỗng nhiên phát hiện ra gì đó, trong mắt cũng đều lộ ra nụ cười ranh mãnh cùng toan tính.

“Ta vẫn cho rằng, trăm việc không dùng được nhất là thư sinh, toàn đi học chữ từ những người đã chết (các bậc thánh hiền, v...v a! thích ca mô mi ^^!) chỉ giỏi dùng miệng lưỡi. Nếu như thực sự gặp phải giặc cướp..., còn không phải sợ đến nỗi quỳ xuống cầu xin tha mạng hay sao?”

Bạch Quân Nhiên vừa dứt lời thì bên ngoài khách sạn truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập.

Chỉ thấy mấy người nam tử quần áo thô sơ, trên tay cầm đại đao, trường kiếm, khí thế hung hăng xông vào, khẩu khí rất hung bạo.

“Tiểu nhị, các người mau đem hết các món ăn ngon trong quán ra đây cho lão tử, phục vụ tốt lão tử sẽ có thưởng còn nếu như phục vụ không tốt, cẩn thận cái mạng cầu của người.”

(cầu cho nó lịch sự ^^, miệng anh Nhiên sư huynh này thiêu thật, nói phát đến luôn. Ha ha!)

Tiểu nhị vừa trông thấy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ngay cả Tiêu Hà cũng nhũn mảy, áp sát tai Bạch Quân Nhiên nhỏ giọng nói: “Mấy người này giống như không phải người lương thiện.”

Bạch Quân Nhiên cười lạnh một tiếng, ung dung thong thả nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, khoé mắt không tự chủ liếc sang chiếc bàn bên cạnh, cùng với vị thiếu niên áo trắng kia bốn mắt nhìn nhau.

Bên môi lập tức nở nụ cười xấu xa, đi đến chỗ đối phương chớp mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Thật đúng là nói cái gì cái đó liền tới, vừa mới nhắc tới giặc cướp liền xuất hiện ngay một đám. Như thế nào, bây giờ không phải có chút sợ rồi chứ? Không sao, ta là người rất dễ nói chuyện, cầu xin ta ngay bây giờ, nói không chừng vì một lời cầu xin của nàng, ta liền hảo tâm giúp nàng đuổi đi mấy kẻ rất có thể sẽ tìm nàng gây sự trước tiên.”

Tức giận liếc hắn một cái, thiếu niên áo trắng xoay người, vẫn trấn định ngồi ở chỗ cũ, cũng không nói câu nào.

Bạch Quân Nhiên có chút ngoài ý muốn nhướn mày. Nếu như hắn nhìn không lầm, vị bạch y công tử cùng gã người hầu này căn bản là hai nữ nhân cải trang thành.

Mặc dù nơi này cách kinh thành chỉ có vài dặm đường nhưng dù sao cũng là nơi hoang vu, hai nữ tử một mình lên đường, gặp phải nguy hiểm là điều khó tránh khỏi.

Chưa kể, nhìn hai nha đầu này tay chân mềm yếu, căn bản là không biết nửa điểm công phu.

Hơn nữa, bạch y cô nương này lại có diện mạo vô cùng xinh đẹp, chẳng lẽ nàng không sợ mình sẽ gặp phải kiếp nạn sao?

Đang suy nghĩ, thì thấy mấy tên lỗ mãng ánh mắt sáng lên thẳng hướng này mà đi tới.

Cũng khó trách bọn họ sẽ không nhìn về hai người này.

Hai người này trên người đều mặc những bộ quần áo trắng tinh ra dáng một công tử thế gia. Hơn nữa quần áo trên người các nàng, mở to con người đều có thể nhìn ra đây đều là những thứ đồ xa xỉ.

Mặc như vậy đi ra ngoài, đó không phải là chờ người ta tới khi dễ sao?

Cầm đầu là một đại hán đem thanh đao “Rầm” một tiếng cầm trước mặt hai người: “Nhìn hai vị công tử ngày thường tướng mạo mi thanh mục tú (lông mày xanh đôi mắt đẹp), như vậy địa vị không nhỏ chút nào. Mấy huynh đệ ta gần đây hành tẩu giang hồ kinh tế eo hẹp, hai vị nếu là người thông minh cũng không để bụng tặng cho bọn ta chút ngân lượng coi như làm lộ phí đi đường đi.”

Gã sai vặt kia tựa hồ có chút sợ hãi, hai tay gắt gao ôm bọc quần áo không chịu buông.

Thân là quân nhân, Tiêu Hà nhất định không chịu được mấy tên khốn chuyên ức hiếp dân chúng, đứng dậy muốn xen vào chuyện bắt công trong thiên hạ này thì lại bị Bạch Quân Nhiên giữ lại.

Hắn có chút không hiểu, nghĩ thầm Lão đại bình thường so với hắn còn không quen nhìn thấy loại chuyện này, hôm nay là chuyện gì xảy ra thế này?

Bạch Quân Nhiên nhìn hắn lắc lắc đầu một cái, cười nói: “Người ta lại không cầu xin chúng ta giúp đỡ một tay, người cũng đừng hảo tâm

làm chuyện xấu chứ.”

Mặc dù hẳn đúng là không thích cái loại thổ phỉ chuyên cướp của này nhưng hẳn cũng muốn nhìn xem cái nha đầu kia rốt cuộc có thể hay không cúi đầu cầu xin hẳn.

Dù sao theo như quan sát của hẳn, mấy tên khốn này cũng không phải thuộc loại khó chơi, thay vì vội vàng làm người tốt, lại nghĩ không bằng trước hết xem một chút kịch hay đã.

Vốn tưởng rằng bị người này dọa cho sợ hãi, rất nhanh tiểu tử này sẽ phải cúi đầu, nhưng không ngờ đối phương vẫn như cũ không nhanh không chậm phe phẩy cây quạt, không tỏ ra chút sợ hãi nào.

Bộ dáng trấn định này khiến Bạch Quân Nhiên lại sinh ra mấy phần thương thức.

“Các vị đại ca nếu muốn bạc cứ nói thẳng ra, cần gì phải bày ra bộ dáng dọa người như vậy, chúng ta hai người thứ khác không có, nhưng riêng bạc thì có rất nhiều...”

Nói xong, cầm bọc quần áo trong tay gã người hầu đưa lên trước mặt, vẻ mặt tươi cười mà nói: “Các người là muốn bạc trắng hay là muốn suy nghĩ lấy hoàng kim đây?”

Mấy người trước mặt này ánh mắt lập tức sáng ngời, trầm nghĩ, chẳng lẽ hôm nay chính là ngày đại phát tài rồi sao?

Bên cạnh Tiêu Hà trợn tròn cặp mắt. Hai người thư sinh này không phải bị dọa đến đầu óc có vấn đề rồi chứ?

Chỉ có Bạch Quân Nhiên càng xem càng thú vị. Hẳn muốn xem một chút xem nha đầu này định làm cái gì?

“Hoàng kim? Bạc trắng? Chúng ta đều muốn cả...” Thần tài tới gõ cửa, nào có ai muốn đuổi đi.

Bạch y công tử hướng mấy người ngoắc ngoắc ngón tay, cười nói: “Bọc quần áo của ta đây tốn rất nhiều tiền, được dùng từ loại chỉ chắc chắn nhất mà dệt thành, đao kiếm đều không thể chém được.”

“Hơn nữa cách buộc bọc quần áo này cũng từng hỏi qua cao nhân, nếu mở không đúng cách rất có thể làm ngón tay bị thương. Đến đây, mọi người đến hết cả đây, ta cho các người xem.”

Mấy người đại hán này không nghi ngờ gì, từng người giống như đang chờ vàng thật bạc trắng xuất hiện đều quây cả vào.

Thiếu niên áo trắng ngón tay trắng mịn nhẹ nhàng linh hoạt cởi bọc quần áo, khi từng lớp bị mở ra đồng thời có một khối trắng bay ra. Sau một khắc, liền có người bắt đầu ở trên mặt đất lăn lộn.

“Ai da, ngứa quá, thật là ngứa! Ngứa quá a...”

Thấy một màn như vậy, tiểu nhị cùng những khách nhân đều trợn mắt há mồm, mấy đại hán mới vừa rồi còn phách lối hiện tại đều nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Người theo hầu bên cạnh cười hắc hắc, đứng dậy hướng đến mấy đại nam nhân trên người đập một cước: “Ai bảo các người có mắt không trông, ai cho phép các người hống hách cướp của, xem ta không đập nát các người.”

Bạch y thiếu niên vẫn duy trì thần thái như cũ, thông thả ung dung, đem bọc quần áo buộc chắc lại, từ trên cao nhìn xuống mấy vị đại hán vẫn đang kêu ngứa liếc mắt một cái.

“Phấn ngứa này công hiệu vô cùng lợi hại, coi như các người có gãi rách da cũng không thể hết ngứa được. Chỉ có biện pháp duy nhất là Dạ hương, chỉ cần dùng phấn Dạ hương thoa khắp toàn thân, sẽ rất nhanh có hiệu quả.”

Mấy người này đại khái ngứa sắp không chịu nổi, vừa nghe thấy giải được, không cần biết là Dạ hương hay kên rạch, toàn bộ chỉ ước được nhảy xuống tắm thống khoái.

Bạch y thiếu niên cười cười đứng dậy, quay đầu nhìn Bạch Quân Nhiên một cái.

“Bên ngoài đều truyền rằng Bạch Quân Nhiên - Bạch Đại nguyên soái là một hán tử chân chính, lấy việc giúp người làm niềm vui, ôm (xen) vào những chuyện bất công của thiên hạ. Hôm nay được diện kiến, thì ra chỉ là tin đồn.” Nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà, gọi người theo hầu: “Thanh nhi, chúng ta đi.”

※※※※※※※※

Khi Bạch Quân Nhiên cùng mấy tâm phúc về đến Bạch phủ ở kinh thành thì đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Trước cửa, mấy gia đình đang quét sân, quản gia Bạch Trung Chính đang đối với nha hoàn giao phó cái gì đó.

Nghe được tiếng vó ngựa hí, vị lão quản gia theo bản năng nhìn ra hướng cửa.

Chỉ thấy một con ngựa trắng cao lớn, ngồi bên trên là một huyền y nam tử tư thế hiên ngang.

Bạch Trung lập tức sững sờ, không nhận được hô to một tiếng: “Trời ơi, thiếu gia... thiếu gia đã trở về!”

Bạch Quân Nhiên từ trên ngựa phi thân nhảy xuống, đi về phía lão quân gia cười một tiếng: “Trung thúc, đã lâu không gặp.”

Bạch Trung tâm tình kích động, vội vàng phân phó gã sai vặt đang ở một bên ngăn ngại đi thông báo cho Lão thái quân.

Mười năm không về, Bạch phủ so với trước kia càng thêm tráng lệ, đồ sộ.

Trong viện nha hoàn và gia đình phần lớn đều là những người hầu mới vào phủ được vài năm, nhìn thấy Bình mã Đại nguyên soái Bạch Quân Nhiên trong truyền thuyết đều là ngẩn ra.

Trong ấn tượng, có thể thống lĩnh được tam quân, đều nghĩ Nguyên soái phần lớn đều là hán tử có bộ râu quai nón trên mặt, làn da ngăm đen.

Nhưng người nam tử trước mặt này, mặc dù vóc người cao tráng nhưng khuôn mặt lại có vẻ trẻ tuổi mà tuấn tú, mái tóc dài ở trong gió bay nhẹ nhẹ, vừa tráng kiện lại có mấy phần phóng khoáng (tiêu sái).

Khó trách Lão thái quân thỉnh thoảng cứ nhắc đi nhắc lại đứa cháu trai này vài lần.

Quả đúng là Nhân Trung Long Phượng.

Cùng Bạch Trung nói chuyện một hồi, Bạch Quân Nhiên liền hỏi về tình hình của tổ mẫu: “Trung thúc, Thái quân bệnh nặng thực sự, nằm trên giường không dậy nổi sao?”

Đối phương sắc mặt lập tức cứng đờ như có điều gì khó nói: “Chuyện này... hay là thiếu gia nên tự mình đi nhìn một chút đi.”

Bạch Quân Nhiên là người thông minh, thấy Bạch Trung ấp a ấp úng liền đoán được bảy, tám phần: “Vậy mấy huynh đệ của ta trước hết phiên Trung thúc chiếu cố.”

Thu xếp chuyện của Tiêu Hà cùng mấy người thuộc hạ xong xuôi, hắn chạy như bay về phía cửa phòng của tổ mẫu.

Vén lên bức màn châu, chỉ thấy nằm trên giường là một vị Lão thái thái đã cao tuổi.

Mặc dù tóc đã hoa râm nhưng sắc mặt còn hồng hào, anh khí bức người (khí khái bức người).

Trong truyền thuyết, Định Quốc phu nhân lúc còn trẻ võ nghệ siêu quần (vượt trội hơn người), ngay cả Võ Trang Nguyên lúc đó cũng bại tướng dưới tay bà.

Nhìn tổ mẫu thần sắc cũng không kém, tảng đá trong lòng Bạch Quân Nhiên rốt cuộc được thả xuống.

Bước vào nội thất, vung lên áo bào hướng về phía Lão thái quân rồi quỳ xuống hành lễ.

“Tổ mẫu, tôn nhi bất hiếu thỉnh an ngài...”

Hắn theo quy củ dập đầu ba cái, vừa ngẩng đầu trông thấy tổ mẫu đang gất gao nhìn mình chăm chăm.

Bạch Quân Nhiên không dám ngỗ nghịch, quỳ gối tiến lên hướng về chiếc giường của tổ mẫu, bò đến: “Cháu nói tổ mẫu, tôn nhi đã trở về thỉnh an ngài, ngài ngược lại nói gì đi má.”

Bạch lão thái quân tiếp tục trừng mắt, đợi tôn tử nhà mình tới gần, bà nhanh tay nhéo tai của hắn ra sức véo: “Tên tiểu tử bất hiếu này, không thể ngờ lại đi một mạch mười năm! Trong mười năm này ta tìm đủ các loại lí do gọi cháu về nhưng cháu rõ ràng lại nghe lời ta vào tai này ra tai kia, có phải hay không chờ đến lúc bộ xương già này xuống huyết cháu mới chịu trở về gặp mặt lần cuối đúng không?”

Lỗ tai mặc dù bị vặn, Bạch Quân Nhiên lại làm nũng, cười lấy lòng: “Bà nói cái gì vậy? Thân thể của tổ mẫu luôn luôn khoẻ mạnh như vậy, đừng nói là mười năm cho dù có năm mươi năm đi chăng nữa tổ mẫu vẫn còn khoẻ như sinh long hoạt hổ.”

[Sinh long hoạt hổ: = với khoẻ như vâm; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào.]

Không đợi Bạch lão thái quân trả lời, màn cửa lần nữa bị người vén lên.

Bước vào là một điệu linh* thiếu nữ, một thân quần áo màu lục, trên đầu trang sức mặc dù đơn giản nhưng mà đều là những thứ đắt tiền không tầm thường.

[Diệu linh*: dễ thương =. =!]

“Thái quân, cháu có điều muốn nói, cháu trai của ngài bất hiếu như thế, nên thưởng hấn bằng quải trượng mới đúng.”

Bạch lão thái quân nghe xong lời này, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, mới vừa rồi còn bị Bạch Quân Nhiên xem là người bệnh ốm yếu, giờ phút này tổ mẫu cảm lấy cái quải trượng hình đầu rồng hướng về phía cái mông của hấn đánh xuống.

“Cái đồ tôn nhi bất hiếu đáng chết, ta sớm muốn đánh cho người một trận từ lâu rồi.”

Bạch Quân Nhiên giống như mình gặp phải quý xui xẻo, phong trần mệt mỏi vừa về tới nhà liền bị thái quân dùng quải trượng đánh.

Hấn mặc dù là vừa là cực kì cao hứng cũng càng thêm buồn bực, cái nha đầu đưa ra sáng kiến này cho tổ mẫu rốt cuộc là ai vậy? (vợ anh ^^)

Mới chỉ liếc qua một cái liền bị một cú đánh từ quải trượng của Bạch lão thái quân giáng xuống.

Mặc dù thân thủ hấn linh hoạt nhưng nghĩ tới tổ mẫu mười năm không thấy mình, trong lòng tất nhiên rất tức giận, nếu không cho bà đánh mấy cái hạ hỏa nhất định sẽ không cam lòng, cuối cùng liền cùng với đối phương so chiêu.

Trong phòng to như vậy, chỉ thấy tổ tôn hai người, người đuổi ta chạy.

Không nghĩ Bạch lão thái quân hơn bảy mươi tuổi nhưng là càng già càng dẻo dai.

Đứng ở một bên xem nào nhiệt, lục y thiếu nữ thấy Bạch Quân Nhiên bị đánh vài cái, không nhịn được che miệng lại cười.

Động tác này của nàng khiến hấn tức giận chết. Bị buộc phải chạy, Bạch Quân Nhiên bỗng nhiên dừng lại giống như phát hiện ra việc gì đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy thiếu nữ kia làm mặt quỷ với hấn, hấn bỗng thất thần, liền không chú ý bị quải trượng của Bạch lão thái quân đánh mạnh vào cái mông của hấn.

“Ai da! Cháu nói tổ mẫu, ngài có thể xuống tay nhẹ chút được không ah.”

Bạch Quân Nhiên nhảy một cái ra xa, xoa xoa cái mông bị đánh một trận, tui thân cau mày.

Thấy cách đó không xa, thiếu nữ vẫn đứng đấy cười vui sướng khi có người gặp họa, hấn then quá hóa giận nói: “Người này là người nào? Nha đầu ở đâu, dám có lá gan nhiều chuyện như vậy?”

Cẩn thận nhìn lên, mới phát hiện thiếu nữ ngày thường mi thanh mục tú (lông mày xanh, đôi mắt đẹp), nhu mì như nước, tựa như tiên nữ từ trong tranh bước ra.

Hơn nữa, còn nhìn rất... quen mắt?!

“Bạch nguyên soái, ngài đúng thật là quý nhân hay quên, ngày hôm qua chúng ta không phải mới gặp mặt, đã giao thủ qua sao?”

“Đó, nàng không phải là... Ai da, tổ mẫu, ngài làm chi lại đánh người ah?”

“Cái tên tiểu tử chết bầm này, đến cả nàng dâu của mình cũng không nhận ra.”

“Gi? Vợ cháu? Bà nói nàng chính là đứa con nít năm đó... bị cháu lấy con cóc về dọa cho ngất đi kia hả?”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Khi Bạch Quân Nhiên biết được thiếu nữ dung mạo xinh đẹp trước mắt này chính người mười năm trước được đưa vào cửa, là cháu dâu được nuôi từ bé tên là Mặc Lan thì giật mình hồi lâu.

Mà càng làm cho hấn không thể ngờ được, tiểu nha đầu này khi còn ở khách điểm thì đã biết được hấn là vị hôn phu của nàng rồi.

Giúp Bạch lão thái quân châm trà, Mặc Lan hướng hán khẽ mỉm cười, chỉ thấy đôi lông mày nàng cong cong, cái mũi nhỏ hơi héch lên, sắc mặt như bạch ngọc, ví như hoa xuân.

Một thân xiêm y màu xanh biếc càng khiến nàng trở nên xinh đẹp hơn.

Biết trước đó hai người đã gặp nhau, Bạch lão thái quân tỏ vẻ rất hiếu kì, nhắc chén trà cháu dâu mình pha lên, khẽ nhấp một ngụm nói: “Lan nhi, làm thế nào cháu biết được thân phận của tên tiểu tử này?”

Bạch Quân Nhiên liếc nhìn tỏ mầu một cái. Hiện tại dù trong tay hán cầm Hồ phù binh mã, là Đại nguyên soái nhưng đứng trước mặt tỏ mầu lại trở thành một thằng nhóc địa vị không hơn không kém.

May mà trong phòng này chỉ có ba người bọn họ, nếu như chuyện này bị những tướng sĩ của hán nghe thấy, thì còn đâu oai phong của một Đại nguyên soái như hán nữa đây.

Phao hết một lượt trà, Mặc Lan tiến đến sau lưng Bạch lão thái quân, bóp vai cho bà, mà tầm mắt nhìn của nàng vừa lúc lại đúng hướng Bạch Quân Nhiên đang ngồi đối diện Bạch lão thái quân.

“Nguyên soái lần này hồi kinh, mặc dù hành sự kín đáo nhưng nếu muốn đoán ra thân phận của huynh ấy cũng không khó khăn cho lắm.”

Bạch Quân Nhiên đột nhiên cảm thấy đáng người nha đầu này chẳng những lung linh mà ngay cả thanh âm khi nói chuyện cũng như tiếng hoàng anh tuyệt nữ rất dễ nghe.

Đáng tiếc, ngay từ nhỏ hán đối với loại cô nương yếu điệu này không có cảm tình, luôn sợ hãi hạ không tốt khiến đối phương khóc còn là chuyện nhỏ, chẳng may làm gãy tay gãy chân thì đúng là khó xử.

Mặc Lan đang xoa bóp cho Bạch lão thái quân, cảm thấy biểu hiện của hán có mấy phần khinh thường.

Nàng cũng không tức giận, dịu dàng mỉm cười, nhìn chăm chăm vào Bạch Quân Nhiên nói: “Đầu tiên, mặc dù Nguyên soái không mặc khôi giáp nhưng chân lại đi ủng quân nhân.”

Hán cúi đầu nhìn xuống đôi giày đang đi, trên đó còn thêu Ngũ Trảo Kim Long*.

[Ngũ Trảo Kim Long: rồng vàng năm móng.]*

“Ồ Bắc Kỳ ta, ngoại trừ hoàng tộc ra cũng chỉ có người thống lĩnh cao nhất trong quân đội mới có tư cách đi loại giày thêu hình rồng này, mặt khác...”

Nàng cười như không cười nhìn chăm chăm mặt đối phương: “Phàm là người mang binh đánh giặc, trên người đều có một cỗ khí phách, Nguyên soái mặc dù nói chuyện mực thước nhưng thần thái giữa hai đầu lông mày lại mang theo một cỗ không giận mà nghiêm.”

Những lời nói này rõ ràng vô tình hay cố ý châm biếm người khác khiến cho người ta có phần tức giận nhưng lại không biết nổi giận vì chỗ nào.

Bạch lão thái quân nghe xong khẽ mỉm cười, cũng hướng về tôn tử nháy mắt mấy cái.

Bạch Quân Nhiên bị nàng nói vậy khiến cho dờ khóc dờ cười. Nha đầu này rõ ràng đang nhân cơ hội trả thù riêng đây mà.

“Thứ ba...” Không đề ý tới ánh mắt trao đổi của hai tỏ tôn. Mặc Lan tiếp tục nói: “Trong từ đường của Bạch phủ chúng ta còn lưu lại bức họa khi còn trẻ của lão gia. Mặc dù Nguyên soái so với phụ thân uy nghi kém hơn mấy phần nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy ngũ quan vẫn có chỗ giống nhau.”

Cái miệng lưỡi lợi hại của nha đầu này thật đúng là, nói một câu tổn hại một câu.

Bất quá, đối với nàng chỉ ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể quan sát hán kĩ như vậy khiến Bạch Quân Nhiên có vài phần khen ngợi.

Trong mười năm, hán cũng thỉnh thoảng nhớ đến mình có một tiểu nương tử ở kinh thành.

Trải qua năm tháng đã thay đổi rất nhiều thứ. Hán chẳng thể ngờ được, mười năm trước ngồi trong kiệu hoa còn là một đứa con nít vậy mà bây giờ đã trở mã trở thành một tuyệt thế mỹ nhân rồi.

Không biết nàng còn nhớ hay không khi lần đầu tiên hán vén lên khăn voan đỏ, tự tay đưa cho nàng con cóc kia?

Trong lòng đột nhiên trở nên có chút phức tạp, nếu nói không đề ý đến nàng thì đó là lời nói dối.

Nhưng hán vẫn như trước, không cách nào đối với loại nữ tử yếu đuối này sinh ra bất kỳ hảo cảm nào.

Nữ nhân, cũng không nhất thiết là công cụ để có người nối dõi tông đường (^~! thế anh định để mình tự sinh cháu)

Kiểu hấn thích chính là có thể cùng hấn sánh vai cười ngửa, một nữ trung hào kiệt có thể cười nói lớn tiếng (=, =! *thể loại anh lãng mạn góm*).

Nói cho cùng, mẫu thân không chịu nổi đã kích phụ thân chết trận trên sa trường cuối cùng uất ức quá mà chết, trở thành ám ảnh không thể xoá đi trong lòng hấn.

“Ha ha! Lan Nhi quả nhiên là một cô nương thông minh, không phụ thái quân nhiều năm yêu thương cháu.” Bạch lão thái quân cũng chiều nắm tay Mặc Lan, vỗ nhẹ mấy cái lên mu bàn tay nàng: “Quân Nhiên kiếp này có thể lấy được cháu làm vợ, không biết kiếp trước đã tu được bao nhiêu phúc phận đây.”

Gò má Mặc Lan hơi đỏ lên, nhìn Bạch Quân Nhiên nhưng trong ánh mắt lại có vài phần tức giận cùng toan tính.

Bạch Quân Nhiên chỉ cảm thấy ngực mình cứng lại, hấn cũng không phải chưa gặp qua các cô nương xinh đẹp bao giờ nhưng rạng rỡ mỹ lệ như Mặc Lan thì chưa thấy ai.

Hai người không nói gì mà chỉ ‘mỉ mai nhạn khứ’* khiến trong mắt Bạch lão thái quân cảm thấy mập mờ vô cùng.

[*Mỉ mai nhạn khứ**: *đầu mày cuối mắt* = *liếc mắt đưa tình*.]

Trong lòng bà rất rõ ràng rất vui mừng nhưng bên ngoài vẫn không lộ vẻ gì khác thường: “Lan nhi, phu quân của cháu mười năm không về, ngày hôm nay lại đập cửa vào nhà đối với chúng ta mà nói là một chuyện đáng vui, cháu mau phân phó cho quân gia chuẩn bị một bàn tiệc để Quân Nhiên tây trần.”

Mặc Lan bị hai tiếng ‘phu quân’ làm cho ngẩn người, nhưng rất nhanh liền hiểu ý của lão thái quân muốn mình ra ngoài để có điều muốn nói riêng với Bạch Quân Nhiên.

“Vậy Lan nhi xin phép ra ngoài chuẩn bị.”

Thấy nàng nhẹ nhàng bước ra khỏi nội thất, Bạch lão thái quân phát hiện ánh mắt cháu trai mình vẫn dõi theo bóng dáng người vừa đi.

“Cái đồ tiểu tử chết bầm này, bây giờ có phải là thấy rất hối hận đúng không. Đem một giai nhân ở lại trong phủ, mười năm chẳng hề quan tâm đến lần nào, bỏ lỡ biết bao nhiêu thời gian tốt đẹp. Nếu không phải ban đầu cháu cứ dứt khoát như vậy thì không chừng giữa cháu và Lan nhi đã có hài tử chấp chững biết đi rồi cũng nên.”

Từ từ thu lại tầm mắt, trong lòng Bạch Quân Nhiên đối với Mặc Lan có mấy phần tán thưởng nhưng không vì thế mà làm thay đổi cách nghĩ của hấn.

Nâng chén trà lên hộp một ngụm, hấn bất mãn nói: “Sao tổ mẫu lại nói như vậy? Mười năm nay, cháu mang binh đánh giặc, bảo vệ quốc gia so với nhi nữ tình trường thú vị hơn rất nhiều, về phần hai chữ hối hận cháu chưa hề nghĩ đến.”

“Hừ! Lan nhi là một cô nương tốt trong hàng vạn cô nương, là một người rất xinh đẹp, tài hoa cũng là đệ nhất, chẳng những tinh thông cầm, kỳ, thi, hoạ mà ngay cả gia nghiệp Bạch phủ lớn là thế mà còn quản lý rất nghiêm túc và có trật tự.”

Bạch Quân Nhiên cười hừ một tiếng: “Cầm kì thi hoạ tính là cái gì? Những thứ này đều là thú chơi tiêu khiển khi nhàn chán của các công tử, thiên kim quý tộc. Cháu là một Nguyên soái giết giặc, chỉ cần nghĩ tới làm sao hạn chế người thương vong, đánh thắng trong chiến tranh là quá đủ rồi.”

Hấn mặc dù sinh ra có dung mạo tuấn tú nhưng trong xương tủy của hấn từ đầu đến cuối chỉ có suy nghĩ của một người làm lính.

Đánh đàn, hát khúc, ngâm thơ, vẽ tranh theo ý hấn, những thứ đó này chỉ biết làm tiêu tan (*giảm, mất*) ý chí con người.

“Tên tiểu tử chết bầm này thật đúng là không nhận được tí ưu điểm của cha mẹ di truyền, nhớ năm đó cha cháu mặc dù là xuất thân võ tướng nhưng trong đầu cũng hiểu nhiều kinh luân, chính vì thế mới hấp dẫn (*thu hút*) mẹ cháu - Đệ nhất tài nữ, gả vào nhà chúng ta.”

“Nhưng nhìn một chút cháu xem, thuở nhỏ bảo cháu luyện chữ thì cháu lại tự nhiên lấy bút vẽ làm kiếm đùa giỡn, dạy cháu gảy đàn thì cháu lại đem dây đàn kéo đứt làm âm khí, Bạch gia ta thế nào mà lại sinh ra ra cái quái thai như cháu cơ chứ?”

“Hắc hắc, nói không chừng năm đó cháu là do cha mẹ nhặt về cũng nên.”

Bạch lão thái quân nghe xong lời này, nổi giận đến mức dùng quai trượng gõ lên sàn nhà: “Tên tiểu tử thói này, nói vớ vẩn gì thế?”

Bạch Quân Nhiên vội vàng tiến đến lấy lòng, liền bóp vai làm nũng với tổ mẫu: “Ai da! Tổ mẫu, cháu chỉ nói đùa một chút thôi mà, đừng nổi giận, đừng nổi giận, tôn tử của ngài ngày đêm chạy về kinh thành, nếu khiến ngài bị bệnh thêm không phải cháu chính là đồ bất hiếu sao.”

“Hừ! Đừng tưởng rằng cháu nói mấy câu dễ nghe này ta liền không tức giận, ta cho cháu biết, lần này cháu trở về, đừng mơ tưởng dễ dàng rời đi, về phần Hoàng Thượng ta sẽ tiến cung gặp mặt, Bạch gia ta một nhà trung liệt, Hoàng Thượng cũng sẽ không làm khó bà già này đâu.”

Bạch lão thái quân quay đầu lại, trừng mắt nhìn hấn: “Ngươi cũng đã hai mươi tư tuổi rồi, Lan nhi cũng thành thân nhiều năm như vậy, vẫn một mực vì

Bạch gia của chúng ta. Hôm nay, Lan nhi không còn là đứa bé của mười năm trước kia nữa, giờ đã trở thành một đại cô nương, nên làm, cũng đều có thể làm rồi.”

“Nên làm? Làm cái gì?”

“Ngươi tiểu tử hồ đồ này, còn dám giờ trò giả vờ với ta?” Bạch lão thái quân lần nữa bị tôn tử làm cho tức giận: “Lần này cháu trở về Bạch gia, không thay Bạch gia sinh mấy hài tử thì đừng hòng ta tha cho cháu.”

“Tổ mẫu, ngài không nói đùa đấy chứ? Nhìn nha đầu kia chân tay lẻo khèo, ta sợ ý một chút, ngộ nhờ làm nằng bị gãy tay hay gãy chân, sẽ làm ảnh hưởng đến nửa đời sau của nằng thì sao?”

Lần này Bạch lão thái quân bị hấn làm tức khí vô cùng, bà đứng lên cầm quạt trạng đánh người.

“Đừng đánh, đừng đánh, cháu nói tổ mẫu, cứ coi như sức khỏe ngài còn cường tráng như năm nào, nhưng tôn tử của ngài đầu sao cũng mới vừa về đến nhà, ngài đầu thế nói đánh liền đánh chứ.”

Bạch Quân Nhiên nhanh tay lẹ mắt trốn tránh khiến Bạch lão thái quân càng tức sôi người.

Hết lần này tới lần khác hấn thân thủ linh hoạt luôn lên nhảy xuống chính là không thể khiến bà đánh được, cuối cùng nhảy lên trên xà nhà.

Bạch lão thái quân tức giận nhưng không làm được gì, giờ quạt trạng ngừng đầu đối với tôn tử nói to: “Cho dù cánh tay có mảnh đi chẳng nữa nhưng đầu phải bóp một cái liền có thể gãy ngay được, cái tên khốn nhà ngươi, mười năm trước lại cầm con cóc dọa cho tiểu cô nương người ta sợ mất hồn thế đã đủ thấy ghê tởm rồi.”

“Mười năm nay ngươi thân là chồng, chẳng những không có đến một lần làm tròn trách nhiệm của một người chồng, ngay cả mặt mũi cũng chẳng chịu xuất hiện. Nếu không phải Lan nhi tâm địa thiện lương, chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi (*thanh danh*) của lão bà này không phải bị người bạc tình như ngươi làm mất hết hay sao.”

Mắng một hồi, lão thái gia cảm thấy khát nước, hóp một ngụm trà, tiếp tục chỉ vào tôn tử giận dữ mắng chửi: “Tóm lại, ta không cần biết lý do gì, nếu cháu không làm cho Lan nhi mang thai hài tử, cháu đừng mơ tưởng rời khỏi kinh thành một bước.”

Thấy đối phương mở miệng giống như muốn nói gì đó, Bạch lão thái quân lập tức cảnh cáo: “Cháu dám chạy trốn, ta sẽ lập tức treo cổ tự sát cho cháu xem”

Bạch Quân Nhiên nghe xong liền thấy đau đầu nhức óc.

Xem ra mười năm nay hấn thật sự khiến tổ mẫu tức giận không ít, nhìn tình hình trước mắt này, tổ mẫu nói ra những lời cảnh cáo này là muốn ép hấn với tiểu nha đầu kia khai chi tán diệp* đến cùng đây.

[*Khai chi tán diệp* *: kiểu như con đàn cháu đống ý.]

Mặc dù hấn luôn luôn không thích những cô gái nhu mì (*điềm đạm*) ốm yếu nhưng chẳng biết tại sao trong đầu hấn luôn xuất hiện nụ cười của nha đầu kia mà trong lòng chẳng có chút chán ghét.

Hoặc có lẽ, theo nguyện vọng của tổ mẫu mà nói thì đây cũng không phải chuyện khó gì.

※※※※※※※※

Rời nhà đi mười năm, thiếu gia rốt cục cũng trở về thăm nhà, đối với Bạch phủ mà nói đây chính là một chuyện vui đáng ăn mừng.

Lão thái quân cho triệu tập tất cả những người làm trong phủ đến bái kiến Bạch Quân Nhiên, để tránh cho việc những người làm thấy chủ tử nhà mình mà tưởng người ngoài thì sẽ trở thành trò cười mất.

Rất nhanh đến lúc chập tối, Bạch Quân Nhiên giới thiệu lần lượt mấy thuộc hạ đặc lực của mình với tổ mẫu.

Được gặp mặt Định Quốc phu nhân Bạch lão thái quân trong truyền thuyết, mấy tiểu bối hết sức ngưỡng mộ đều hỏi thăm bà.

Khi bọn hấn biết được người thiếu niên áo trắng hôm qua gặp trong khách điểm chính là nàng dâu của Nguyên soái thì ai nấy đều tỏ ra khiếp sợ vô cùng.

Yến tiệc bắt đầu, thân là thiếu phu nhân của Bạch phủ, Mặc Lan xuất hiện trong một bộ váy ngắn màu xanh lục bích. Vì muốn thể hiện sự hiếu khách, nằng còn chủ động đàn lên một khúc đàn tranh, thái độ rất tự nhiên, thoải mái. Chưa kể, trong thực đơn buổi tiệc tối nay, tất cả các loại rượu đều do chính tay nằng tự mình chuẩn bị, những người hầu chỉ việc dọn lên và sắp xếp.

Ngay cả sau khi kết thúc buổi tiệc nằng cũng không rảnh một lúc nào, nằng lại phải thu xếp an bài cho toàn bộ thuộc hạ của Bạch Quân Nhiên ở phòng khách tốt nhất, những người hầu được sai đi hầu hạ cũng đều là những người tay chân lanh lẹ, làm việc nhanh gọn.

Một cô nương mới mười chín tuổi mà có thể đem gia nghiệp của Bạch gia quản lý nghiêm túc có trật tự khiến Tiêu Hà, Bạch Quân Nhiên cùng mấy tâm phúc khác đều nhìn nàng bằng cặp mắt khác trước, đồng thời cũng phải gờ ngón tay cái lên thán phục.

Ban đêm, hai vị tướng lĩnh Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà lặng yên không tiếng động nhảy lên mái nhà Bạch phủ, tìm được vị trí thoải mái, một người cầm lấy chai rượu bắt đầu đối ẩm.

“Nguyên soái, trong phủ của huynh đầu bếp tay nghề quả không tệ, món ăn đều tuyệt cả nhưng chỉ có điều, không khí có chút cầu nệ (trang trọng) quá, không thể há miệng lớn ăn thịt, uống rượu, cũng không có ai cùng chúng ta tối giành gà tranh vịt, tự nhiên cảm thấy thức ăn đi vào miệng chẳng còn tư vị gì hết.”

Bạch Quân Nhiên gác chân này lên chân kia nằm ở trên nóc nhà, nhìn lên những chấm nhỏ trên bầu trời. Đừng nói Tiêu Hà không có thói quen dùng bữa như vậy, ngay cả hắn là chủ tử Bạch phủ đã quen kiểu sinh hoạt của quân đội cũng còn cảm thấy không thoải mái nữa là.

Không xa trong đình viện truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của Mặc Lan, nàng đang phân phó công việc của ngày mai cho người làm.

Tiểu nha đầu này tuổi chưa phải lớn lắm nhưng nói chuyện mạch lạc rõ ràng, xử lý dứt khoát, nên thường sẽ thưởng, đáng phạt sẽ phạt. Mọi người trong phủ không khỏi đối với nàng tâm phục khẩu phục, ngay cả vừa rồi hai gia đình làm sai việc, sau khi bị nàng khiển trách cũng hứa rằng lần sau sẽ không tái phạm.

“Nguyên soái, đại tâu phu nhân thật đúng là không đơn giản, ngày hôm qua giả trang thành nam nhân hành hạ mấy tên thổ phi đến sống dở chết dở cũng đã khiến chúng ta hết sức bội phục rồi. Không nghĩ tới, tâu ấy còn làm chủ một gia nghiệp lớn như vậy, xem ra mắt nhìn người của thái quân quả không bình thường.”

Nhìn theo ánh mắt của Tiêu Hà, Bạch Quân Nhiên vẫn chưa nói câu nào.

Ngừa đầu nóc cạn loại rượu mạnh, trong lòng không biết là đang thưởng thức rượu hay là đang thưởng thứ gì nữa. Tóm lại, trong bữa tiệc nhìn hình ảnh nàng bận rộn đi qua đi lại. Cho đến khi đi qua bên cạnh hắn, khuôn mặt nàng giống như tựa tiểu phi tiểu kiều nghiêng mặt nhìn hắn, trong lòng hắn đã cảm thấy có chút gì không yên.

Vì sao ánh mắt luôn không tự chủ dõi theo nàng? Rõ ràng trông nàng nhu nhược, mảnh mai không phải loại mà hắn thích nhưng trong khoảng thời gian ngắn hết lần này đến lần khác nàng lại hấp dẫn ánh mắt của hắn.

“Nghe nói Thái quân lần này triệu huynh về là muốn huynh thực hiện sứ mạng.” Giọng nói Tiêu

Hà vang lên bên tai hắn: “Đệ nói này Nguyên soái, năm nay huynh đã hai mươi tư tuổi, những người ở tuổi huynh bây giờ không biết làm cha của bao nhiêu hài tử rồi.”

“Hừ! Người có vẻ biết rất rõ thì phải.”

Tiêu Hà cười ngây ngô một lúc: “Đây chính là việc chính miệng thái quân nói cho đệ biết”.

“Bà là muốn người trông chừng ta, không cho ta lên lút chạy trốn phải không?”

“Dù sao, hiện tại biên cảnh cũng đã yên ổn. Thái quân chỉ cần vào cung bẩm báo một tiếng với Hoàng Thượng, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ đồng ý với yêu cầu của người. Nguyên soái, không bằng nhân cơ hội này cùng tâu phu nhân sinh mấy hài tử cũng không tệ.”

Hai người đang nói chuyện liền nghe thấy một tiếng nói quen thuộc truyền đến: “Thiếu phu nhân, ngày hôm qua tỷ ở trong khách sạn gặp qua huyền y công tử chính là thiếu gia, lúc ấy vì sao không cùng thiếu gia nhận nhau đây?”

Nhìn kỹ trong đình viện mọi người làm đều đã tản đi hết, người cùng Mặc Lan nói chuyện không phải ai khác chính là người đóng giả gã theo hầu Thanh nhi.

Mặc Lan thở dài, có một số việc nàng không biết phải nói thế nào. Hai chủ tử đi cùng nhau ra ngoài thành để thu tô, không nghĩ tới trên đường trở về sẽ gặp lại vị hôn thu đi biệt mười năm.

Nếu nói lúc ấy, tâm tình nàng không xao động thì đó là lời nói dối.

Nhưng lại nghĩ đến, hắn chẳng hề quan tâm đến nàng, làm sao khiến nàng không khỏi sinh ra oán hận trong lòng đây.

“Không nghĩ tới thiếu gia chẳng những là Đại Nguyên soái anh dũng nhất, thiện chiến nhất của Bắc Kỳ mà ngay cả tướng mạo cũng tuấn tú như vậy. Hôm qua khi gặp ở khách điểm, nhìn thiếu gia một thân phong trần mệt mỏi nên không cẩn thận quan sát. Trong bữa tiệc tối nay, em rất cuộc có thể nhìn rõ ràng bộ dạng của thiếu gia rồi.” Thanh nhi nói xong, về mặt hưng phấn: “Cứ nghĩ rằng, người mang binh đánh giặc diện mạo trông thô lỗ, phóng khoáng, không nghĩ tới thiếu gia lại là người khác biệt hẳn.”

Nàng vào Bạch phủ chỉ mới năm năm, đối với nhân vật Bạch Quân Nhiên cho tới bây giờ chỉ được nghe kì danh, chưa nhìn thấy kì nhân.

Lúc này được thấy phong thái người này, trong lòng Thanh nhi không khỏi đối với Bạch Quân Nhiên có vài phần ngưỡng mộ.

Dù sao trong truyền thuyết, chỉ cần nghe đến Bắc Kỳ Bạch Quân Nhiên, quân địch đã sợ đến mất mặt. Kể cả trong nước, chủ tử nhà mình cũng đã trở thành một huyền thoại, hỏi sao nàng lại không cảm thấy ngưỡng mộ cho được.

“Nhìn chuyện không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

Trong lúc Thanh nhi khen ngợi Bạch Quân Nhiên hết lời thì Mặc Lan không kìm được bắt đầu lên tiếng trả đũa.

“Một người có được đánh giá là tôn kính hay không thì phải xem xét từ nhiều góc độ, người mà em coi thành thiên thần mà sùng bái cũng có rất nhiều khuyết điểm đấy.”

Trên má nhá, Bạch Quân Nhiên biểu tình ngưng trọng mà Tiêu Hà thì cô hết sức nín cười.

“Người này rời nhà đi mười năm, mặc dù chiến công hiển hách nhưng lại quên mất trong nhà còn có tổ mẫu ngóng trông, tự nhiên đi liền mười năm không về, điều này rõ ràng hèn bất hiếu. Mặt khác, khi chúng ta ở trong khách sạn gặp phải người xấu, hèn không có lập tức ra tay trợ giúp mà còn tránh ở một bên xem náo nhiệt, điều này thể hiện nhân phẩm hèn không tốt.”

Tiêu Hà thiếu chút nữa cười ra tiếng. Tẩu phu nhân bắt đầu tính nợ cũ đây, mà gương mặt tuấn tú của Nguyên soái bây giờ so với nhọ nồi còn khó coi hơn.

“Còn nữa..., mười năm trước hèn có ý nghĩ xấu cầm một con cóc đặt vào tay ta dọa ta bất tỉnh, điều này cho thấy lòng hèn bất chính.”

Tiêu Hà vui đến nỗi chân duỗi thẳng ra, Bạch Quân Nhiên nghe xong thì nhú lông mày thăm nghĩ, nha đầu này cũng thật thích ghi hận, hèn cầm con cóc đến hù dọa nàng, nàng cư nhiên lại có thể nhớ kỹ trong mười năm.

“Điểm đặc biệt quan trọng nhất là...”

Nói tới đây, khuôn mặt Mặc Lan nhỏ nhắn mỉm cười ngửa đầu, cùng với Bạch Quân Nhiên đang cầm bầu rượu trong tay bốn mắt nhìn nhau.

“Một vị Đại Nguyên soái quang minh lỗi lạc lại đi nghe lén là một thói rất xấu đấy.”

Tiêu Hà cùng Bạch Quân Nhiên đều ngẩn ra. Hai người đang đắc ý nghe trộm cuộc đối thoại này thì không ngờ bị đối phương bắt được quả tang.

Tiêu Hà cảm thấy Tẩu phu nhân quả thật rất lợi hại, thừa dịp Nguyên soái còn đang thất thần, thi triển khinh công chạy như bay giống như chạy trốn.

Thanh nhi thấy thiếu gia đột nhiên xuất hiện lại nghĩ đến những lời mình vừa nói bị thiếu gia nghe thấy hết, khuôn mặt không khỏi ửng hồng.

Nhìn qua Mặc Lan, gương mặt vẫn ngạo nghễ như trước.

Vóc dáng nàng mặc dù chỉ đến vai của Bạch Quân Nhiên nhưng phong thái ung dung, khí chất trầm tĩnh khiến nàng hoàn toàn không hề thua kém đối phương.

“Nhìn thấy rồi chứ! Quả nhiên là thiếu gia nghe trộm.”

Thanh nhi xấu hổ cười cười, cũng không dám tiếp tục quấy nhiễu không gian của hai vị chủ tử liền xoay người rời đi.

Sân viện to như vậy giờ chỉ còn lại hai người bốn mắt nhìn nhau.

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, những cơn gió về đêm này thường mang theo vài phần lạnh lạnh.

“Nàng làm sao biết được ta ở trên nóc nhà?” Hèn tự nhận công phu mình không tệ. Mặc dù phần lớn là không có che giấu khí nhưng cũng không tệ đến mức dễ dàng bị một tiểu nha đầu này phát hiện ra.

Mặc Lan điềm đạm cười nhẹ, chỉ chỉ cách đó không xa hồ nước, chỉ thấy toàn bộ căn nhà đều bị phản chiếu hiện lên tất cả trên mặt nước.

Trái tim Bạch Quân Nhiên giật thót một cái, có chút bội phục cô gái có sự quan sát nhạy bén này.

Dưới ánh trăng, màu da của nàng trông càng trắng (*noãn, sáng*) hơn, hai tròng mắt sáng trong không hề có một tia sợ hãi ngược lại mang theo vài phần khiêu khích.

Hèn đột nhiên cười lớn một tiếng, vươn tay, khẽ vén sợi tóc vương trên trán nàng: “Quả nhiên là người mà tổ mẫu chọn, ngay cả khí thế so với người khác cũng bất đồng, bất quá nàng chớ có quên...”

Hèn cúi thấp đầu xuống, đôi môi kêu gọi tiến sát đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Ta là tướng công của nàng, phu chính là chồng của thê tử. Nàng, cái tiểu nha đầu này, thời điểm có người ngoài ở đây cũng không chịu nể mặt ta một chút.”

“Mười năm trước khi chàng đem con cóc vứt vào tay ta, lúc đó sao lại không biết thương hương tiếc ngọc một chút?”

Từ đó chuyện cái con cóc xấu xí lại ghé thăm đó đã trở thành bóng ma trong lòng nàng xoá mãi không đi.

Thậm chí cứ mỗi lần nhìn thấy thứ gì đó giống con cóc, nàng đều không tự chủ được mà nổi da gà.

Tất cả đều do người này làm hại.

Mười năm trước nàng không có cơ hội trách cứ hắn. Hiện tại, hắn đã trở về, nàng rốt cuộc có thể đem mọi bất mãn trước đây đổ hết lên người hắn.

“Nàng đang bày tỏ thái độ bất mãn với ta sao?” Cười tà nói, hắn tiếp tục vuốt vuốt sợi tóc mềm mượt của nàng.

Cúi đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt mái tóc đen như mực, khuôn mặt đẹp như ngọc, đôi mắt khi liếc, lông mày nhíu lại khi cười đều toát lên một vẻ thủy nị, thướt tha khó mà nói thành lời.

Nàng giống như một đoá hoa lan mới chớm nở, mỹ mà không kiêu, diễm mà không tục.*

[*nguyên văn Hán Việt bên trên, đẹp mà không yêu kiêu, tươi mà không thô tục (

Mặc Lan bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, cả người liền không được tự nhiên. Vốn muốn cùng hắn đấu khẩu một phen. Nhưng dưới ánh trăng sáng trong này, gió nhẹ nhẹ mơn trớn ống tay áo của hai người bay bổng bồng bềnh (phát phới), sợi tóc vờn bay, trái tim lại bất đầu sinh ra một cổ run rẩy động tình.

Nàng né tránh cái nhìn lại bị hắn áp tay giữ lại, đôi con ngươi đen láy loé lên một tia ác ma giao hoạt.

“Ta nói Lan nhi...” Hắn giương mặt cười như không cười, cực kì tà ác gọi tên thân mật của nàng, còn có mấy phần đùa cợt: “Nàng có biết mục đích tổ mẫu lần này gọi ta về là gì không?”

Đầu ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, tuy có chút đau rát nhưng không có nghĩa là không thể chịu được.

“Bà nói chúng ta đã thành thân được mười năm, cũng nên sinh hài tử là vừa.”

Lời vừa dứt, tại Mặc Lan liền đỏ bừng.

“Chàng nói hươu nói vượn gì vậy?”

Lần đầu tiên thấy nàng bối rối, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thú vị không kiềm chế được lại muốn tiếp tục trêu chọc.

“Nào có nói bậy? Nếu nàng không tin, chúng ta có thể đi hỏi tổ mẫu lại lần nữa? Bà rất muốn nàng sinh cho ta một tiểu hài tử để thừa kế hương khói của Bạch gia.”

Nàng dù sao cũng là một cô nương từng trải, coi như đã được gả cho người ta làm vợ, nhưng trong mười năm nay, hai người căn bản là không có chung đụng, làm sao chịu nổi những lời ôn nhu trêu chọc của hắn.

Thấy hắn lộ vẻ mặt tà ác, nàng xoay người muốn tránh né lại bị hắn bá đạo giữ lại: “Ta thấy trăng tối nay không tệ, khí hậu dễ chịu, không bằng chúng ta liền đem chuyện đêm động phòng hoa chúc mười năm trước còn chưa làm bù lại đi, sớm sinh một tiểu hài tử, hoàn thành tâm nguyện của tổ mẫu...” Hắn liền cúi đầu giống như muốn hôn đôi môi anh đào của nàng.

Mặc Lan vừa tức vừa sợ, nàng cứ tưởng rằng vị hôn phu mười năm không về, ít nhiều không cùng mình tồn tại chút quan hệ, cho nên tin tưởng rằng hắn tất nhiên sẽ không muốn dính dáng gì tới nàng.

Không nghĩ tới người này mới trở về phủ, đã nói muốn động phòng hoa chúc.

Mặc dù hai người là vợ chồng danh chính ngôn thuận nhưng trải qua hơn mười năm xa cách, nàng thật ra có chút không biết đối mặt với vị hôn phu này như thế nào.

“Nàng tránh cái gì? Ta là phu quân của nàng, vào động phòng sinh hài tử đây chính là một chuyện thiên kinh địa nghĩa* cần phải làm...”

[Chuyện thiên kinh địa nghĩa*: loại chuyện bình thường không có gì phải ngạc nhiên.]

Nàng càng lúng túng Bạch Quân Nhiên lại càng muốn cười lớn.

Thấy nàng đưa tay tới eo lưng muốn gỡ ngón tay của hắn ra, hắn thông minh bắt lấy hai tay của nàng, trong ánh mắt loé lên một tia gian xảo, cười mà nói: “Thế nào? Muốn dùng chiêu lần trước đối phó với thổ phi để đối đãi với phu quân nàng hả?” Giơ lên một ngón tay trước mặt nàng lắc lắc: “Vậy là không được đâu, thế thử coi phu quân là trời, mà lại tự tiện đối với phu quân dùng phần ngựa thật đáng đánh vào cái mông này.”

Nhìn thấy hai gò má của nàng bị mình trêu chọc mà đỏ ửng, hân mừng rỡ vô cùng đồng thời trong lòng có một cỗ rung động làm hân cúi người, bả đạo ngậm thật chặt đôi môi mềm mại của nàng.

Thật đáng tiếc, hương vị mặc dù rất tuyệt nhưng lại bị nàng không hề thương xót cắn một cái.

Bạch Quân Nhiên hơi chột rụt lại, hé mắt cười nhìn nàng: “Không ngờ nàng còn là một cô nương rất cứng đầu đấy.”

Nói xong lại lần nữa hôn đi xuống, sau đó tiếp tục bị cắn.

“Đừng?”

Chau chau mày, nụ cười càng sâu hơn: “Nàng còn cắn ta một cái ta liền tiếp tục hôn xuống dưới một chút.”

Đôi mắt đáng thương giương to, nàng nhát gan nói: “Vậy ta sẽ không cắn nữa.”

Bạch Quân Nhiên bị bộ dáng của tiểu tức phụ này chọc cho cười, cười đến ngất nghẻo, trong lòng lại càng thêm mềm lòng, cúi đầu ngậm chặt đôi môi mềm lại, không chút kiêng nể bắt đầu giày vò.

“Ngô... Chàng đã nói không cắn chàng sẽ không hôn, cái người này rõ ràng là thối vô lại.”

“Ha ha ha... Nếu nàng đã nói ta là vô lại vậy tối này ta liền làm một đại vô lại từ đầu tới cuối mới được.”

Hân xoay người ôm lấy khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng, hướng căn phòng của hai người đi tới.

Ánh trăng chiếu sáng xuyên qua tấm rèm bằng lụa mỏng của cửa sổ, chiếc màn từ từ được hạ xuống. Lúc đầu còn có thể thấy thân ảnh của hai người nhưng rất nhanh liền lưu luyến triền miên, hai người dính chặt lấy nhau, ôm lấy nhau ngã xuống giường.

Bên ngoài mọi âm thanh đều tịch mịch, chỉ có từng đợt gió thổi qua cửa sổ được khép hờ, mang theo hương vị thơm mát, ngọt ngào nhẹ nhàng che lại cảnh xuân trong màn trướng.

Sáng sớm hôm sau, Mặc Lan mệt mỏi không còn tí sức lực từ từ tỉnh lại.

Hình ảnh đêm qua triền miên hiện rõ mồn một trước mắt, từng chi tiết trong đầu còn rất rõ ràng.

Mới biết mùi đời đã bị người phụ, trải qua chuyện lần này để lại trong lòng nàng một dư vị khó nói nên lời, khổ sở có mà ngọt ngào cũng có.

Có thể ở trong lòng của Bạch Quân Nhiên, sự tồn tại của nàng chỉ giống như một con số không vô giá trị nhưng đối với nàng mà nói, người nam nhân kia chính là chỗ dựa cả đời này của nàng.

Thuở nhỏ nàng không có cha, không có mẹ. Từ khi hiểu biết liền rõ mình không có một gia đình trọn vẹn.

Lão tướng quân một tay nuôi nàng lớn lên, đến năm tám tuổi do mắc bệnh nặng không lâu sau thì qua đời, trước khi lâm chung ông liền gửi gắm lại nàng cho lão thái quân.

Mặc dù mười năm nay người kia đối với nàng chẳng quan tâm nhưng trong lòng nàng vẫn để ý tới hân, mỗi lần nghe được hân ở trên chiến trường anh dũng giết giặc, nàng đều không nhịn được vừa vui vừa an tâm.

Rốt cuộc đã danh chính ngôn thuận trở thành vợ hân rồi sao?

Ngoài cửa sổ truyền đến từng tiếng âm thanh của người luyện kiếm.

Hai gò má không khỏi đỏ lên, trong đó cũng mang theo vài phần tức giận.

Vừa nghĩ tới chính mình bị hân ăn sạch sẽ vào bụng, trong lòng không thể giữ nổi trạng thái cân bằng.

Vốn nghĩ muốn gây chuyện làm khó hân một phen, không nghĩ tới...

Thôi, dù thế nào đi chăng nữa hân cũng là chồng nàng, sớm muộn gì nàng cũng trở thành người của hân.

Đang muốn đứng dậy mặc quần áo, nàng thấy trên thân thể trắng mịn trần truồng của mình có vài chữ dùng bút lông viết.

“Bạch Quân Nhiên đến nơi này làm công sự, những người hầu không có nhiệm vụ không được phép tới gần. Nếu không, giết không tha.”

Thấy nét chữ rõ ràng xiêu xiêu vẹo vẹo viết trên người, nàng ngẩng đầu lên hướng về phía ngoài cửa sổ cao giọng hét to: “Bạch Quân Nhiên khôn khiếp, ta hận ngươi chết đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trẽ Mười Năm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng sớm, cô dâu mới cùng Bạch lão thái quân dùng bữa sáng với nhau.

Từ trong miệng hạ nhân biết được hai người này tối hôm qua đã trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận khiến lão thái quân không ngừng cười toe toét.

Về phần Bạch Quân Nhiên, tâm tình lại có chút phức tạp.

Tối hôm qua vốn chỉ là muốn trêu chọc nàng một chút nhưng không ngờ nháo một hồi lại thành ra phát sinh quan hệ với nàng.

Mới lúc đầu còn lo lắng lực đạo mình không tốt đụng vào nàng sẽ làm nàng có thể gãy tay hoặc gãy chân. Nhưng đến lên giường mới biết, loại cô nương nhu nhược này thân thể tuy có chút mảnh khảnh nhưng cũng không hẳn là yếu ớt so với những gì hắn nghĩ.

Tóm lại tuy có chút ngoài dự liệu nhưng ít nhất tối hôm qua hắn đã được trải qua một đêm động phòng khó quên.

Chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Lan từ đầu tới cuối đều không được tự nhiên, mỗi khi không cẩn thận cùng Bạch Quân Nhiên bốn mắt nhìn nhau còn nhú mào tím hồng hắn.

Tên khốn này thật sự ghê tởm, chiếm tiện nghi của nàng còn chưa tính lại còn dùng bút lông viết lung tung lên thân thể nàng, làm hại nàng ở trong thùng tắm kì cọ một hồi mới rửa trôi được những vết mực kia.

Bạch Quân Nhiên bị nàng trừng mắt như vậy, về mặt hấn cợt nhả đưa một chén cháo đến trước mặt nàng, không sợ chết nói: “Nào, nào... mau uống nhiều chút cháo bồi bổ thân, nàng hiện tại là tiểu tử tông của Bạch gia chúng ta, nói không chừng trải qua tối hôm qua, trong bụng nàng đã mang thai tiểu hài tử rồi.”

Bạch lão thái quân vừa nghe xong, khuôn mặt lại nở nụ cười như hoa: “Đúng vậy Lan nhi, phụ nữ mang thai rất cần bổ sung chất dinh dưỡng. Bây giờ tuy nhắc tới chuyện sinh hài tử còn hơi sớm nhưng quan trọng nhất là phải luôn chăm sóc tốt cho cơ thể.”

“Thái quân, ngài thế nào cũng đi giấu cợt Lan nhi? Mới một đêm mà thôi, làm sao lập tức có tiểu oa nhi ngay được?”

“Không sao hết, nếu tối hôm qua không có mang thai thì chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng.” Bạch Quân Nhiên ngẩng cao đầu vừa cười vừa nói.

Hắn không phải là chưa từng nhìn thấy qua nữ nhân sinh con. Trong quân đội mười năm, tuy có thể nói tự chủ rất tốt nhưng khi vào thời điểm cần thiết hấn cũng cần phải phát tiết nhu cầu sinh lý.

Trong mấy năm trước, hấn luôn luôn không muốn đối mặt sự thật trong nhà còn có một thê tử, nguyên nhân chủ yếu cũng là mỗi lần nghĩ đến nàng trong đầu sẽ hiện ra khuôn mặt non nớt ngồi ở trong kiệu hoa.

Một oa nhi mới gần có chín tuổi, muốn hấn làm sao có thể coi nàng là vợ mình mà đối xử đây? Dù sao cũng chỉ là một đứa bé mà thôi. Một nguyên nhân khác nữa khiến hấn mười năm không về là lúc đó hấn không thể vui lòng tiếp nhận cuộc hôn nhân do tổ mẫu sắp đặt này.

Hắn luôn nghĩ, cô nương có tư cách đứng cạnh hấn không nhất định phải có gia thế hiển hách, dung mạo tuyệt mỹ nhưng nhất định phải kiên cường mạnh mẽ, cho dù khi hấn viễn chinh bên ngoài, nàng cũng có thể quản lý tốt mọi việc trong nhà.

Cho nên khi hấn biết được, người mà mình sắp cưới vào cửa là một tiểu cô nương mảnh khảnh nhu nhược thì trong nội tâm hấn đã cảm thấy vô cùng chán ghét.

Lần này về nhà, tuy trong lòng biết rõ là mưu kế của tổ mẫu nhưng hấn không nghĩ tiếp tục trốn tránh bởi Lão nhân gia tuổi cũng đã cao, hấn không đành lòng muốn đối nghịch (*trái ý*) với bà thêm nữa.

Thật may là Mặc Lan bề ngoài tuy trông hơi nhu nhược một chút nhưng hấn phát hiện ra, tiểu nương tử của hấn trong nội tâm lại vô cùng kiên cường, điều này có thể rõ ràng nhận ra khi nhìn nàng, một cô nương có thể chất yếu đuối lại có thể quản lý sản nghiệp Bạch phủ ổn định và phát triển.

Đối với nàng, hấn có vài phần kính trọng.

Mà gương mặt của Mặc Lan bị hấn nói những lời này lại càng đỏ, nàng gượng chân không nể tình ở dưới bàn giấu hấn một cái.

“Ai muốn với chàng tiếp tục, người này đúng là vô lại!”

Thu hồi lại suy nghĩ của bản thân, Bạch Quân Nhiên bị đau giả vờ hét to một tiếng: “Ta nói nương tử, mặc dù phu quân nàng da dày thịt béo nhưng nàng lại độc ác không chút thương xót giẫm ta như vậy cũng sẽ rất đau đấy, khó trách người ta thường nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, vì phu hôm nay cuối cùng cũng được lĩnh giáo (*ném thử*).”

Tiếng kêu kia cũng thật quá khoa trương, bị hắn nói như vậy Mặc Lan hận không thể ở dưới bàn giẫm hắn nhiều hơn vài cái.

Người này thật sự là Bắc Kỳ Đại nguyên soái sao? Thế nào lại rất giống tên vô lại vừa đáng giận lại vừa đáng hận?

Thấy cháu dâu mình mới gặp mặt liền đã đa tình mà tiểu*, tâm tình Bạch lão thái tự nhiên lại càng cao hứng.

[*Đa tình mà tiểu**: = liếc mắt đưa tình, = đánh yêu mắt yêu, = đánh tình mắt yêu.]

Mọi người vừa nói vừa cười đùa một hồi, Bạch lão thái quân đột nhiên hỏi: “Sau khi dùng cơm sáng xong thì cháu phải vào cung gặp Hoàng Thượng sao?”

“Đúng vậy tổ mẫu, trước lúc xuất phát cháu đã dùng bò câu đưa tin cho Bình bộ thượng thư, muốn ông ấy thay cháu bẩm rõ chuyện hồi kinh. Hôm qua trở về chỉ sợ tin tức sớm đã truyền vào cung, hôm nay không tiến cung e rằng Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ thúc giục thôi.”

“Tuổi cháu cùng Hoàng Thượng không cách nhau là mấy, cũng vừa là bạn nói khó từ bé của Hoàng Thượng. Nhiều năm cháu sống chết không chịu về, lại bỏ lỡ đám cưới của Hoàng Thượng, cẩn thận lần này vào cung Hoàng thượng sẽ cho cháu một trận,”

Bạch Quân Nhiên không ngờ lại dùng dụng, cười cười: “Huấn (dạy) cái gì chứ? Lão tử thay hắn giành lấy thiên hạ, trấn thủ biên cương, bảo vệ vững chắc ngôi vị hoàng đế của hắn, quốc gia được yên ổn, hắn cảm ơn cháu còn không kịp như thế nào lại dám giáo huấn cháu cơ chứ?”

Bạch lão thái quân nhất thời nhũn mảy: “Đúng là không biết lớn nhỏ, trên dưới gì hết. Những lời thế này cháu tuyệt đối không thể ở bên ngoài nói tùy tiện được. Mặc dù giữa cháu và Hoàng Thượng có một chút tình nghĩa với nhau nhưng giữa quân và thần vẫn cần có một chừng mực nào đó cần phải giữ nghiêm. Một khi đã mắc tội bất kính thì cho dù cháu có lập được bao nhiêu chiến công hiển hách cũng đều sẽ bị rơi đầu.”

“Cháu biết thừa tổ mẫu, tôn tử của ngài cũng không phải là đứa ngốc, há có thể dễ dàng bị người khác muốn chặt đầu cháu là chặt được ngay.”

Nói xong, hắn đem bát cơm trắng cầm trên tay ăn sạch sẽ, lại uống thêm một ngụm trà, sau đó rất tự nhiên dùng tay lau miệng, chỉ thấy Mặc Lan ngồi đối diện lờm mắt nhìn hắn.

Hắn nở nụ cười khê: “Thế nào? Nàng cũng muốn theo ta tiến cung gặp vua hả?”

Mặc Lan tức giận lờm mắt một cái, trên khuôn mặt thanh tú động lòng người giống như có đôi chút buồn rầu lo lắng.

Mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng kết quả lại nuốt trở lại trong, cuối cùng vẫn là không có nói gì.

Sau khi dùng xong bữa sáng, hạ nhân liền chuẩn bị sẵn bộ lễ phục khi vào triều cho Bạch Quân Nhiên mặc, xong xuôi mọi thứ liền rời đi Bạch phủ.

Đi tới cửa, đang muốn phi thân lên ngựa thì lại thấy Mặc Lan cầm một túi đồ chạy theo ra.

“Nên mang những thứ này theo, sẽ rất hữu ích.”

Hắn chau mày, vẻ mặt không hiểu nhìn nàng: “Đây là cái gì?”

Hắn mở túi ra nhìn vào, bên trong đều là trang sức, mỗi một món đều có giá trị hết sức xa xỉ.

“Vài chục năm chàng đã không qua lại trong triều, chỉ sợ trong cung sẽ có mấy người không nhận ra chàng. Mặc dù thái quân nói quan hệ giữa chàng và Hoàng Thượng không tệ thế nhưng, dù sao đây đều là những chuyện của mười năm về trước. Hôm nay, hai người đều đã trưởng thành, trong tay chàng lại cầm binh quyền, ta sợ trong cung có người đố kỵ với công lao của chàng sẽ nói một số điều không hay, cho nên...”

Đem túi vải buộc lại chắc chắn đưa vào tay hắn: “Sau khi vào cung, nếu như có cơ hội nói chuyện với những người theo hầu hạ Hoàng Thượng thì chàng nên thưởng cho bọn hắn ít đồ này, để cho bọn họ ghi nhớ ân tình của chàng. Tương lai nếu xảy ra chuyện gì, cũng có thể mặt báo trước cho chàng một số chuyện.”

Bạch Quân Nhiên nghe xong thì ngẩn người, bật cười nói: “Nàng đây là muốn ta hối lộ sao?”

Mặc Lan tức giận nói: “Nói hối lộ nghe có vẻ hơi quá, trong cung vốn có nhiều thị phi, chàng đột nhiên trở về, chi không làm tốt sẽ có rất nhiều người soi mói. Những hạ quan bình thường có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua nhưng ngộ nhỡ lại gặp phải người nào tâm kế thâm sâu khó dò muốn cản trở chàng sẽ nói một số điều không hay, và lại...”

Nàng cúi giận trừng mắt nhìn hắn: “Bạch phủ chúng ta không phải nghèo kiệt xác như chàng nghĩ, những vật nhỏ này không đáng là bao, chàng mau cầm

đi, ngàn vạn đừng làm trễ nải thời gian kiến giả (đi gặp vua).”

Trái tim Bạch Quân Nhiên âm dần lên, mặc dù hần từ trước đến nay đều khinh thường lũ người trong cung hư dử ụy xà*, hơn nữa với năng lực của hần không cần lấy lòng người khác, nhưng bên cạnh lại có người vì hần tỉ mỉ chuẩn bị tất cả khiến hần không khỏi sinh cảm động.

[Hư dử ụy xà*: nghĩa là đối với người chỉ giờ hư chiêu, hư tình giả ý, xã giao có lệ.]

Hần ôm lấy bọc vải cười hắc hắc: “Lan nhi đây chính là lo lắng cho an nguy của vi phu sao?”

Mặc Lan ngăn người, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng: “Ai thêm lo lắng cho chàng, ta đây là vì tương lai Bạch phủ mà suy nghĩ.”

“Lo lắng thì cứ nói lo lắng, tội gì cứ phải lấy lí do biện minh cho việc mình làm?” Bạch Quân Nhiên tiến lên một bước, cầm một mớ tóc của nàng lên người một chút: “Ừ! Quả nhiên có chút mùi vị của hiền thê, rất tốt rất tốt.” (^_^)

Mặc Lan sững sốt một hồi lâu, mới phát hiện tự nhiên mình bị người này đùa giỡn, gờ chân ra dùng sức đá một cái vào chân hần: “Cái người này không biết vô liêm sỉ!”

Cáu giận nằng một tiếng, gương mặt bỗng phi hồng, nàng tức giận ảo não xoay người chạy vào phủ.

Sau lưng truyền đến từng trận cười lớn, tiếng cười kia khiến Mặc Lan cảm giác mình giống như tên hề.

Bạch Quân Nhiên ghé thăm, nàng thế nào lại có thể gả cho loại người vô lại như này cơ chứ?

※※※※※※※※

“Ai da, cái thứ gì mà nặng quá vậy!”

Thanh nhi phụ trách quét dọn phòng bởi vì không cẩn thận mà làm rơi một thứ gì đó của Bạch Quân Nhiên được dùng vải đen bao lại treo trên tường. Cả căn phòng phát ra một âm thanh “K...e...n...g” vang thật lớn.

Thử muốn nâng vật kia lên nhưng mới phát hiện thứ này nặng muốn chết, dùng toàn bộ khí lực cũng không di chuyển một một phân một hào, vừa định kéo miếng vải đen kia để xem thứ bên trong thì bỗng nhiên Mặc Lan bước vào nhìn thấy hết lớn.

“Cẩn thận! Không thể tùy tiện mở vật kia ra.”

Thanh nhi bị tiếng hét làm cho giật mình: “Thiếu phu nhân, trong túi này là thứ gì thế ạ? Chẳng lẽ là pháp bảo của thiếu gia?”

Mặc Lan cười nhìn nàng khẽ gật đầu một cái: “Có thể nói như vậy, vật này rất lợi hại đấy.”

Thanh nhi tò mò, nhìn ngón tay mịn màng của thiếu phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve miếng vải thô ráp kia, nàng không hiểu nhú mày: “Vật này nhất định là rất đáng tiền đây.”

“Không chỉ đáng tiền, hơn nữa còn là bảo vật vô giá.”

Thanh nhi bị lời nói vừa rồi của Mặc Lan lại càng trở nên hiếu kì.

“Thanh nhi em giúp ta một tay, vật này tương đối hơi nặng.”

Mặc Lan bảo nha hoàn, hai người cùng nhau đem vật nặng bọc bằng vải đen kia dời đến trên bàn, ngăn ngui một đoạn thời gian, hai người đều mệt đến toát mồ hôi.

“Trong túi này chắc chắn là vàng thỏi, nhưng mà không có việc gì thiếu gia cầm nhiều vàng thỏi này làm gì?”

Mặc Lan vừa tức vừa buồn cười nhìn Thanh nhi: “Nói em không có nhãn lực(mắt) quả nhiên không nói sai, thỏi vàng cái gì, trong bao này có thể so với vàng còn quý gia hơn.”

Từ từ mở lớp vải đen, lộ ra một thanh đại đao uy mãnh được chế tạo từ Hắc Kim*.

[Hắc Kim*: Kim loại đen]

Thân đao thon dài, vỏ gươm mỹ quan, mặc dù dùng Hắc Kim chế tạo nhưng bởi vì chủ nhân giống như vô cùng yêu thích nó, cho nên thân đao được mài nhiều đến sáng bóng loáng.

Trên vỏ đao khắc hoa văn hình một con rồng to lớn lóe ra thứ ánh sáng chói mắt, chuôi đao có gắn ba miếng vòng vàng khá lớn, chỉ cần cầm nhẹ một cái

liền có tiếng “leng keng” phát ra.

Thanh nhi vừa định đưa tay sờ vào lại bị Mặc Lan ngăn cản: “Không cần sờ loạn, thứ này bản thân mang theo một cỗ linh tính thần khí viễn cổ, nếu không cẩn thận dính máu sẽ liền lập tức lấy mạng em ngay.”

“Có thật không?” Thanh nhi cảm thấy thật không tưởng tượng nổi: “Bất quá chỉ là một thanh đao đen sì, mặc dù bề ngoài trông có chút xú dọa người á..., nhưng làm sao có thể có linh tính được đây?”

Mặc Lan cũng không buồn phản bác lại lời nàng, tha thiết nhìn chăm chăm vào đại đao trước mặt.

Mặc dù nàng là một cô gái nhu nhược, cũng không biết võ nghệ nhưng nàng lại biết người tập võ binh thường vẫn luôn mang theo kiếm làm bạn bên người.

Nàng từng nghe thái quân kể, hồi thời niên thiếu Quân Nhiên từng có một đoạn duyên kỳ ngộ, sự thật đó chính là thanh đại đao hắc luôn đeo trên người này.

Nghĩ đến chủ nhân của cây đại đao này chính là phu quân của mình, trong lòng không khỏi cam thấy một cảm giác không thật.

Đều nói vật giống như chủ nhân.

Người nam nhân kia phách lối bá đạo, ngay cả vũ khí mà hắc sử dụng cũng khoa trương, không ai bì nổi.

“Trong Suru Thần Ký có ghi lại điển cố về Can Tương và Mặc Tà, đây đều là Thư Hùng Song Kiếm* vô cùng có linh tính, đừng nghĩ rằng bọn chúng là vũ khí mà không có suy nghĩ. Bọn nó sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân, nếu người sử dụng bọn chúng không có đủ tư cách thì sẽ không thể lãnh hội hết tinh hoa tinh túy trong thanh kiếm này.”

[Thư Hùng Song Kiếm: Vũ khí cao cấp]*

Thanh nhi nghe xong mơ màng, khuôn mặt mơ hồ.

Ngược lại lúc này Bạch Quân Nhiên từ ngoài bước vào nghe được những lời này, khuôn mặt lộ vẻ thương thức: “Không nghĩ tới một cô nương bé nhỏ như nàng thế nhưng lại có hiểu biết về thần khí viễn cổ này.”

Hai người thấy hắc xuất hiện, cũng có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Thanh nhi bước tới hành lễ với hắc, Bạch Quân Nhiên cũng không phải là người coi trọng lễ tiết, phát phát tay, Thanh nhi hiểu ý liền lui ra ngoài.

Một tay cầm đại đao nhắc khỏi bàn, hơi dùng lực một chút, đao liền rời khỏi vỏ.

Ở giữa không trung quơ quơ mấy cái, thanh đao nhất thời phát ra những tiếng ô ô, kèm theo là tiếng va chạm của vòng vàng trên đao, khiến người ta có cảm giác khiếp sợ.

“Cạch” một tiếng, hắc đặt thanh đao lên trên bàn, cười nhìn ánh mắt có chút ngây ngốc của Mặc Lan: “Biết thanh đao này của ta tên gì không?”

Mặc Lan như cũ giật mình nhìn hắc. Không phải là mới vào cung đi gặp vua ư, như nào mới có một canh giờ đã liền trở lại rồi?

“Long âm huyết*, gấp máu là Thị Hồn?” Bạch Quân Nhiên vuốt ve thanh đao yêu quý, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm lấy mặt đao giống như đang cẩn thận vuốt ve da thịt mềm mại của cô gái yêu mến. *(miêu tả kinh dị zơ ==!)*

[Long âm huyết: Ròng uống máu.]*

“Thứ bảo bối này hao tổn không ít thời gian của ta mới lấy được, trên chiến trường, nó vì ta mà lấy máu của không ít quân địch.”

Theo ngón tay di chuyển, Mặc Lan không kìm được lâm bả nói: “Ta từng đọc trong một quyển sách có ghi lại về Long âm huyết vào thời kỳ thượng cổ, có một tên sát nhân mà tên là Hắc Long ác bá hoành hành, sát sinh vô số. Sau đó lại bị một vị thần tiên hàng phúc, đem linh hồn của hắc phong ấn trong một cây đao, mà cây đao này được cắm trên Tuyết sơn đỉnh.

Trải qua nhiều năm, cây đao kia dần dần sinh ra linh tính, nghe nói, máu tươi có thể thức tỉnh linh hồn của nó, người tà ác lấy được nó sẽ trở thành nô lệ của nó mà người chính nghĩa lấy được nó sẽ trở thành chủ nhân của nó. Nếu nhiễm phải máu, thân đao sẽ có biến hóa cực lớn, cho nên người đời sau đều đặt tên nó là Long âm huyết.”

Nghe những lời giải thích này của nàng, Bạch Quân Nhiên vô cùng kinh ngạc.

Trước mặt nha đầu này còn chưa đến hai mươi tuổi, quanh năm chỉ ở tại khuê phòng trong trạch viện, không ngờ lại có thể biết được nguồn gốc của

Long âm huyết.

Mặc dù đã sớm biết nàng thông minh từ trước, đọc đủ thứ kinh thư nhưng không nghĩ tới ngay cả việc xem lướt qua cũng có kiến thức rộng đến vậy. Đối với nàng, hần càng ngày càng hiểu kỳ, xem ra tổ mẫu đã thay hần đào được một bảo vật.

Bị hần nhìn chằm chằm không chớp mắt hồi lâu, Mặc Lan nhú mày nói: “Chàng nhìn cái gì?”

Bạch Quân Nhiên đột nhiên cười lớn: “Thật là tuyệt đối không ngờ được, thậm chí đến vấn đề này nàng cũng hiểu biết, tổ mẫu khen nàng tài hoa (*giỏi giang*) quả là không có nói quá.”

Mặc Lan bĩu môi, hừ một tiếng nói: “Không biết lần trước ai luôn miệng nói xem thường nhất là các văn nhân nhà sĩ vậy. Đứng rồi, chẳng không phải đi vào cung gặp vua ư, nhanh như vậy đã trở về rồi à?”

“Biết nàng ở nhà nghĩ tới ta tha thiết, cho nên thấy Hoàng Thượng hỏi han, ta liền nói cho hần biết trong nhà có kiều thê đang mong, muốn hần nói ngắn gọn một chút để ta còn nhanh trở về bồi nàng dâu đây.”

Lần này, khuôn mặt của Mặc Lan lại càng thêm hồng.

“Chàng... chàng nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

Bạch Quân Nhiên không trêu chọc nàng nữa, cầm đại đao trên bàn, vung mạnh hơn mấy vòng trên không: “Nàng có muốn tận mắt nhìn thấy uy lực thực sự của thanh Long âm huyết này không?”

Vừa dứt lời, ngón tay nhẹ nhàng trên mũi đao quét một nhát, đồng thời xuất hiện một cổ máu đỏ tươi theo mũi đao chảy xuôi xuống.

Mặc Lan sợ hãi còn chưa kịp kêu lên, chỉ thấy thân đao vốn màu đen nhưng bởi dính máu từ từ biến thành màu đỏ, thanh đao càng ngày càng đậm màu, càng ngày càng điên cuồng, nhìn ở trong mắt, nó giống như một ma đao đang uống máu khiến con người ta khiếp sợ không thôi.

“Ừ... ừ...” Trong thanh đao giống như phát ra tiếng người than khe khẽ.

Lại nhìn Bạch Quân Nhiên, mặc dù mặc một bộ triều phục nho nhã nhưng ngũ quan lại dần trở nên phấn khích, cặp mắt sáng trong, bên môi nở nụ cười tà tính, đột nhiên phi thân một cái, cả người nhảy đến giữa đình viện.

Long âm huyết nhiễm màu máu ở trong đình viện dưới những cây hoa bay bay phi vũ (*bay múa*), cánh hoa màu trắng bị đao khí quơ qua mà rơi đầy dưới đất.

Cách đó không xa, Tiêu Hà cũng mấy người thuộc hạ đang ngồi trên nóc nhà uống rượu nói chuyện phiếm, nghe thấy tiếng động phía này đều ngó đầu lại, chỉ thấy Nguyên soái thân thủ ở trong mưa hoa nhẹ nhàng khua múa.

Uống vào một ngụm rượu mạnh, trong mắt Tiêu Hà tràn đầy ý cười: “Nguyên soái của chúng ta làm sao vậy? Thanh Long âm huyết kia là bộ đao người yêu quý nhất, ở trong quân đội nhiều năm như vậy, trừ khi ra chiến trường giết địch, chưa bao giờ thấy người lôi thanh bảo bối ra khoe khoang.”

Một người thuộc hạ trong đó cười hắc hắc: “Nguyên soái phu nhân không phải đang đứng ở cửa xem sao, nói không chừng Nguyên soái thấy mỹ nhân trước mặt nên muốn thể hiện tài năng nhằm chiếm được cảm tình của phu nhân không chừng.”

“Không đúng, Nguyên soái không phải là ghét nhất những cô gái kiểu như phu nhân sao?”

“Nói như vậy cũng chưa hẳn, đừng xem phu nhân tuổi còn trẻ nhưng năng lực không phải là tầm thường, Nguyên soái tuy bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng không phải tối qua còn bị phu nhân lôi vào phòng Chu công chi lễ đây thôi.”

Mấy người thuộc hạ cùng với Tiêu Hà nghe xong thì cười rộ lên.

Mà Mặc Lan nhìn thân ảnh không ngừng múa kiếm kia không khỏi giật mình.

Đường kiếm của Bạch Quân Nhiên thập phần tinh diệu (*tinh xảo + tuyệt diệu + đẹp đẽ*), một sự kết hợp giữa đường kiếm với tốc độ mà chưa hề người múa kiếm từ trong nội tâm còn bộc lộ ra sự ngang tàng khí phách.

Mỗi một tiếng gió rít qua cũng giống như tiếng đập của trái tim nàng, làm cho nàng không thể di dời tầm mắt.

Một cơn mưa hoa rơi đầy trên sân viện, Bạch Quân Nhiên tay áo tung bay, động tác tao nhã mang theo bảy phần ngoan lệ (*tàn nhẫn*) hết sức bá đạo.

Thanh Long âm huyết vung trong lúc đó tỏa ra hồng quang (*ánh sáng màu đỏ*), cuối cùng lại trở nên sáng rõ đến chói mắt.

Nàng lẳng lặng đứng nhìn, sâu trong nội tâm dâng lên những đợt sóng dâng trào không dứt.

Một nam tử toàn thân tràn ngập sự kiêu ngạo khí phách của nam tử, khiến cho người ta khâm phục, khiến người ta lại kính sợ (*kính nể*).

Càng khiến cho lòng nàng kiêu ngạo, người nam nhân này là chồng của nàng, ông trời của nàng, là tất cả của nàng.

※※※※※※※※

Ở cán đao (*chuôi đao*) ngón tay đụng chạm nhiều lần khiến vết thương của Bạch Quân Nhiên càng thêm sâu, mặc dù hấn múa vô cùng cao hứng nhưng sau đó lại phải ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng, đưa ngón tay chảy máu không ngừng để Mặc Lan băng bó.

Mũi đao Long âm huyết hết sức bén nhọn, nhẹ nhàng đụng chạm một chút cũng đã tạo thành vết thương, vết đao mặc dù không sâu nhưng hấn lại còn không biết nặng nhẹ tay cổ tình cầm thanh đao nặng trên tay múa may.

Nhìn vết thương rách lớn, Mặc Lan không khỏi kinh hãi.

“Chàng múa đao thì cứ múa, cần gì phải cắt vào ngón tay mình, chàng nhìn xem, máu chảy mỗi lúc một nhiều thật đúng là dọa người.”

Thận trọng thay hấn rắc bột phấn thuốc cầm máu lên vết thương, sau đó lại cẩn thận đem miếng vải màu trắng nhẹ nhàng quấn lại vết thương.

Bạch Quân Nhiên vừa hơi giương mắt liền nhìn thấy đôi lông mày tinh xảo hơi nhíu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chiếc mũi hơi hơi héch lên, trên chóp mũi còn đọng lại lấm tấm mồ hôi, da thịt mịn màng, lỗ chân lông se khít (*nhẵn nhụi*) đều thuộc về dung nhan của thiếu nữ xinh đẹp này, thật không khỏi làm rung động lòng người.

Hấn không đứng đắn cười khề một tiếng, đem khuôn mặt tuần tú của mình gần sát lại mấy phần: “Lan nhi đang vì ta mà đau lòng sao?”

Mặc Lan trừng mắt nhìn hấn, bị hấn đùa giỡn nhiều lần, hiện tại cũng có chút thành thói quen.

“Còn có tâm trạng đùa giỡn, nếu là vết thương không cẩn thận thành sẹo không phải sẽ làm người khác thấy sợ sao?”

“Vết thương này có là cái gì, trên chiến trường, các tướng sĩ anh dũng không người nào là không có vết sẹo dử tợn, ngay như ta, lồng ngực, bắp tay, trên đùi cũng đều có vết thương lớn nhỏ.” Nói xong, ánh mắt còn mập mờ nhìn thẳng vào mắt nàng: “Sao thế? Chẳng lẽ ngày hôm qua cùng ta sinh hoạt vợ chồng nàng không nhìn thấy sao?”

Hấn cố ý nhấn mạnh bốn từ 'sinh hoạt vợ chồng' thành công khiến gương mặt Mặc Lan đỏ bừng.

Người này đúng là da mặt rất dày, ngay cả những lời này cũng có thể nói ra dễ dàng.

Thấy nàng hơi cúi, trong xương Bạch Quân Nhiên dòng máu tà ác không ngừng sôi trào.

Dường như mỗi lần nhìn nàng bị mình trêu chọc cho đỏ bừng hai gò má, trong lòng lại có một cảm giác khác lạ.

“Bất quá cũng không thể trách nàng được, ngày hôm qua sao ít nên hơi tối làm nàng không nhìn thấy rõ ta là chuyện bình thường, hay là tối hôm nay chúng ta ngủ không cần thối tắt nên đi, vì phu sẽ cho nàng nhìn đủ, thấy thế nào?” Vừa nói xong, bỗng cảm thấy vết thương trên tay đau xót.

Mặc Lan dùng lực bóp mạnh vào vết thương khiến Bạch Quân Nhiên hét lớn.

“Này, nha đầu nàng muốn mưu sát chồng hả?”

“Ai bảo tên khốn như chàng toàn nói những lời không đứng đắn?”

“Ta đâu có? Tối hôm qua nàng bị ta ôm vào trong ngực hôn môi thì ta chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhưng thân thể nàng rốt cuộc có hình dáng như nào thì ta lại chưa kịp nhìn cẩn thận.”

Lời nói mập mờ lộ liễu này làm Mặc Lan nghe được hai tai nóng bừng.

Nàng giơ chân lên hướng về phía mắt cá chân hấn không thương tiếc đạp một cái: “Cái người này, thói sắc lang, chàng thật đáng ghét, còn muốn bị ăn đòn nữa bởi mấy lời nói ngu xuẩn này hả...”

Bạch Quân Nhiên bắt được tay nhỏ bé của nàng đang vung trên không, mặt chẳng khác gì vô lại nói: “Cái gì thói sắc lang? Bản Nguyên soái rõ ràng có cười hỏi đảng hoàng, kiệu tám người khiêng đem nàng cưới vào cửa, đừng nói hôn miệng sờ mặt, ngay cả ngày ngày đem nàng trối ở trên giường muốn làm gì thì làm đây đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa*. Đến đây nương tử, mau cho vì phu hôn một cái,... ai da!”

[*Chuyện thiên kinh địa nghĩa*: chuyện hết sức bình thường.*]

Đang nghĩ muốn lên hôn trộm lại bị một quyền của nàng đánh cho.

Hai người ở trong phòng huyền não một hồi, liền nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói lạnh lạnh chói tai nói: “Bạch Nguyên soái tiếp chỉ!”

Sắc mặt Mặc Lan hơi ngẩn ra, không hiểu nhìn Bạch Quân Nhiên: “Là ý chỉ của Hoàng Thượng đưa đến cho chàng?”

“Có lẽ là vậy.”

Bạch Quân Nhiên không để ý, thừa dịp nàng còn đang thất thần liền thành công hôn trộm nàng khiến khuôn mặt nha đầu này đỏ ửng như tôm lược chín, hồng đến hết sức đáng yêu.

Thong thả ung dung sửa lại quần áo, chỉnh lại đầu tóc, mới vừa rồi trên mặt còn nở nụ cười không đứng đắn rất nhanh đã bị hấp thu lại.

Nhìn lại lần nữa, đã biến thành một người đầy uy nghiêm (*uy phong*) bá giả, trong ánh mắt cũng loé lên sự kiên cường thách thức đầy ngạo nghễ (*kiêu hãnh*).

Vén rèm cửa lên đi ra ngoài, sau đó lĩnh chỉ tạ ơn, lại thấy mấy người thái giám khiêng mấy rương lớn đi vào.

Đội đặt đồ xuống hết, bọn họ rất cung kính hướng Bạch Quân Nhiên hành lễ xong xoay người rời đi.

“Những thứ này là gì vậy?” Mặc Lan có chút tò mò.

Sau đó Bạch Quân Nhiên đi vào, trên mặt nở nụ cười thâm trầm: “Nàng mở ra xem một chút không phải sẽ biết hay sao?”

Khi Mặc Lan trong bụng mang đầy nghi vấn theo thứ tự sắp xếp mở ra hòm thứ nhất thì đồng đồ đập vào mắt nàng khiến nàng hơi ngẩn ra, ánh mắt không hiểu nhìn Bạch Quân Nhiên.

“Nhiều đồ trang sức như này, tất cả đều là do Hoàng Thượng tặng sao?” Nàng hỏi.

“Đúng vậy, buổi sáng nay ta vào cung gặp vào thì đem mấy món đồ nàng đưa cho tất cả đều đem tặng cho hậu cung đám nương nương gọi là quà gặp mặt.

“Thuận tiện còn cùng Hoàng Thượng nói, những thứ đồ này đều là phụ nhân nàng tự mình chọn lựa, mỗi món đều có giá trị liên thành (vô giá), Hoàng Thượng nghe xong cảm động việc chúng ta tặng món đồ trân quý cho hậu phi của hắn cho nên sau khi chờ ta về phủ liền sai người đưa tới mấy rương này đáp lễ lại mà thôi.”

Mặc dù nghe hắn miêu tả vô cùng sinh động nhưng Mặc Lan nghe vào tai có cảm giác bất khả tư nghị*.

[Bất khả tư nghị: Không thể bàn cãi được, không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được.]*

“Ta chọn đưa cho chàng những thứ kia rõ ràng là để cho chàng chuẩn bị cho những quan quân kia mà...”

“Nàng cần gì phải quan tâm hắn là hoạn quan hay là hậu phi làm gì, dù sao đều là người bên cạnh Hoàng Thượng, huống chi chúng ta tặng đồ, nếu ngay cả việc đáp lễ còn không làm vậy Bạch Quân Nhiên ta chẳng hóa ra rất không có thể diện (*mặt mũi*) sao?”

Mặc Lan không còn gì để nói, người này lại dám ở trước mặt Hoàng Thượng lớn lối như vậy.

Bọn họ chỉ đơn giản tặng mấy món đồ trang sức vậy mà kết quả đổi lấy lại là mấy rương lớn đáp lễ.

Sợ rằng ngay cả Đương Kim Thánh Thượng cũng không có biện pháp cầm giữ vị Bình mã Đại Nguyên soái này, cứ mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Nhưng mà đây đều là sự thật sao?

Quân Nhiên cầm Hồ phù trong tay, nếu ở trong cung quá mức phách lối không chừng sẽ trở thành đối tượng bị vu oan giá họa.

Hiên tại Hoàng Thượng dung túng hắn nhưng ngộ nhờ một ngày nào đó Hoàng Thượng cảm thấy hắn uy hiếp đến giang sơn của mình, Bạch gia sợ rằng không thoát khỏi số mệnh bị diệt môn.

Đang trầm tư suy nghĩ, lại thấy Bạch Quân Nhiên vẫy tay về phía nàng.

“Lan nhi lại đây, Nàng nhìn một chút cái rương này xem có thứ mà nàng thích không, những thứ đồ này đều là bảo vật ở trong cung, có một số ít là ngoại tộc cống nạp vật phẩm, da nàng sáng trắng, ta cảm thấy loại hạt trân châu vừa to vừa tròn này rất hợp với nàng.” Vừa dứt lời, tay cầm lên hai dây chuyền xâu toàn trân châu hướng về phía cô nàng đeo vào.

Mặc Lan chỉ cảm thấy trước mắt hoa mắt chóng mặt, sau một khắc liền bị một đồng hạt trân châu đeo đầy người.

“Ừ, quả nhiên nhìn so với đeo vào còn đẹp hơn rất nhiều, có câu nói gì ấy nhỉ? Àh, đúng rồi người đẹp vì lụa, ngựa tốt vì yên (*mã dựa vào yên*) đúng không?”

Nàng phì cười một tiếng, mới vừa rồi trong lòng còn chất chứa nhiều nỗi lo lắng bây giờ bỗng chốc tan thành mây khói.

“Từ xưa tới nay Hoàng Thượng mặc dù rất kiêng kỵ võ tướng nắm giữ binh quyền trong triều, nhưng hết lần này tới lần khác lại rất cần những tướng lĩnh để bảo vệ non sông đất nước.”

Vén những sợi tóc vương trên trán nàng, mới vừa rồi Bạch Quân Nhiên còn có bộ mặt không đứng đắn, giờ về mặt lại tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

“Một mình quân chân chính nên biết người nào nên tin người nào nên nghi, nếu như Đường Kim Thánh Thượng là một vị hôn quân nghe lời gièm pha, nàng nghĩ rằng ta còn có thể can tâm tình nguyện thay hân bảo vệ giang sơn Bắc Kỳ sao?”

Nàng ngẩng đầu mỉm cười, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm đứng trước mặt mình.

Nam nhân này ngoài mặt khiến cho người ta cảm giác không phải loại người thô lỗ câu nệ tiểu tiết, nhưng thật sâu bên trong, xa hơn những gì nàng tưởng tượng được thì hẳn là người có suy nghĩ chín chắn rất nhiều.

Đúng vậy! Quân Nhiên xuất thân tướng môn, lại từ nhỏ cùng Đường Kim Thánh Thượng lớn lên, trong cung người ta lừa gạt hẳn đương nhiên so với ai khác đều rõ hơn hết, có thể ngồi lên vị trí thống lĩnh tam quân Bình mã Đại Nguyên soái, chỉ bằng một thân sử dụng sức mạnh cường bạo thì không bao giờ có thể chỉ huy trăm vạn tướng sĩ.

Hắn có mưu trí cùng tính toán, còn có tác phong làm việc của hắn, tất cả đều khiến nàng không cần lo lắng.

Ngay khi nàng còn đang đỏ mặt, mí mắt từ từ sụp xuống thì đột nhiên một cổ hơi thở tiến sát lại gần.

“Bất quá vì phu cũng muốn nói với nàng một câu cảm ơn, dưới gầm trời này ngoài trừ tổ mẫu thì nàng chính là người con gái thứ hai vì ta mà lo lắng ưu phiền.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trĩ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Bạch Quân Nhiên trở lại kinh thành có mấy ngày, ngày thường trong triều có một số võ tướng giao hảo thân thiết với Bạch gia đều tập nập sai người tới mời đến phủ nói chuyện, ôn lại chuyện cũ.

Trong số họ có mấy vị tướng quân đều là thuộc hạ trước kia của Bạch lão thái quân, bọn họ cũng đều là trưởng bối nhìn Bạch Quân Nhiên từ nhỏ mà lớn lên. Mặc dù hẳn bây giờ thống lĩnh tam quân nhưng đối với mấy vị thúc thúc bá bá có ân với mình từ trước này, hẳn đều rất kính trọng.

Sáng sớm hôm sau, dùng xong bữa sáng hắn liền dẫn theo Tiêu Hà xuất môn.

An bài tốt tất cả mọi việc trong phủ, giống như mọi ngày Mặc Lan lại bồi Bạch lão thái quân một hồi nói chuyện cho đến lúc cơm trưa dùng xong, chờ Lão nhân gia ngủ say, nàng lại rón rén từ trong phòng Bạch lão thái quân đi ra.

Đi ngang qua hậu viện thì mơ hồ nghe thấy giọng mấy người nói chuyện phiếm với nhau.

Mới đầu tưởng là mấy người hầu trong phủ tụ tập trò chuyện nên nàng liền không quan tâm, chỉ cho đến khi nghe được hai từ 'Nguyên soái', bước chân mới dừng lại.

Theo hình vòm cửa đi vào bên trong thì nhìn thấy, không phải ai khác đang ngồi ở bàn đá phía trước mà chính là thuộc hạ của Bạch Quân Nhiên dẫn theo về.

Bởi vì hôm nay trường hợp cũng không thích hợp để bọn họ ra mặt, cho nên Bạch Quân Nhiên liền để mấy người này lại trong phủ.

Mặc Lan bình thường cũng không có thói quen nghe lén người khác nhưng mà lần này nội dung mà mấy người này nói chuyện phiếm đều liên quan đến phu quân nàng, không kim được lòng hiếu kỳ, nàng liền dừng chân nghe một chút.

“Thư này cứ để thế mà giao cho Nguyên soái thật sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Một người trong đó tay run run cầm một phong thư, phía trên viết năm chữ to ghi rõ 'Bạch Nguyên soái thân bút.'

“Nhìn xem, Nguyên soái của chúng ta vừa mới trở lại phủ có mấy ngày, Trần cô nương liền đưa tin đuổi tới, tỏ rõ là không kim được nổi nhớ tương tư, lúc này mới có xa nhau mấy ngày thôi nha.”

Một người thuộc hạ khác cười hắc hắc: “Điều này có thể thấy được sức hấp dẫn của nguyên soái rất không tầm thường đấy, toàn bộ doanh trại có chục vạn nam tử hán, ai cũng đều uy phong凛冽 hết, đáng tiếc con mắt của Trần cô nương cao hơn đầu, hết lần này tới lần khác cứ cố chấp chọn vị Nguyên soái ngồi trên đẹp trai.”

“Ta nói Tiểu Lục này, lời này của ngươi vừa nói ra đã không đúng rồi.” Tên còn lại phản bác lại: “Trong quân doanh tướng sĩ mặc dù không ít nhưng nhìn thế nào, phóng tầm mắt đến đâu cũng không ai có thể so sánh được với khí thế phi phàm của Nguyên soái, Trần cô nương chọn trúng Nguyên soái cũng là điều rất bình thường.”

“Muốn ta nói, Trần Lạc Du cô nương cũng là một cô gái có một không hai, mười lăm tuổi liền đi theo bên cạnh Nguyên soái cận thân hầu hạ, chẳng những dáng dấp diện mạo xinh đẹp, hơn nữa còn là hậu nhân nhà tướng. Ti vi với mấy tỷ giả thô kệch trong doanh chúng ta thì múa kiếm không chỉ điều luyện tầm thường, mà cười ngựa cũng rất tốt, lại còn cả bắn tên giỏi...”

“Ừ! Theo ta được biết, Nguyên soái yêu thích những cô gái kiểu như vậy, ban đầu Lão thái quân không phải là nữ trung hào kiệt trong quân đội chẳng thua kém gì đáng mấy râu đây sao? Nói không chừng một ngày nào đó, Nguyên soái rất có thể sẽ cưới Trần cô nương vào cửa cũng nên.”

Mấy người sôi nổi tranh luận, hiển nhiên là mỗi người đều có ý kiến riêng của bản thân không ai giống ai.

Mặc Lan chợt cảm thấy ngực mình giống như bị một tảng đá đè ép, buồn buồn lại có chút không thở được.

Đang muốn xoay người rời đi, lại nghe những người kia tiếp tục nói: “Nhưng mà Nguyên soái chúng ta đã cưới vợ, các ngươi cũng nhìn thấy, Nguyên soái phu nhân chẳng những vóc người xinh đẹp mà đến năng lực trị gia cũng đều rất giỏi nha.”

Tên còn lại lắc đầu một cái: “Chỉ đáng tiếc, phu nhân mặc dù là một cô nương tốt nhưng lại không thể lọt vào con mắt xanh của Nguyên soái. Đám người chúng ta đi theo Nguyên soái nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn không biết người đời này ghét nhất chính là loại cô gái yếu đuối mảnh mai hay sao?”

“Đúng thế, đúng thế, ta còn nhớ có một lần chúng ta dọc đường đi qua huyện Hoa Ngư thì có một thiên kim tiểu thư con nhà phú thương nhìn thấy Nguyên soái đẹp trai. Kết quả, Nguyên soái không chút khách khí hỏi đối phương, nàng có thể ở cạnh ta cùng nhau cười ngựa phi (lao) nhanh lúc ta muốn không? Nàng có thể nâng cốc cùng ta uống rượu nói cười khi ta muốn uống rượu không? Nàng có thể ở lúc chân tay ta ngựa ngáy thì cùng ta vung đao múa kiếm không?”

“Về sau, cô nương đó bị hỏi đến quần bách, khóc lóc rồi rít tức khí mà chạy.”

“Ừ, nói như vậy, khí chất của phu nhân cùng thiên kim phú thương kia đúng là có mấy phần giống nhau đấy.”

“Không chỉ giống nhau, các ngươi không nghe kể sao? Năm đó Nguyên soái mới cưới phu nhân vào cửa thì phu nhân đã bị Nguyên soái lấy con cóc đặt vào trong tay sợ quá ngất xỉu, loại cô gái vô dụng quen được chiều chuộng như vậy Nguyên soái làm sao có thể để vào mắt đấy?”

Mọi người vừa cười vừa nói: “Khó trách Nguyên soái đi mười năm không chịu về nhà, nguyên lai là muốn trốn tránh phu nhân ah.”

“Như vậy không chừng...”

Mấy người vừa nói vừa cười trò chuyện, không để ý thấy đằng sau cửa vòm có một đôi mắt buồn bã đã nghe thấy hết tất cả.

Bọn họ đều là những tướng sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội, chẳng những võ nghệ rất cao mà ngay cả nhĩ lực cũng đều rất thính.

Nhưng bởi vì nơi này không phải là chiến trường, bao nhiêu cảnh giới bọn họ cũng đều không đề phòng. Cho nên cho đến lúc Mặc Lan xoay người bỏ đi, tiếng bước chân nhẹ nhàng mới dẫn đến chú ý của mấy người.

Trông thấy bóng lưng vội vàng rời đi, mấy người hai mắt nhìn nhau, trong lòng cũng có chút hối hận. Những lời nói vừa rồi rất có thể đã bị Nguyên soái phu nhân nghe thấy hết, nếu vậy bọn họ chỉ còn chờ nhặt xác mất.

Mà Mặc Lan một hơi chạy về trong phòng mình.

Mặc dù nàng luôn muốn trốn tránh nhưng Quân Nhiên đi liền mười năm không về là sự thật.

Nàng không muốn đi đoán hán đến cùng là có bao nhiêu chán ghét nàng, bởi vì đáp án thường thường sẽ khiến con người ta khó mà chấp nhận được.

Lúc nàng còn chưa hiểu chuyện đã liền mất đi cả cha lẫn mẹ, vào năm nàng chín tuổi, người duy nhất một tay nuôi nàng lớn lên chính là Lão tướng quân.

Nàng vẫn cẩn thận làm tốt mọi công việc, đem hết khả năng của mình mang ra để hoàn thành tốt nhất, dù có bị ủy khuất cũng cắn chặt răng nhẫn nhịn.

Bởi vì nàng biết mình không có tư cách tùy hứng, ngang ngạnh, bởi trên đời này, sẽ không ai nuông chiều những yêu cầu vô lý của nàng.

Sau đó Lão tướng quân qua đời, nàng được thái quân đón vào phủ. Ngay lúc đó nàng vẫn còn không biết ý nghĩa của hai từ vợ chồng là gì, chỉ mơ hồ biết rằng tương lai nơi này chính là nhà của mình, người mà nàng nên gọi là phu quân cũng chính là người nàng cả đời dựa vào, là người thân của nàng.

Ai ngờ khi nàng mới vào cửa Bạch gia ngày đầu tiên, người kia liền bỏ rơi nàng đi làm việc nghĩa không chút chùn bước.

Mười năm xa cách, nam nhân hằng hái rong đuổi nơi xa trường có lúc nào nghĩ tới phương xa có người đang chờ đợi hắn? Coi như là có, nhưng đối với hắn, nàng chỉ sợ hắn là hận không thể quăng cái gánh nặng này đi như quăng quần áo mà thôi.

Một nữ nhân đáng thương nhất không phải là nhan sắc ngày càng tàn lụi mà là đang trong độ chớm nở hào hoa phong nhã nhất lại không có ai quý trọng thời sắc thanh xuân ngắn ngủi này.

Hiện tại nàng mới có mười chín tuổi, bây giờ có thể dựa vào lợi thế này để nhận được sự sủng ái của trượng phu. Nhưng mười năm sau nữa thì sao? Nàng còn có thể đòi hỏi nam nhân đó quan tâm đến nàng sao, chấp nhận sự tồn tại của nàng sao?

Tâm đột nhiên trở nên trống trải. Giống như đánh rơi mất đồ vật mà không làm sao tìm lại được.

Trần Lạc Du, đó là một cô nương như thế nào? Lại có tư cách đứng bên cạnh Quân Nhiên, bởi hắn bay lượn trên bầu trời, theo cùng năm tháng.

Như vậy còn mình thì sao đây?

Một ngày kia có phải hay không chịu nhẫn nhục bị trượng phu xa lánh, hoặc là bị bắt ép tiếp nhận lần lượt những cô gái mà trượng phu thích vào cửa?

“À!” Nghĩ đi nghĩ lại, Mặc Lan bỗng nhiên nở nụ cười.

Đó là một nụ cười bi thương kèm trong đó là vô số khổ sở chua xót, cay đắng trong lòng.

Dùng sức nắm thật chặt tay áo, ức chế trong tim nổi lên sự xót xa, ánh mắt kiên định nhìn nơi mình đã sinh sống mười năm.

Nếu quả thật có một ngày như vậy, nàng sẽ không chấp nhận sự thương hại của nam nhân an bài.

Nàng sẽ không chút do dự kiên quyết ra khỏi thế giới của hắn, trả lại tự do cho hắn cũng cho mình một cuộc sống mới.

※※※※※※※※

Trời gần về chiều, ngoài cửa Bạch phủ truyền đến từng trận tiếng ngựa hí chói tai.

Bạch Trung cùng mấy gia đình vội vàng chạy ra nghênh đón, chỉ thấy ngồi ở trên lưng ngựa, Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà trong tay đều xách theo mấy con mèo mới săn được, trên người còn dính vết máu chưa khô hằn của thú săn.

Bạch Quân Nhiên đem những con mèo này đưa cho gia đình cầm, trên mặt nở nụ cười tươi, dặn dò nói: “Cầm những thứ này thêm vào bữa ăn của tối nay, phân phó phòng bếp xử lý cho tốt đừng để phí thức ăn còn tươi mới này.”

“Dạ” Mấy gia đình bận rộn cầm mấy con mèo hương phòng bếp chạy không ngừng.

Bạch Quân Nhiên ngồi trên ngựa, con ngựa bạch chiến mã giờ lên vó trước ngựa đầu lên trời, hí lên mấy tiếng lớn mà cách đến vài dặm cũng vẫn nghe thấy rõ ràng.

Bạch Quân Nhiên vỗ vỗ đầu ngựa, cười nói: “Ta nói Lăng Tiêu, ngươi hôm nay trúng tà gì vậy, lúc ở khu vực săn bắn không phải người rất khoan khoái hay sao, lúc này về đến nhà làm sao lại nôn nóng như vậy?”

Nhảy từ trên ngựa xuống, Bạch Quân Nhiên cầm lấy dây cương còn Lăng Tiêu lại có chút không tình nguyện hướng chuồng ngựa đi tới.

Theo sau Tiêu Hà cười nói: “Lăng Tiêu là chiến mã, đã quen sinh sống ở những vùng đất rộng rãi, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn không thích ứng kịp với kinh thành phồn hoa.”

Trong đại sảnh, Mặc Lan đỡ Bạch lão thái quân một tay đang cầm quả trượng cũng đi tới.

Thấy con ngựa của cháu trai mình quá mức hung dữ, không nhịn được nói: “Ta nói Quân Nhiên, con ngựa của cháu không phải là trộm được đấy chứ, từ lúc nó vào phủ cho đến giờ Bạch phủ ta không có nửa ngày yên tĩnh.”

Bạch Quân Nhiên đến gần Mặc Lan chăm chú nhìn nhau, cười nói: “Lăng Tiêu là bảo bối cháu nuôi đã nhiều năm, những năm nay nó cùng cháu xông pha chiến trường giết địch không phải là ít, cũng nhiều lần cứu cháu trong lúc nguy hiểm, hơn nữa nó rất có linh tính, người lạ nếu có ý định muốn bắt nó đi, nó sẽ giơ chân đạp người không thương tiếc.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lăng Tiêu lần nữa giờ lên vó trước, đầu ngựa lên không trung hí một tiếng chói tai.

Mặc Lan nhìn chăm chăm nó hồi lâu, không khỏi trầm trồ nói: “Con ngựa này đúng là bảo vật trăm năm khó gặp.”

“À?” Bạch Quân Nhiên nghe những lời này, lập tức tinh thần hào hứng: “Chỉ giá cho?”

“Nếu ta không có đoán sai, từ hình dạng bên ngoài của con ngựa này thì nó xuất thân từ Tây Vực, thuộc loại Hãn Huyết Bảo Mã, cước hết sức lợi hại, sức khỏe cường tráng, sức chịu đựng dẻo dai hơn nữa còn hết sức hung hãn, loài ngựa này từ khi sinh ra ngay cả hổ, sư tử cũng không sợ, mặt khác ở trên chiến trường năng lực chiến đấu không thua kém gì con người.”

Mỗi một câu nói của nàng khiến cặp mắt Bạch Quân Nhiên theo đó mà lóe sáng.

“Chưa kể...” Lời nói bỗng nhiên dừng lại, Mặc Lan cẩn thận sờ sờ lông bờm của Lăng Tiêu: “Loài ngựa này một khi đã mất đi tự do sẽ trở nên hết sức nóng nảy, cho nên ta nghĩ nó sở dĩ huyền não như vậy ít nhiều có liên quan đến cuộc sống nơi Bạch phủ.”

Mặc Lan nói rành mạch từng câu từng chữ, chẳng những Tiêu Hà nghe xong không khỏi kinh ngạc mà ngay cả Bạch lão thái quân cũng nở ý cười trong mắt, bởi vì bà biết rất rõ ràng từ trong mắt cháu trai nhìn Mặc Lan có vài phần tán thưởng (*khen ngợi*).

Cháu trai bà từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, ngao thị quần luân*, trên đời này ít người có thể khiến cho hắn khâm phục.

[*Ngao thị quần luân*: Ngao nghệ bàn luận về quần hùng.*]

Đồ tiểu tử mắt cao hơn đầu này, có thể đối với Lan nhi biểu lộ ra sự tán thưởng, có thể thấy rõ chính bà đã không chọn nhầm người, Lan nhi thông minh như vậy tuyệt đối có thể kiềm chế được cái bản tính kiêu ngạo, bướng bỉnh của tôn tử bà.

“Không thể ngờ nàng đọc sách cũng thật không ít, ta đối với nàng càng ngày càng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.” Bạch Quân Nhiên nói thật lòng mình đồng thời cũng thật lòng hâm mộ tài ba của Mặc Lan.

Đừng xem tiểu nha đầu này thể chất yếu đuối nhỏ nhả nhưng hiểu biết không hề ít.

Cùng với một cô gái như nàng ở chung một chỗ, khiến hắn không chút nào cảm thấy chán nản mà ngược lại chung sống với nàng, hắn có thể phát hiện ra nhiều điều rất thú vị.

Cứ tưởng rằng câu nói khen ngợi này của mình sẽ đổi lấy thái độ ngượng ngùng, khẽ cười bẽn lén của nàng nhưng không ngờ Mặc Lan chăm chú nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng, chậm chạp nói:

“Tiểu nữ từ đâu có tài đức gì khiến Bạch Nguyên soái phải nhìn bằng con mắt khác? Ta bất quá chỉ là một nữ lưu (*đàn bà con gái*) yếu đuối, vai không thể gánh tay không thể xách, không cần thận sợ ý có thể bị giết chết lúc nào không biết, ngay cả một con cóc cũng có thể dọa ta hồn lìa khỏi xác chẳng khác gì một cô gái vô dụng.”

Không khí cuộc nói chuyện kì cục này khiến một người như Bạch Quân Nhiên nổi tiếng thông minh cũng không hiểu gì hết.

Hắn không hiểu gương mặt nhìn tỏ mầu giống như muốn có một đáp từ trong mắt đối phương.

Bạch lão thái quân lại nhìn về hắn hé miệng mà cười cười, cảm quái trượng cười ha ha xoay người rời đi.

“Đây là ý gì?”

Bạch Quân Nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Mặc Lan nhìn hắn một cái liền đi về phía Lăng Tiêu đang nóng nảy không yên.

Hắn vừa định ngăn cản muốn nói cho nàng biết ái mã này không chịu được người lạ đụng chạm vào, ai ngờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ vừa rồi còn lạnh lùng bây giờ lại nhìn Lăng Tiêu mỉm cười ôm lấy cái cổ lỏng xù của Lăng Tiêu, lại còn hướng về phía lỗ tai nó kiễng chân thì thầm gì đó.

Hắn cùng Tiêu Hà liếc mắt nhìn nhau, đối phương cũng nhìn về phía hắn nhún vai giống như muốn nói: Thuộc hạ cũng không biết chuyện này là như thế nào.

Chỉ trong một khoảng thời gian, chỉ thấy Lăng Tiêu vừa rồi còn tung vó nháy mắt đã ngún nguẩy cái đuôi, từ từ bình tĩnh trở lại, không chỉ có thế, nó còn dùng đầu của mình cọ cọ chà chà vào gò má của Mặc Lan khiến nàng không ngừng cười ha ha.

Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà không thể tin vào mắt mình chuyện này, cảm giác giống như mình gặp được kì tích.

Lăng Tiêu mặc dù là con ngựa tốt nhưng tính khí nó rất nóng nảy nên khó thuần phục.

Trong quân doanh có mấy phó tướng bao gồm cả Tiêu Hà trong đó, đừng nói là sờ nó mà ngay cả đến gần nó một chút cũng có thể chọc giận nó. Vậy mà hôm nay nó lại chủ động thân thiện lấy lòng với Mặc Lan, hơn nữa biểu hiện còn đặc biệt ngoan ngoãn.

“Lan nhi, làm sao nàng làm được như vậy? Lăng tiêu lại có thể nghe hiểu được lời nói của nàng ư?”

Ôm lấy cổ Lăng Tiêu cọ cọ vài cái, Mặc Lan nhanh chóng thu lại nụ cười nhìn về phía Bạch Quân Nhiên, khôi phục bộ dáng lạnh lùng như trước.

“Ta nói Bạch Nguyên soái, chẳng lẽ ngài không biết trên đời này có một số động vật có thể hiểu được ngôn ngữ loài người hay sao?”

“Vậy à? Nàng nói như vậy nghĩa là nó có thể hiểu được lời nàng nói? Vừa rồi nàng cùng nó nói gì với nhau vậy?” hắn cảm thấy chuyện này vô cùng thú vị.

“Ta nói với nó, đã là một con ngựa thì nên biết nhìn xa trông rộng một chút, đừng học giống như chủ nhân của người chỉ biết nhìn bản chất bên ngoài mà đánh giá, nếu không sẽ trở thành ếch ngồi đáy giếng.”

Thấy hắn mở miệng cười, bộ mặt gât mình, nàng tiếp tục nói: “Mặc dù chiến trường quả thực có thể rong ruổi phi nhanh nhưng đã là một con ngựa có năng lực chân chính thì dù không ở trên sa trường vẫn có thể phát huy giá trị bản thân ở bất cứ nơi đâu.”

Vừa nghe xong những lời này, Bạch Quân Nhiên không khống chế được cười ha hả.

Từng bước chậm rãi đi tới gần nàng, hắn thú vị đánh giá lời nói chứa đầy hàm ý của nàng: “Nàng vừa nói những lời này, Lăng Tiêu nhà ta cũng có thể nghe hiểu được sao?”

Mặc Lan không để ý bộ mặt tỉnh bơ gât đầu: “Nó đã được ta khuyên bảo thành công, điều này cho thấy rõ, ngựa của ngài so với ngài còn tuệ căn* hơn nhiều.”

[*Tuệ căn*: thông minh hiểu biết.*]

Nói xong, nàng vỗ vỗ đầu ngựa lại kè vào lỗ tai nó nói nhỏ gì đó, sau đó cầm lấy dây cương, Lăng Tiêu nghe theo hướng về phía chuồng ngựa đi tới.

Nhìn bóng dáng nàng dần đi xa, Bạch Quân Nhiên đột nhiên hứng thú chau mày: “Nha đầu này bị làm sao vậy? Buổi sáng ngày hôm nay còn rất tốt cơ mà, sao mới một ngày không gặp liền giống như biến thành một con nhím xù lông rồi?”

“Trời ơi Nguyên soái, chắc chắn là phu nhân đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện lúc trưa của bọn thuộc hạ rồi.”

Ngay khi Bạch Quân Nhiên đang buồn bực thì mấy người thuộc hạ không biết từ đâu xông tới.

“Nói chuyện gì?”

Một người thuộc hạ trong đó đưa một lá thư cho hắn, sau đó lại đem nội dung cuộc nói chuyện nói tóm tắt lại cho hắn nghe.

Sau một hồi khá lâu, Bạch Quân Nhiên từ từ nhìn về hướng Mặc Lan biến mất, xoa xoa cằm nở nụ cười bí hiểm.

※※※※※※※※

Ở phía đông kinh thành có một con phố phồn hoa mà người ta đi qua đi lại không ngớt.

Trong một gian hàng bày bán vải tơ lụa, có mấy phu nhân cùng tiểu thư quần áo ăn mặc hoa lệ (*lộng lẫy, tráng lệ, rực rỡ*) đang hứng thú chọn tới chọn lui những loại tơ lụa thượng đẳng (*hào hạng, tốt nhất*).

Ngày hôm nay thời tiết khá là nắng ráo, sáng sủa, Mặc Lan dẫn theo Thanh nhi cùng ngồi kiệu tới nơi này chọn mua.

Bản thân là Bạch phủ đương gia chủ mẫu, có rất nhiều việc mà nàng đều thích tự tay mình làm.

Vinh Ty có thể coi là nhà buôn tốt nhất trong các phường buôn bán tơ lụa ở kinh thành. Cho nên thường cách một đoạn thời gian nàng sẽ đều tự mình đích thân tới đây lựa chọn nhiều kiểu loại khác nhau để cho trong phủ có thêm quần áo mặc.

Đối với chương quỹ của Vinh Ty phường mà nói, Bạch phủ Thiếu phu nhân tuyệt đối là khách hàng lớn của bọn họ.

Khi Mặc Lan cùng Thanh nhi đang vui vẻ hào hứng lựa chọn thì nghe bên ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn.

“Chủ quầy, tháng này phí bảo hộ là ba trăm lượng, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, mau mau giao bạc ra đây. Nếu không hết ngày hôm nay mà không có, mấy ông đây sẽ rất mất hứng đấy.” Bước vào là mấy nam tử, giọng nói vô cùng thô lỗ.

Mặc Lan cùng Thanh nhi quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy cầm đầu là một người có bộ dạng hơn ba mươi tuổi, nàng chỉ không thể ngờ rằng, đối phương trên người quần áo mặc là trang phục nhà binh.

Đi theo phía sau là mấy tiểu tử tầm hai mươi tuổi, trên người cũng đều mặc trang bị của quân binh.

Trong điểm các phu nhân, tiểu thư vừa nhìn thấy chuyện này đều bị dọa sợ hãi, xô đẩy nhau chạy ra khỏi cửa tiệm.

Vốn đang tiếp đãi khách nhân, chương quỹ sau khi nhìn thấy mấy người này sắc mặt tái mét vài phần, trong lòng mặc dù sợ nhưng khuôn mặt trước vẫn giả bộ tươi cười bước đến.

“Mấy vị quan gia, tháng trước phí bảo hộ (*phí bảo vệ*) không phải chỉ có một trăm lượng thôi sao? Sao bây giờ lại tăng thêm hai trăm lượng?”

Kẻ cầm đầu bĩu môi, hừ cười nói: “Cái điểm của nhà ông buôn bán lớn như vậy, đừng nói thu ông ba trăm lượng chính là thu ba ngàn lượng cũng còn chưa phải là nhiều.”

“Nhưng mà... gần đây trong điểm mới nhập thêm hàng mới về, bạc cũng dùng để quay vòng vốn hết, trong khoảng thời gian ngắn tôi thật sự không kiểm đầu ra số bạc lớn như vậy...”

“Ít làm trò đi.”

Kẻ nọ nháy mắt một cái, gíơ chân đá lật một cái bàn dọa cho chường quỹ sợ đến run lẩy bẩy, ngay cả Thanh nhi nhìn thấy cảnh này cũng bị dọa cho sợ hãi lui về sau mấy bước.

Mặc Lan có chút bất mãn nhíu mày, nhìn người nọ ức hiếp người quá đáng, không nhịn được cười lạnh nói: “Nếu như ta không có nhìn lầm, các người là quan quân triều đình, mặc y phục quần áo triều đình phát cho, nhận bổng lộc triều đình. Hiện tại làm sao mà dám đối với bách tính giữa tay thu tiền phí bảo hộ? Chẳng lẽ triều đình mới ban bố pháp lệnh (*Luật lệ*) mới sao?”

Mấy người đang uy hiếp chường quỹ tờ lưa, lại thấy một cô nương mảnh mai đi tới.

Cẩn thận nhìn lên, cô nương này mặc một bộ quần áo hồng nhạt, vóc người nhỏ nhắn thon gầy, khuôn mặt như ngọc, làn da trắng nõn nà, đôi môi đỏ mọng như chu sa, đôi đồng tử đen láy trong veo, giọng nói phát ra lại đặc biệt dịu dàng êm dịu (*nhu mì*).

Mỹ nhân như vậy, mặc dù đáng người kiêu tiểu (*nhỏ nhắn xinh xắn*), vòng eo cũng không bằng một cái nắm tay nhưng ánh mắt lại toát lên khí thế lạnh lùng nghiêm nghị lạ thường.

Kẻ cầm đầu bọn binh lính đột nhiên cười lớn một tiếng, đáng vẻ lưu manh đi đến bên cạnh Mặc Lan, nhìn từ trên xuống dưới không khách khí dò xét một phen, có chút không nghiêm trang nói: “Ta nói cô em, nàng có biết chúng ta là ai không? Khuyên nàng một câu, không muốn vì lời nói của mình mà gặp rắc rối phiền toái thì tốt nhất đừng xen vào chuyện của người khác.”

Đối với hành động đến gần, trong lòng Mặc Lan cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nàng chính là một cô gái có tính thần trọng nghĩa rất lớn, hơn nữa thuở nhỏ lớn lên ở Bạch phủ, trong một gia đình có truyền thống làm tướng, không biết đã từ lúc nào liền nuôi dưỡng nàng trưởng thành người có một cổ uy nghiêm yêu chính nghĩa.

Nam tử trước mắt này làm xằng làm bậy đã đủ đáng hận, chưa kể hắn còn mặc y phục quan binh.

Lẽ ra làm thủ vệ phải có trọng trách bảo vệ kinh thành, an nguy của bách tính, nhưng đây lại biến mình thành một cái thổ phi, điều này hỏi sao nàng không thấy bức.

Ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài, giống như nhìn thấy thứ gì đó rất thú vị.

Lúc đầu tuy có chút kiêng dè nguy hiểm của bản thân, Mặc Lan đột nhiên nhìn về phía mấy người nọ lạnh lùng cười một tiếng.

“Còn tưởng rằng dưới chân thiên tử sẽ không có người ác đâu, không nghĩ tới vừa ra khỏi phủ lại để cho ta gặp phải ác bá cường hào, thật là đáng buồn, triều đình thế nhưng lại đi nuôi những kẻ chẳng khác gì con sâu làm rầu nồi canh, các người không cảm thấy thẹn khi mặc quần áo quan binh trên người hay sao?”

Mấy người nghe xong lời này, đều nhón nháo tròn tròn đôi mắt.

Đại khái thường ngày đã quen hung hăng càn quấy, những lời nói chói tai này chẳng khác gì một mũi tên đánh vào chỗ hiểm của bọn chúng.

“Xú nha đầu không muốn sống nữa có phải không, mày có biết bọn ông đây là ai không? Nói cho mày biết, ở kinh thành này, ngoại trừ Thiên Hoàng lão tử thì coi như thân phận của ông đây là cao nhất...”

“Bọn ông đây? Là thứ gì vậy ăh?”

“Con ranh này...”

Mấy người này tức đến sắc mặt trắng bệch: “Con ranh này thật to gan...”

Mặc Lan không chút sợ hãi, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thẳng vào mắt bọn chúng: “Nói chuyện với loại tay sai như các người không cần có lá gan lớn, chỉ cần có chánh khí là đủ rồi.”

Lần này, những đám quan binh phách lối kia không kiềm chế được.

Một tên trong đó tính khí nóng nảy, không thèm quan tâm cái gì là thương hương tiếc ngọc, một tay túm lấy xiêm áo của Mặc Lan, chuẩn bị quát tháo ầm ĩ.

Đúng lúc này, một bóng trắng chớp thoáng qua.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, là kẻ quan binh vừa rồi muốn động thủ với Mặc Lan bị ném ra vài thước.

Định thần nhìn kĩ, hành hiệp trượng nghĩa là một nam tử hơn hai mươi tuổi(*chính xác 24 ý a ^^*), trên người mặc bạch y có thêu kim tuyến, nhưng không có chút nào lịch sự nhã nhặn.

Bởi vì người này trên người tỏa ra khí khái anh hùng, trông mắt đen sâu thẳm như Hắc Diệu thạch lóe ra tia nhìn lãnh khí (*lạnh lẽo u ám*).

Vóc người của hắn cực kì cao lớn, mái tóc đen được buộc cao, tóc hai bên thái dương rơi xuống tung bay, ngũ quan tuấn mĩ vô cùng, một cỗ phong thái trác tuyệt khiến mọi người ở đây khiếp sợ.

Cái người bạch y nam tử không phải là ai khác chính là Bạch Quân Nhiên, đang cùng mấy thuộc hạ muốn ra ngoài đi dạo lại nghe được tin tức nương tử nhà mình cùng thị nữ ra ngoài mua vải vóc, liền thuận đường ra ngoài đi tìm nàng.

Xa xa, hắn và mấy thuộc hạ nhìn thấy bên này xôn xao.

Đến gần nhìn mới phát hiện, trong điểm cô nương gan lớn đang sảng giọng với mấy tên quan binh kia chính là thê tử ngày hôm qua còn mặt mày khó chịu đối với hắn.

Lúc đầu là nghe thấy nàng dùng lời nói chính nghĩa uy nghiêm dạy dỗ bọn này đã khiến hắn rất ấn tượng, không nghĩ tới lũ quan binh không có phong độ lại dám cả gan làm loạn động thủ với một cô nương yếu đuối.

Ngay lập tức, hắn tung người nhảy một cái vào trong điểm, một tay cầm lấy tên khốn khiếp đang chuẩn bị ra tay kia quăng ra ngoài cửa.

Dân chúng vây xung quanh nhìn tên quan binh bị ném đến rạn nứt xương, chỉ kém không vỗ tay rào rào khen tuyệt, tất cả người dân đối với nam nhân kia khinh bỉ không chút thương xót, lại chuyển sang nhìn vị bạch y nam tử với ánh mắt đầy khâm phục.

Dễ dàng đem tên này ném ra ngoài cửa xong mà mặt tự nhiên không đỏ, hơi thở không gấp mà bên môi còn nở nụ cười đắc ý.

Thấy thiếu gia xuất hiện, Thanh nhi trên mặt vui mừng, mới vừa rồi còn lo lắng gần chết, hiện tại cũng rất cuộc an tâm, không ngừng lời kéo cánh tay Mặc Lan trốn sau lưng Bạch Quân Nhiên.

Mấy tên quan binh còn lại chứng kiến một màn chuyện này sau, trên mặt nở nụ cười hung ác, một bên rút thanh đao ra không khách khí chỉ vào Bạch Quân Nhiên.

“Người là người nào, ngay cả chuyện riêng của Từ Lang tổng binh cũng dám can thiệp vào?”

Nghe thấy cái tên đi liền với danh hiệu, Bạch Quân Nhiên tầm mắt cười lạnh, vốn lúc này còn nở nụ cười gờm mím môi lại.

“Từ Lang?” Hắn nhẹ giọng lầm bầm: “Nghe có vẻ hơi quen quen, hiện tại hắn đang giữ chức Tổng binh hả?”

Người nọ vừa nghe chủ tử nhà mình bị gọi thẳng tên, lập tức trừng cặp mắt: “Người thật to gan, lại dám với đại gia ta bất kính như thế, cái điều dân...”

“Bốp...!” Một tiếng bập tai mạnh mẽ cắt đứt tiếng quát tháo của hắn.

Bạch Quân Nhiên ra tay vô cùng độc ác, giống như muốn hàm răng người nọ cũng đánh rớt.

Đối phương không dám tin nhìn hắn, che lại cái miệng đầy máu, ô ô không biết là nói những gì.

Bạch Quân Nhiên tầm mắt hướng về phía Tiêu Hà cùng với mấy thuộc hạ nháy mắt ra hiệu.

“Mấy tên hỗn hào nhiều dân, thật sự ảnh hưởng tổn hại đến quân uy của quân đội Bắc Kỳ, đem tất cả bọn chúng trói lại áp giải trở về, mỗi người nhận tám mươi quân côn, còn dám tiếp tục làm xằng làm bậy theo quân pháp mà chăm sóc cho ta.”

Khí thế của Nguyên soái hoàn toàn bộc lộ hiện rõ.

Mệnh lệnh được truyền xuống, mấy thuộc hạ nhanh chân nhanh tay đem bọn quan binh ngu ngốc trói lại, xoay người áp giải đi.

Tất cả mọi người không nhịn được nhìn bạch y nam tử mới truyền ra mệnh lệnh.

Bạch Quân Nhiên ngao nghể đứng ở trong đám người, cho dù không có bộc lộ ra thân phận nhưng như cũ làm cho người ta không nhịn được thân phục khí thế uy nghiêm của hắn.

Thanh nhi trong lòng phần chần mím cười. Đây mới là diện mạo chân thật của thiếu gia sao?

Mặc Lan cũng theo đó lộ vẻ xúc động, trong ấn tượng, người nam nhân này từ đầu tới cuối là tên vô lại, ở trước mặt mình cho tới bây giờ đều là vẻ mặt tươi cười, mười phần là còn đồ.

Nhưng mà nam tử đứng chấp tay trước mặt mình này lại lạnh lùng nghiêm trang đến dọa người.

Quả nhiên là Thống soái tam quân mới có phong thái như vậy sao?

Không kim được, huyết dịch trong cơ thể cũng theo đó mà sôi trào.

Nam tử ngạo mạn quần luân (*ngạo mạn khinh thường*) này là phu quân của nàng đấy. Khi hắn ở bên cạnh nàng thì giống như mọi chuyện dù có nguy hiểm đến đâu cũng sẽ biến mất.

Hắn khiến cho nàng an tâm!

Sự phát hiện này khiến trong lòng Mặc Lan không khỏi rung động một phen.

Quay mặt sang nhìn nàng, mới vừa rồi nam nhân này còn cho thấy tư thái lãnh khốc, bên môi từ lúc nào chẳng biết đã nở nụ cười hài hước đi dóm trên chọc, liếc xéo tiểu nữ nhân bên cạnh đang len lén sùng bái hắn, cười nói: “Lan nhi có phải hay không bị chuyện này làm cho sợ rồi?”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi thế này đã đem sự kính nể thật vất vả mới xuất hiện trong lòng Mặc Lan đã kích một giọt cũng không còn dư lại.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sau khi đuổi Thanh nhi trở lại phủ, Bạch Quân Nhiên đưa Mặc Lan tới tửu lâu nổi tiếng ở kinh thành ăn cơm.

Hai người đi trên đường cùng nhau đấu khẩu cả đoạn đường.

Vốn Mặc Lan cũng không tính so đo cùng hắn, dù sao người ta cũng vừa cứu mình một mạng. Nhưng cái miệng Bạch Quân Nhiên thật sự rất đáng ghét, không chịu buông tha bất kỳ một cơ hội nào bắt bẻ nàng (=.=/), coi như tính nàng luôn nhẫn nhịn rất giỏi nhưng cuối cùng vẫn bị hắn làm cho tức gần chết.(=.=/)

Sau khi ở quán rượu ổn định chỗ ngồi, Bạch Quân Nhiên cười hi hi, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử lạnh lùng cau mày, tâm tình lại càng thấy cực tốt.

Hắn cố ý đem khuôn mặt tuần tú tiến lại gần đối phương trước mặt, vẫn không quên dùng cây quạt khẽ quạt quạt tạo ra từng đợt gió nhỏ nhẹ nhàng: “Lan nhi thái độ như vậy hình như rất âm ức, có phải bởi vì hôm qua không cẩn thận nghe được đoạn nói chuyện kia mà nổi máu ghen không?”

Quả nhiên, lời vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Mặc Lan lại càng thêm khó coi mấy phần.

Thừa nhận, sẽ mất thể diện.

Không thừa nhận,... nhưng nàng lại không phải là người quen nói dối.

Thật sự nàng rất dễ ý đến cô gái có cái tên Trần Lạc Du, vừa nghĩ tới bên cạnh phu quân mình có một cô gái khí khái vạn trượng, chưa kể lại là loại hình mà hắn thích, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bất an.

Ghê tởm nhất chính là nam tử ngồi bên cạnh mình còn làm ra vẻ mặt cốt nhả, bộ dáng giống như rất muốn bị ăn đòn, nhìn nàng chằm chằm chẳng khác gì đang cười nhạo.

Hừ! Không để ý tới hắn nữa.

Liếc hắn một cái, Mặc Lan nâng chén trà trong tay lên, tru nhả uống vào một ngụm trà thơm.

Bạch Quân Nhiên biết da mặt nàng mỏng, chắc chắn sẽ không thừa nhận mình ăn dấm, mặc dù tâm tình vô cùng tốt nhưng nếu cứ tiếp tục đùa giỡn không chừng tiểu nha đầu này sẽ thẹn quá thành giận, như vậy càng khó có thể làm lạnh mặt.

Lại nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra hồi nãy, nghĩ lại còn rùng mình: “Lá gan nàng đúng là không nhỏ, lúc ấy nếu như ta không kịp thời xuất hiện, một cô gái yếu đuối như nàng một mình dám chống lại đám côn đồ kia nhất định sẽ chịu thua thiệt.”

Mặc dù hắn rất thích tinh thần trượng nghĩa của nương tử nhưng những lời nói khiển trách vẫn không thể không nói. Dù sao suy cho cùng muốn thể hiện phẩm chất anh hùng thì trước hết cũng phải tự lượng sức mình thể nào đã chứ.

Vừa nghĩ tới da thịt mềm mại của kiều thê (*vợ yêu*) bị thương, trong lòng hết sức căng thẳng, hận không thể đem cái tên khốn kiếp bị quăng đi lôi tới

đây hung hăng đánh thêm mấy quyền nữa.

“Chàng cho rằng ta là người ngu ngốc sao? Lúc ấy ta chính là nhìn thấy thân ảnh của chàng, mới có lá gan cùng mấy tên ác đồ giằng co, dù sao chàng nhất định sẽ không đứng một bên bàng quan (*thờ ơ*), ta việc gì phải sợ.”

Nói xong nàng đặt ly trà lên bàn, cười nhìn Bạch Quân Nhiên một cái, nàng không sợ chết nói: “Biết điều này nói lên cái gì không? Cũng giống như các người chỉ biết dựa vào vũ lực mà không biết động não suy nghĩ, cho nên, chàng về sau ngàn vạn lần không được xem thường những vấn nhọc nhọc nhỏ nhẻ yếu đuối chúng ta.”

Bạch Quân Nhiên ngẩn người, sau đó cười ha hả.

Nha đầu này đúng là tại thời điểm này vẫn không quên so đo hơn kém với hần.

Lúc này, tiểu nhị đem thức ăn bung lên bàn của hai người, Bạch Quân Nhiên bỗng xoa cằm hỏi: “Đám người kia trong miệng tự xưng là Từ Lang tổng binh, rốt cuộc là loại người thế nào?”

Hần tin chắc đã từng nghe qua cái tên này chẳng qua là không dám khẳng định có phải là cùng một người hay không.

Không chờ Mặc Lan tiếp lời, tiểu nhị tròn tròn cặp mắt có chút kinh ngạc mà nói: “Khách quan, lời này ngài nên cẩn thận một chút trước khi nói, ngộ nhờ bị người nào nghe thấy đi tố cáo là rất khó giữ được cái mạng nhỏ này đây.”

Hai người đồng thời đều ngẩn ra, nhìn về phía tiểu nhị.

“Người biết người này?”

“Người ở tại kinh thành này có ai là không biết đến Từ Lang này sao?” Tiểu nhị che miệng, thần thần bí bí nói: “Thúc thúc của Từ Lang là Hình bộ Thượng thư Từ Khánh Dân mà đường tỳ của hần là ái phi của Hoàng thượng tên là Từ Phụng Thu, chỉ bằng hai người này cũng đủ để cho Từ Lang ở tại kinh thành này muốn làm gì thì làm, hoành hành ngang ngược rồi.”

“Ngay cả danh hiệu Tổng binh của hần nghe nói đều là dựa vào tiền mua được, đáng hận nhất chính là, hần ý vào sau lưng có hai tòa núi lớn làm chỗ dựa liền phân phó thủ hạ áp bức dân chúng, hiện tại ở kinh thành chỉ cần là thương nhân làm ăn, mỗi tháng đều phải nộp cho Từ Lang một khoản tiền gọi là phí bảo hộ. Nếu không chịu đưa bạc, kết cục sẽ rất bi thảm.”

Bạch Quân Nhiên vừa nghe xong cả người phát hỏa, đôi con ngươi trừng lớn, cây quạt trong tay bị hần bóp đến phát ra tiếng kêu lách cách.

Mặc Lan ra hiệu hần bình tĩnh chớ nóng, tiếp tục hướng tiểu nhị hỏi thăm: “Tất cả các quan viên trong kinh thành đều không can thiệp sao?”

“Ai dám can thiệp vào? Hình bộ thượng thư bây giờ là Lão trượng nhân* của Hoàng Thượng, Từ phi lại được Hoàng Thượng hết sức sủng ái, nghe nói còn thay Hoàng Thượng hạ sinh ba hoàng tử, thế lực ngày càng lớn. Mà tên Từ Lang này dựa vào đường tỳ trong cung chiếu ứng, mới dám làm ra những chuyện thông thiên hại lý.”

[+Trượng: - Tiếng tôn xưng người lớn tuổi]

+Trượng nhân là cụ già, cũng gọi là Lão trượng.

+Trượng nhân là chỉ cha vợ (Nhạc phụ).]

Nói tới chỗ này, tiểu nhị lắc đầu thở dài: “Aiiiii! Thật đúng là không có thiên lý..., Từ Lang chính là nhân vật giết người cũng không cần đền mạng.”

Hai người sau khi nghe được tin tức về quan hệ của Từ Lang, tiểu nhị liền bung khay đi xuống lầu.

Một hóp uống một ngụm trà lớn vào bụng, Bạch Quân Nhiên có chút không vui vẻ: “Không nghĩ tới Hoàng thượng thế nhưng cũng hồ đồ, làm sao lại có thể cung chiều nữ nhân đến mức quá đáng như vậy.”

“Từ xưa tới nay, chuyện của hoàng gia không ai có thể nói ra rõ ràng.”

Đúng lúc này, lầu dưới truyền đến một hồi xô xao, tiếng bước chân vội vàng cũng theo đó đi tới.

“Ôi chào!!! Đây không không phải Từ gia ư, ngài ngày hôm nay thế nào lại có thời gian rảnh rỗi đến điểm này làm khách vậy?”

Bạch Quân Nhiên cùng Mặc Lan giật mình bốn mắt nhìn nhau.

“Ít nói nhảm đi, người vừa bước vào trong điểm của ngươi có phải là một bạch y nam tử đi cùng là một cô nương đúng không?”

“Từ gia, trong điểm ta nam tử mặc bạch y đi cùng với cô gái mỗi ngày đi tới đi lui cũng có mấy vị, ngài muốn nói đến hai vị nào à?”

“Bốp...”

Liền nghe thấy mấy tiếng bập tai thanh thúy vang lên, kế tiếp là thanh âm kêu đau của tiểu nhị.

“Lên lầu tìm cho ta!”

Chỉ chớp lát, một đám quan binh ngay ngắn trật tự tầm hai mươi người, diện mạo hung ác đi lên lầu.

Nam tử này mặc dù ngày thường cũng không khó nhìn, nhưng giữa hai đầu lông mày lại cho thấy sự ngang ngược, hồng hách cùng thô lỗ khiến người ta vừa nhìn đã thấy chán ghét.

Khi ánh mắt nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Quân Nhiên, trên mặt không khỏi nở nụ cười lạnh: “Chính là hán đem thủ hạ của bốn quan giải đi.”

Bạch Quân Nhiên không chút tức giận, ngồi nguyên tại chỗ bưng ly rượu lên cẩn thận thưởng thức mùi vị của rượu mạnh.”

Lúc này, một tên lính quần tơi gần nam tử kia bên tai nhỏ giọng nói: “Quan gia, tên này chính là kẻ đã đem Đại Hồ một phen ném ra ngoài cửa, chưa kể còn đâm vỡ hàm răng của Bá Hồ.”

Tên này cũng là một trong những quan binh lúc này đi đòi phí bảo hộ. Bởi vì so với những tên khác hán chỉ đứng một bên xem, vừa thấy tình thế không ổn, nhân lúc người khác không để ý, hán vội vàng xoay người bỏ chạy đi tìm chủ tử báo tin (*mật báo*).

Người tới lần này chính là Từ Lang.

Mặc dù mang tiếng là Tổng binh nhưng lại không có tư thái (*điệu bộ, dáng dấp, phong thái*) của một quân nhân.

Hán tử nhỏ đã quen được nuông chiều, cậy vào sau mình có hai toà núi lớn dựa vào nên mặc sức làm bậy, quen thói cướp đoạt bằng vũ lực.

Khi hán nghe nói thủ hạ bị đánh, lại còn bị người ta áp giải đi, chỉ cảm thấy kẻ nào to gan dám đối nghịch với hán.

Kinh nộ (*kinh ngạc + phẫn nộ*) đan xen, hán lập tức dẫn theo một đám tay chân đắc lực tới gấp kẻ to gan không coi hán ra gì ở trong mắt.

Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy bạch y nam tử phá hỏng chuyện tốt của mình thì hán thật sự bị khí thế uy nghi của người này làm cho giật mình sợ hãi.

Nhưng nghĩ lại, thúc thúc mình là Hình bộ Thượng thư, đường tử còn là sủng phi của Hoàng Thượng, ở nơi kinh thành này, còn ai dám đắc tội với hán?

Dẫn theo một đám quan binh, khí thế rào rạt đi tới trước mặt Bạch Quân Nhiên, không khách khí một tay đập lên mặt bàn, lạnh lùng cười một tiếng nói: “Có dũng khí với người của lão tử đây, tiểu tử này gan cũng không nhỏ...”

Bạch Quân Nhiên đột nhiên nhú mày, đôi đồng tử co lại.

Hai từ “Lão tử” kia đã phạm vào tối kỵ của của hán.

Mặc Lan mặt không biến sắc ngồi yên bất động ở bên cạnh hán, hứng thú theo dõi sự việc trước mặt. Xem ra hôm nay cái người có tên Từ Lang này muốn gặp xui xẻo rồi.

Nàng thờ ơ đứng ở một bên xem náo nhiệt, thấy ánh mắt Từ Lang không biết từ lúc nào nhìn chằm chằm vào mặt mình.

Giả sử nàng không biết Từ Lang là nhân vật có dạng gì, nhưng trong kinh thành từng nghe người khác bàn tán, tên này chính là một kẻ dám dè, thanh lâu kỹ viện mỗi ngày đều đi tới đi lui hơn mấy vòng.

Nghe nói hán cười liền hơn chục người làm thị thiếp, chỉ cần vừa mắt, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải có bằng được.

Gương mặt Mặc Lan vốn không tục, hơn nữa nhiều năm đắm mình trong sách vở đã bồi dưỡng được một cỗ khí chất tao nhã tươi mát (*thanh tân*), nhìn trong mắt Từ Lang, nàng so với mấy cái oanh oanh yến yến ở trong phủ thì đẹp hơn rất nhiều.

Sắc tâm trở dậy, hán cười mị mị chăm chăm nhìn Mặc Lan, một hồi lâu sau mới quay lại nhìn Bạch Quân Nhiên nói: “Ngươi đã thương người của lão tử còn đem bọn chúng tất cả giam giữ, chuyện này vốn không thể tha thứ, chẳng qua nếu như ngươi chịu đem cô nương xinh đẹp ngồi bên cạnh ngươi đưa cho lão tử làm vợ bé, không chừng lão tử sẽ...”

Câu lão tử còn chưa kịp nói xong, đã cảm thấy trước ngực đau xót.

Trong nháy mắt thời gian, Từ Lang mới vừa rồi còn phách lối kiêu ngạo đã bị Bạch Quân Nhiên một cước đạp bay ra khỏi cửa rơi xuống đất.

Khách nhân trong lầu ai cũng cả kinh, ai cũng không ngờ tới, cái tên Từ Lang cậy thế hiếp người này cũng có ngày nhận được báo ứng.

Những tên quan binh còn lại cũng bị một màn trước mặt này làm cho sợ choáng váng.

Mà Từ Lang bị đá văng ra ngoài cửa sổ chỉ cảm thấy cổ họng một trận ngai ngái: “Phụt ____” một ngụm nồng đậm mùi máu tươi cứ thế nôn ra.

Hắn thử bò dậy lại bị Bạch Quân Nhiên vừa mới nhảy xuống từ cửa sổ một cước giẫm ở nửa gương mặt.

Trên cao nhìn xuống Từ Lang khốn khổ giãy dụa, Bạch Quân Nhiên lạnh lùng nói: “Ngươi có biết một người tên là Tôn Cần không?”

Từ Lang liều chết vùng vẫy, quan binh hắn mang tới cũng chỉ biết hai mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Thấy hắn không trả lời, Bạch Quân Nhiên tăng lực đạo giẫm ở trên mặt hắn, ánh mắt tàn nhẫn thêm vài phần, nhưng giọng nói vẫn như cũ lãnh đạm: “Có biết không?”

Từ Lang bị giẫm đạp như vậy thì không còn khí thế hung hăng, phách lối như lúc mới vào, nghe được cái tên Tôn Cần, bản năng tự trả lời: “Biết...có quen!”

“Tại sao quen?”

“Hắn... hắn từng là nô tài trong phủ ta.”

Nghe xong lời này, Bạch Quân Nhiên chợt nở nụ cười.

Mặc Lan đứng ở trên lầu nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi rung mình một cái. Nụ cười này so với lấy mạng Diêm La tuyệt đối còn đáng sợ hơn.

“Cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi.”

Nói xong, ngón cái cùng ngón trỏ đặt trên môi thổi một tiếng huýt gió, rất nhanh, hai thuộc hạ tùy thân đi theo bảo vệ liền từ trên nóc nhà nhảy xuống.

“Trời lại, giải đến quan phủ chờ xét xử (*xử trí*).”

Từ Lang nghe xong lời này, thật vất vả mới từ dưới đất bò dậy, ánh mắt hung tợn chăm chăm nhìn Bạch Quân Nhiên: “Ngươi vì sao lại trời ta? Người có biết đến tội cùng ta là người nào không..”

Ánh mắt hơi nhúu lại, Bạch Quân Nhiên không nhanh không chậm rút từ trong ngực ra một khối kim bài, bên trên ghi một chữ “soái” (*trong từ Nguyên soái*).

Thấy chữ viết trên lệnh bài xong, trong đầu Từ Lang vang một tiếng nổ lớn, trong đầu toàn bộ đều trống rỗng.

Trời đất mẹ ơi!! Hắn tại sao có thể quên được Binh mã Đại Nguyên soái của Bạch phủ đã trở lại kinh thành đây.

Bỗng chốc, tinh thần toàn bộ suy sụp, Từ Tổng binh từ trước đến nay tác quái tác quái làm mưa làm gió tại kinh thành cũng bị dọa cho sợ ngất.

※※※※※※※※

Thì ra người có tên Tôn Cần đó từng mấy năm về trước tìm đến xin nương tựa làm quân sĩ dưới trướng của Bạch gia.

Cũng không biết là tạo hóa trời người hay là như thế nào, trước khi làm lính cuộc đời của hắn vô cùng bi thảm tới cực điểm.

Còn chưa ra đời thì cha đã chết, vừa mới sinh ra thì mất luôn cả mẹ.

Năm tuổi thì bị kẻ buôn, bán vào nhà Từ Lang làm gia nô. Bởi vì tính tình trung thực hiền lành nên thường xuyên bị người ta bắt nạt.

Cuối cùng cũng khổ sở vượt qua cho đến lúc trưởng thành, hắn cưới vợ sinh con, cuộc sống mỗi ngày của hai vợ chồng cũng có thể coi là mỹ mãn, nhưng bởi vì thê tử của hắn lại có chút nhan sắc lại thùy mị nên bị Từ Lang để ý đến.

Một ngày nọ, Từ Lang cố ý sai Tôn Cần ra ngoài làm công chuyện, mục đích của hắn là muốn bá vương ngành thương cung* với thê tử của người ta.

[*Bá vương ngành thương cung* = với cường gian (có điển tích nhưng em thấy lằng nhằng mà chắc mọi người cũng lười đọc nên tóm gọn lại cho nhanh ^^!)*]

Vợ của Tôn Cần không chịu nghe theo, sống chết phản kháng lại, dẫn đến chọc giận Từ Lang. Trong cơn tức giận, hắn lỡ tay bóp chết nàng.

Lúc ấy ở trong phòng, đứa bé (tiểu oa nhi) bị tiếng động xô xát của hai người dọa sợ cho khóc lớn, Từ Lang nghe thấy lại càng bức dọc, tiện tay hắn cũng đem đứa bé mới sinh ra chưa đầy năm tháng tuổi giết chết.

Khi Tôn Cẩn trở về nhà nhìn thấy xác vợ con mình chết thảm, hấn liều chết đồng quy vu tận* với Từ Lang.

[Đồng quy vu tận: chỉ trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình.]*

Đáng tiếc rằng thuộc hạ của đối phương đông áp đảo, người một quyền ta một cước ra tay rất mạnh liên tiếp thụi vào Tôn Cẩn khi đó chỉ còn thoi thóp thở, sau đó bọn chúng đem hấn tới phía sau núi ném vào bãi tha ma.

May mà Tôn Cẩn phúc lớn mạng lớn, rốt cuộc cũng giữ lại được một cái mạng, hấn cả đêm không ngừng chạy ra khỏi kinh thành, qua nhiều lần trắc trở cuối cùng cũng tìm đến quán kì Bạch gia xin nương tựa.

Lẽ ra Bạch Quân Nhiên cùng Tôn Cẩn không có quen biết quá (quá ở đây chỉ là biết sơ sơ chứ không thân thiết cho lắm), chỉ cho đến mấy năm trước trong một trận đánh, Tôn Cẩn liều mình lấy thân hy sinh cứu Bạch Quân Nhiên.

Trước khi chết, hấn kể lại cuộc đời trước kia của chính mình cho Bạch Quân Nhiên nghe, hy vọng một ngày nào đó, Bạch Quân Nhiên có thể giúp hấn thay vợ con báo thù rửa hận. (TT^TT)

Bởi vì nhiều năm đóng quân ở biên ải, Bạch Quân Nhiên vẫn luôn ghi nhớ mối thù này nhưng lại chưa có cơ hội thích hợp thay Tôn Cẩn báo thù.

Lần này trở lại kinh thành, dự định thuận tiện hoàn thành ước nguyện của Tôn Cẩn. Dù sao Từ Lang cũng là kẻ tội ác tày trời, nếu cứ để hấn tiếp tục tác quái tác quái thì không biết còn biết bao lương dân vô tội bị hại.

Nghe được đoạn quá khứ dĩ vãng này, Mặc Lan tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Không thể ngờ trên cõi đời này lại có loại người đáng hận như vậy, chẳng những ý thức hiếp người mà ngay cả những chuyện táng tận lương tâm cũng không từ.

“Loại người như vậy quả thật chết cũng không có gì luyến tiếc.”

Thấy vẻ mặt nàng tức giận, Bạch Quân Nhiên trong lòng vốn có chút lo lắng lại khẽ mỉm cười: “Nàng cũng rất có tinh thần trọng nghĩa.”

“Đây là yêu tinh hại người tự tác gây nghiệt thật không đáng sống, ta mong rằng dưới gầm trời này sẽ không có bất kỳ một kẻ nào không có lương tâm cũng như ước gì có thể đem lũ ác nhân này ra róc xương lóc thịt.” (lóc từng miếng thịt = phanh thây xé xác =.)

Đây là lần đầu tiên Bạch Quân Nhiên thấy Mặc Lan có gương mặt sinh động như này.

Khuôn mặt trắng noãn của nàng bởi vì tức giận mà đỏ ửng, một đôi mắt to đen láy cũng chớp chớp chuyển động linh hoạt.

Khó trách Từ Lang sau khi nhìn thấy nàng liền nổi lên sắc tâm.

Nhà có một cô nương quyền rũ thùy mị như này hỏi sao người ta không khỏi lo lắng cho được.

Nghĩ tới đây, trong lòng hấn không khỏi dâng lên một tia ghen tuông, gương mặt tuấn tú vốn đang tươi cười nay cũng từ từ trầm xuống.

“Về sau nếu không có gia đình đi theo thì không nên tùy tiện mang theo mỗi Thanh nhi ra cửa, chẳng lẽ nàng không biết gương mặt của mình rất tiêu hoa ghẹo nguyệt sao? Chỉ cần với khuôn mặt này ra cửa lại không có mang gia đình theo cùng không phải là cho kẻ khác có cơ hội đùa giỡn sao?”

Trong khi đang nói chuyện, giọng nói không khỏi có mấy phần nghiêm nghị (nghiêm khắc).

“Trước kia ta không có ở kinh thành có thể không tính nhưng nếu như ta đã trở về phủ, thân là phu quân của nàng, có lẽ vào lúc thích hợp ta cũng nên dạy nàng chần chừ phu cương*, Đừng tưởng rằng mình có một ít thông minh liền mỗi lần ra phủ đều trở về an toàn, nàng phải biết giang hồ hiểm ác, bọn người xấu không bởi vì nàng là một cô nương đã có chồng liền mềm lòng nương tay.”

[Chần Chần phu cương: Chần chỉnh lại đạo làm chồng (ý anh là muốn cho chị biết đạo lý của một người làm chồng như anh sẽ dạy vợ cái gì nên làm và không nên làm!!!! chắc vậy >.*

Nghe một phen giáo huấn khiến Mặc Lan mặt đỏ tới tận mang tai.

Miệng nàng mấp máy một hồi lâu nhưng cuối cùng lại không thể bật ra được một chữ.

Bạch Quân Nhiên thấy mục đích đã đạt được, liền vuốt vuốt tóc nàng: “Nàng ngoan một chút ở trong phủ, đừng ra ngoài gây họa, ta đi một chuyến vào cung, lúc này phải đem cái đầu tên Từ Lang bại hoại này một đao chém đứt.” Nói xong, phất áo bào xoay người trong nháy mắt đi ra ngoài cửa.

Mặc Lan kinh hãi một hồi lâu tinh thần mới dần dần phục hồi lại.

Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Nam nhân kia lại muốn đổi với nàng... chán chán phu cương?

Có làm không vậy? Tên ghê tởm này...

Từ từ giờ tay lên đầu chạm vào nơi mới bị hấn xoa nhẹ, thật sự rất bức mình với thái độ vừa rồi của hấn, nhưng không hiểu vì sao, bên môi lại nở một nụ cười, khóe miệng cũng giãn lớn hơn.

Nàng có thể hiểu những lời hấn vừa nói lúc này, rằng, hấn đang lo lắng cho nàng?

※※※※※※※※

Buổi chiều ngày thứ hai, Mặc Lan đang ở trong thư phòng lại thấy Thanh nhi thở hổn hển chạy vào, vừa hỏi mới biết, Bạch Quân Nhiên không biết từ lúc nào đã trở về, về mặt rất âm trầm (u ám, âm u), lúc này đang nổi trận lôi đình ở phòng nghị sự.

Khi nàng vội vàng chạy tới phòng nghị sự thì nghe thấy “Choang” một tiếng, giống như là có thứ gì đó bị ném vỡ nát.

Tiếp theo đó là một tràng âm thanh trầm mạnh của trống phu nàng truyền ra bên ngoài: “Từ Khánh Dân căn bản là một câu quan, rõ ràng Từ Lang đáng bị chém đầu thị chúng, hấn lại nói không tìm được chứng cứ phạm tội yêu cầu lập tức phóng thích.”

Lại một cước đá qua, lúc này ngã xuống hình như là một cái ghế.

“Con mẹ nó chứ, triều đình làm sao có thể bỏ nhiệm loại người khốn nạn như này làm Hình bộ Thượng thư cơ chứ?”

“Nguyên soái xin ngài mau bớt giận, ta biết ngài một lòng muốn thay Tôn Cẩn báo thù nhưng mọi người đều biết Từ Khánh Dân là thúc phụ của Từ Lang, Từ gia lại chỉ có Từ Lang để nối dõi tông đường, cho dù hấn có là Ác Quán Mãn Doanh thì Từ Khánh Dân cùng Từ phi cũng nhất định không đứng trơ mắt để hấn mất cái mạng nhỏ.”

[Ác Quán Mãn Doanh*: Đọc truyện Kim Dung sẽ biết, đây là nick name của Đoàn Diên Khánh (cha đẻ của Đoàn Dự => cái tin này là do em xem phim haha ^^!).]

Người nói chuyện chính là Tiêu Hà.

“Ngày hôm qua đệ đã cố ý đi điều tra những chuyện liên quan đến Từ Lang, có người cho hay, trong quá khứ hấn vô luận phạm vào tội gì, chỉ cần có người kiện hấn, Từ gia sẽ lập tức an bài tìm một kẻ đến thế thân thay hấn nhận tội.”

“Nơi này có quá nhiều tấm màn đen, coi như ngài là Nguyên soái thống lĩnh tam quân nhưng nếu như không nắm được chứng cứ phạm tội của Từ Lang thì hấn vẫn còn hai bùa hộ mệnh là Từ Khánh Dân với Từ phi, hấn vẫn sẽ tiếp tục nhởn nhơ nằm ngoài vòng pháp luật. Huynh có tức giận thì cũng chỉ làm thương thân mình, thật không đáng chút nào.”

Nghe đến đó Bạch Quân Nhiên càng thêm tức giận.

Hấn trị quân nghiêm minh, hễ kẻ nào dám xúc phạm xỉ nhục quân pháp, tuyệt đối không vì tình riêng mà tha thứ, cũng giống như khi giải quyết công việc, không kẻ nào dám ở trước mặt hay sau lưng hấn mà làm chuyện phi pháp.

Vậy mà uống cho Từ Khánh Dân là Hình bộ Thượng thư thế nhưng lại đi miệt thị hình luật của quốc gia, dung túng cho con cháu làm xằng làm bậy, lại còn bao che khắp nơi.

Buổi sáng ngày hôm nay hấn tự mình đến Hình bộ tìm Từ Khánh Dân nói chuyện, lão già kia mặc dù bên ngoài ra dáng một vị chủ nhà tiếp đãi long trọng, khách khí có lễ đối với hấn nhưng mỗi khi thích hợp nhắc tới tội danh của Từ Lang, đối phương cũng tránh nặng tìm nhẹ lảng tránh đồng thời lại tự trách chính mình quản giáo không nghiêm.

Hấn tức giận vào cung tìm gặp Hoàng Thượng nói về chuyện này, nào có thể ngờ được Hoàng Thượng lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chuyện của Từ Lang hấn cũng ít nhiều biết một chút, nhưng mà mỗi lần hấn nghĩ muốn nghiêm trị trừng phạt Từ Lang, Từ Khánh Dân cùng Từ phi lại bắt đầu ở trước mặt hấn khóc lóc kể lể cầu cạnh.

Vì muốn giữ vững ngôi vua và cuộc sống của người dân được an bình, Hoàng Thượng tạm thời không thể vì một Từ Lang mà dẫn đến sự bất mãn của gia tộc Từ thị.

Suy cho cùng Từ Khánh Dân ở trong triều thế lực không hề nhỏ, một khi chọc giận Từ Khánh Dân, có trời mới biết sẽ dẫn đến biến cố gì.

Nghe xong Hoàng Thượng phân tích, Bạch Quân Nhiên cảm thấy buồn nôn muốn chết, hết lần này tới lần khác hấn không ở tại nơi triều đình bàn chính sự, nếu Hoàng Thượng cũng quyết định một mắt nhắm một mắt mở thì chuyện này hấn biết xử lý như thế nào đây?

Mặc Lan ở bên ngoài nghe một xong, đại khái có thể hiểu vấn đề đến tám chín phần.

Cũng khó trách Bạch Quân Nhiên sẽ tức giận đến vậy, tính tình hẩn cương trực công tư phân minh, tận mắt nhìn thấy trò cười trong giới quan trường so với việc Từ Lang lộng hành ngang ngược chỉ càng thêm tức giận.

Hết lần này tới lần khác Tiêu Hà ăn nói vụng về, Nguyên soái đã đang nổi giận, hẩn lại còn ở bên trong đem thực tế mình tìm hiểu được ra nói, suy cho cùng càng khiến cho Bạch Quân Nhiên càng thêm tức giận muốn chết, hận không thể phá nát tất cả mọi thứ trong căn phòng này.

Nàng nhỏ giọng hướng Thanh nhi dặn dò mấy câu, liền nhẹ nhàng bước chân mở cửa phòng bước vào.

Thấy nàng xuất hiện, Tiêu Hà khuôn mặt khẽ ngẩn ra, sò sò đầu, lộ ra gương mặt cười ngây ngô nói: “Phu Nhân.”

Mặc Lan hướng hẩn cười dịu dàng: “Tiêu phó tướng hình như còn chưa có ăn cơm trưa đúng không, ta đã sai người chuẩn bị một bàn thức ăn, thừa dịp thức ăn còn đang nóng huynh mau đi ăn đi kéo nguội.”

Tiêu Hà mặc dù đầu óc có chút chậm chạp nhưng không đến nỗi mù mắt, biết vợ chồng nhà người ta có chuyện muốn nói với nhau, liền đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Bạch Quân Nhiên sắc mặt vẫn rất thối ngời im như tượng trên ghế hờn dỗi.(^!)

Mặc Lan cười mỉm đi tới, nhẹ nhàng đỡ hẩn từ trên ghế nâng dậy: “Chàng tức giận thì cứ tức giận nhưng đừng lấy đồ nhà mình ra đập vỡ phát tiết có được không, chàng phải biết rằng mỗi một bàn trong Bạch phủ chúng ta cũng vô cùng đáng tiền, ngay cả một cái ghế dựa làm từ gỗ lim cũng ít nhất hai trăm lượng bạc đấy.”

Bạch Quân Nhiên ngẩng đầu lườm nàng một cái, miệng mấp máy nhưng rốt cuộc cũng không nói câu nào.

“Chàng đã ăn cơm trưa chưa?”

“Giận cũng no rồi, chẳng muốn ăn gì nữa? Bây giờ ta không có tâm trạng ăn uống.”

“Như vậy là không được.”

Đang khi nói chuyện, liền truyền đến tiếng gõ cửa, đi vào là Thanh nhi trong tay bưng một cái khay, nàng cẩn thận để cái bát trên khay đặt lên bàn sau đó xoay người rời khỏi, đóng cửa lại.

“Đây là ta tự tay chuẩn bị một chút thức ăn, chàng không phải là nên nếm thử một chút sao?”

Bạch Quân Nhiên tâm tình đang không tốt đương nhiên khẩu vị tự nhiên cũng kém hẩn, mặc dù thức ăn tản ra mùi thơm nhàn nhạt nhưng vẫn không dậy nổi sự thèm ăn của hẩn.

“Không muốn ăn.” Lúc vừa trở về quả thực bị tức đến không nhẹ, nghe Tiêu Hà kể một chút chuyện xong, trong ngực lại càng thêm khó chịu.

Nhưng sau đó nhìn thấy nha đầu này bước vào, trên mặt nàng nở nụ cười nhàn nhạt, giọng nói lại nhỏ nhẹ giống như cơn gió mát trong buổi hè nóng nực, khiến trong lòng hẩn có bức bối đến mấy cũng bốc chốc thành hư không.

“Ta đảm bảo chén cơm dặm này chàng chắc chắn chưa từng ăn qua bao giờ?”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng vung nắp dậy lên, trong đó có một bát cơm tản ra mùi thơm ngào ngạt.

“Đây là một loại cơm, cách làm cực kỳ phức tạp, là dùng bảy tầng gạo thơm, hai tầng gạo chưa xay, một tầng gạo dính, dùng nước sôi hấp ba phần mà thành, lần hấp thứ ba còn phải thêm chút thịt chim bìm bịp, chàng ngửi mùi này có phải rất khác hay không?”

Chỉ là nghe nàng kể lại công đoạn làm thôi mà đầu Bạch Quân Nhiên đã cảm thấy có chút choáng váng.

“Không phải chỉ là một bát cơm thôi sao, cần gì phải lãng nhãng đến vậy?”

“Điều này cho thấy nấu cơm cũng cần phải phương pháp.”

“Hừ! Biết ngay nàng lại nghĩ ra trò quý gì mà.” Chát chứa phiền muộn ở trong lòng bỗng chốc tan thành mây khói, nhận lấy bát cơm Mặc Lan đưa cho nếm thử một miếng, Bạch Quân Nhiên đột nhiên gật đầu: “Ừ, bát cơm này rất thơm.”

“Đó là điều đương nhiên, mà không chỉ cơm thôi đâu ngay cả bát canh cũng uống rất ngon đấy.”

Được Mặc Lan khuyên lon (khuyên giải an ủi), Bạch Quân Nhiên tiếp tục uống thêm một hớp canh, sau đó không khách khí ăn sạch mọi thứ được đặt trên bàn.

Sau khi đánh một cái ợ no nê, hẩn hài lòng nâng ly trà uống một ngụm.

Mặc Lan dọn dẹp bát đĩa, vừa nói: “Chàng vẫn còn đang tức giận chuyện của Từ Lang sao?”

Vừa nhắc tới tên người này, chân mày hắn nhíu lại: “Nếu ở trong quân đội của Bạch gia, dạng người ác ôn như hắn đã sớm bị ta ra lệnh xử trí theo quân pháp rồi, đâu còn ở đây cho hắn có cơ hội lớn lối như vậy.”

“Thật ra thì...” giọng nói nhỏ nhẹ của nàng chậm rãi vang lên: “Nếu chàng thực sự muốn báo thù cho Tôn Cẩn thì phương pháp không phải là không có.”

“À?” Ánh mắt hắn sáng lên.

Mặc Lan hướng hắn ngoắc ngoắc tay, ý bảo hắn cúi người xuống nàng muốn ghé tai nói thầm chuyện này.

Bạch Quân Nhiên ngẩng ra, từ từ cúi người xuống nghe nàng nói ra biện pháp, sau khi nghe xong ánh mắt của hắn liền phản chấn hắn lên: “Ha ha, biện pháp này rất hay.”

Bởi vì trong lòng hết sức mừng rỡ, hắn không kìm nổi niềm vui, liền kéo người gần ngay gang tấc vào trong ngực, hướng cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nàng cúi người hung hăng hôn xuống.

Bị hành động đột nhiên ôm vào trong ngực mãnh liệt hôn của hắn, Mặc Lan sau một hồi lâu giật mình rút cuộc cũng đẩy hắn ra, khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ lao ra khỏi cửa phòng.

※※※※※※※※

Ba ngày sau đó, trong kinh thành xảy ra một chuyện lớn, kẻ khiến chúng dân hận nghiêng răng nghiêng lợi Từ Lang tổng binh đã được tôn sùng đưa tới Ngọ môn, nhận một đao của đao phủ, cái đầu nhanh chóng lìa khỏi thân xác.

Mà Hình bộ Thượng thư Từ Khánh Dân sau khi nhận được cái tin cháu mình bị trảm thì bỗng chốc trước mắt tối sầm, ngất lịm.

Dân chúng trong thành không khỏi âm thầm vỗ tay hoan hô, thậm chí còn mua pháo về đốt ăn mừng ác nhân Từ Lang rút cuộc cũng phải đền tội.

Cao hứng nhất có lẽ là Bạch Quân Nhiên.

Chẳng những thay Tôn Cẩn báo được thù, hơn nữa cũng coi như thay trời hành đạo nhờ được một cái nhọt cho dân chúng, điều này sao không khỏi khiến cho hắn thoải mái cho được đây?

Trên đường trở về phủ, Tiêu Hà trong lòng có rất nhiều nghi vấn: “Bác Kỳ chúng ta từ quan ngũ phẩm trở lên nếu phạm pháp, bình thường đều phải thông qua Hình bộ Thượng thư tự mình phê chuẩn mới có thể thi hành chém đầu, không phải Từ Khánh Dân từ trước tới nay liền chết bảo vệ tính mạng của chất nhi sao, chẳng lẽ lần này lại nghĩ thông, quyết định tự tay đưa bảo bối chất nhi lên đoạn đầu đài hả?”

“Hắc hắc, cái này đệ làm sao hiểu được.”

Bạch Quân Nhiên đem mưu kế nói ra, nghe thấy Tiêu Hà chắc lưỡi bội phục không nói thành lời.

Thì ra là Từ Khánh Dân mấy ngày nay vì chất nhi mà bận tâm lo nghĩ, cả ngày ăn uống không ngon, đến ngủ cũng không yên giấc.

Nếu là trước kia, lão ta có thể cậy thế ý mình là quốc trượng thân phận chèn ép những đám quan viên muốn tố cháu.

Nhưng mà lần này lại là kẻ bề trên Binh mã Đại Nguyên soái Bạch Quân Nhiên.

Bạch gia một môn trung liệt, ở trong triều vốn có địa vị riêng, Bạch Quân Nhiên mặc dù mười năm không có trở lại kinh thành, nhưng trong tay lại nắm toàn bộ binh quyền, lại cùng Hoàng Thượng tình như huynh đệ, đối mặt với đối thủ như vậy, lão ta hoàn toàn không dám khinh thường sơ suất.

Mà người đang nóng nảy thì bình thường cũng sẽ rối loạn thành một mảnh.

Bởi vì tâm phiền ý loạn cho nên Từ Khánh Dân xử lý công việc xét trảm chỉ làm qua loa, tùy tiện liếc mắt nhìn liền án hạ quan án của mình.

Trong đó có một quyển sổ gấp có ghi phạm nhân giết người cướp bóc tội ác vô số mà tên tuổi của kẻ đấy lại là: “Dư Lương”.

Từ Khánh Dân lúc ấy chẳng suy nghĩ gì nhiều liền xuống tay hạ quan án, tiện viết thêm vào vài chữ, ba ngày sau chém đầu ở Ngọ môn.

Đợi cho đến nửa đêm, Bạch Quân Nhiên phái người len lén lén vào Hình bộ, đem tên “Dư Lương” thêm vào vài nét bút liền đổi thành “Từ Lang”

Thời điểm Từ Khánh Dân phát hiện mình bị lừa cũng đã muộn.

Cứ như vậy, Ác Ma Quán Doanh Từ Lang bị chính thức phụ ruột thịt của mình ra lệnh xử tử hình, đưa tiễn một mạng.

Nghe hết sự việc từ đầu tới cuối, Tiêu Hà không khỏi cười ha hả.

“Đệ nói Nguyên soái nha, chú ý âm tổn này là ai nghĩ ra vậy? Hay,... Thật sự là quá hay.”

Bạch Quân Nhiên cười hắc hắc: “Lan nhi nhà ta thật là một kỳ nữ tử hiếm có, chỉ nói nhỏ với ta một điểm cố liền một câu thức tỉnh người trong mộng, xem ra đọc nhiều sách thánh hiền cũng có cái ích của nó.”

Hắn cảm thấy thực sự may mắn, lấy được một cô nương thất xảo linh lung tâm* làm thê tử của mình.

[Thất xảo linh lung tâm*: Chỉ người rất thông minh, rất có lương tâm.]

Trong lòng hắn cũng có chút ảo não (buồn phiền chán nản), nếu như năm đó không phải hắn có thành kiến với nàng dâu là nàng được cưới vào phủ, mà hãy thử mở lòng đón nhận nàng.

Cho dù phải đi thực hiện sứ mệnh của một quân nhân, không thể cùng nàng sớm chiều ở chung nhưng cũng sẽ không lãng phí quãng thời gian tốt đẹp trong mười năm.

Tiêu Hà nhìn Nguyên soái nhà mình hai mắt sáng lên, bộ dạng không nhịn nổi cười mà hơi nhếch môi lên.

Xem ra, mùa xuân của Nguyên soái đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trĩ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Khi Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà cười ngửa vừa cười vừa nói trở về đến Bạch phủ lại không ngờ nhận được tin báo có khách đến.

Người này khoảng hai mét, hai hai tuổi, vóc người cao gầy kiện mẩy (*khỏe đẹp cân đối*), trên người mặc một bộ quần áo màu xanh, dáng đứng hiên ngang ngạo khí (*kiêu ngạo, thái độ kiêu kỳ*), mái tóc đen mượt được buông thả sau gáy, mà ngay cả một chiếc trâm cài tóc cũng không hề đeo.

Mặc dù ngũ quan nàng nhìn tinh tế xinh đẹp, nhưng giữa hai đầu lông mày lại mang theo mấy phần khí phách, ngay cả da cũng không giống với làn da trắng nõn của những cô nương gia đình bình thường mà là một màu bánh mật khỏe khoắn.

Khi nàng quay đầu lại, trên mặt không khỏi nở nụ cười vui mừng.

“Lạc Du?”

“Nguyên Soái!”

Hai người trên mặt đều nở nụ cười cửu biệt trùng phùng vui sướng, rõ ràng đây là thời đại nam nữ thụ thụ bất thân vậy mà bọn họ lại giống như huynh đệ tốt ôm chầm lấy nhau, vỗ vỗ lưng của đối phương.

“Nguyên soái, ta nhớ người chết đi được.”

Cô gái này chính là Trần Lạc Du, ở trong quân đội của Bạch gia nổi tiếng là một quân y y thuật vô cùng cao minh.

Sau khi hai người một phen vui sướng gặp lại nhau, Bạch Quân Nhiên bắt đầu hỏi thăm chuyện tình trong quân doanh.

“Hỗ Tử cùng Nhị béo bọn họ đều rất nhớ huynh, còn có đám đầu bếp Hỏa đầu quân ngày ngày chuẩn bị sẵn rượu ngon thịt ngon, chỉ chờ Nguyên soái trở về là sẽ mở tiệc thịnh soạn chào mừng huynh trở về đây.”

“Còn nữa, năm ngoái đi qua vùng đất Thiểm Tây nhặt được một nam hài nhỏ tuổi, bây giờ đã cao lên không ít, chỉ đang chờ huynh trở về dạy hắn đạo pháp đây. Ah, đúng rồi, huynh còn nhớ trước khi hồi kinh cứu được mấy cô bé không, cha mẹ của các em ấy cũng đã đến bọn họ trở về nhà rồi...”

Nghe Trần Lạc Du hứng trí bừng bừng kể lại mọi chuyện lớn nhỏ trong doanh trại, Bạch Quân Nhiên trở về kinh thành cũng đã được một khoảng thời gian cũng không nhịn được trong lòng có chút không yên.

Chỉ có ở trên chiến trường mới có thể khiến hấn bộc lộ hết sở trường tài năng của mình.

Cũng chỉ có ở trên chiến trường mới có thể làm cho hấn sinh ra nhiều nhiều niềm vui muôn màu muôn vẻ.

Ngay cả Tiêu Hà ngay sau khi nghe xong những chuyện này cũng bắt đầu nhớ về cuộc sống sinh hoạt trong quân đội.

Mấy người trò chuyện với nhau hết sức vui vẻ, tình cảnh cực kì hài hòa dung hợp.

Lúc này đi qua cánh cửa đại sảnh, bước vào là Mặc Lan trên tay đang bưng khay trà.

Khi hạ nhân bẩm báo nàng có cô nương tên là Trần Lạc Du đến nhà viếng thăm thì trong lòng nàng thật ra có chút buồn phiền.

Nhưng thân là bà chủ của Bạch phủ, nàng vẫn sai người tiếp đón nàng tới đại sảnh chờ.

Trăm nghe không bằng gặp mặt, Trần Lạc Du xác thực phong thái thoải mái, lại tự nhiên dễ chịu, nàng cũng đã sớm nghe nói đây là loại hình cô gái mà Bạch Quân Nhiên thích.

Nhưng nhiều ngày sớm chiều ở chung, nàng không tin Quân Nhiên đối với thê tử như nàng không có chút cảm giác nào.

“Trần cô nương đúng không, đã sớm nghe Quân Nhiên nhắc đến tên tuổi của cô, cũng nghe nói cô nương là một quân y vô cùng ưu tú, những tướng sĩ ra chiến trường đánh giặc ít nhiều may mắn được cô nương chăm sóc mới có thể tiếp tục dốc sức vì Bắc Kỳ ta mà phục vụ, Trần cô nương quả thật công lao không hề nhỏ.” giọng nói dịu dàng vừa khen ngợi vừa cảm chén trà đưa tới trước mặt từng người.

Mà Trần Lạc Du vừa rồi còn cười cười nói nói, sau khi nhìn thấy nàng xuất hiện, vẻ cười trên mặt từ từ biến mất.

Tiêu Hà thấy thế, không kìm được ho nhẹ một tiếng.

Hấn vẫn còn nhớ rõ ràng lần trước mấy thuộc hạ không cẩn thận nói xấu bị tâu phu nhân nghe thấy, hại Nguyên soái bị tiểu nương tử của huynh ấy trừng phạt lạnh vài cái.

Trước mặt là tình huống gì đây? Mới vừa vui mừng giờ lại đụng phải tình địch.

Nhưng là... ai mới là vui mừng, ai mới là tình địch đây?

Bạch Quân Nhiên nghe thấy tiếng ho nhẹ liền lập tức hiểu rõ. Nếu không phải Tiêu Hà nhắc nhở, hấn thiếu chút nữa liền quên trước đây không lâu thê tử vẫn còn vì cái tên Lạc Du mà ghen.

Nghĩ tới đây hấn cười nhẹ một tiếng, ôm Mặc Lan kéo đến bên cạnh, giới thiệu với Trần Lạc Du: “Đây là nương tử của ta, nàng tên là Mặc Lan nhưng ta cũng tổ mẫu đều rất thích gọi nàng là Lan nhi, đừng xem nàng tuổi không lớn mà xem thương nhưng thật ra tâm tư lại cực kỳ nhạy bén.”

Trần Lạc Du nhú mày, ánh mắt soi xét đánh giá Mặc Lan, nâng chén trà trên tay nhẹ nhàng uống một ngụm, cười nói: “Từng nghe nói Nguyên soái rất thích loại cô gái hào khí hiên ngang, nhưng xem ra tâu phu nhân nhìn ngang nhìn dọc cũng chỉ thấy có chút yếu đuối nhĩ.”

Trần Lạc Du là một cô gái có tính khí thẳng thắn, nói chuyện cũng không có suy nghĩ kĩ mà trực tiếp nói ra.

Đại khái là ở lâu trong quân đội, sống bên cạnh những người có chút thô kệch quê mùa cho nên cũng dưỡng thành cho nàng tính tình cương trực khảng khái.

Coi như lần đầu tiên gặp mặt Mặc Lan nhưng tính tình như cũ không thay đổi vẫn quen nói thẳng.

Ở trong mắt nàng, Bạch Quân Nhiên là một Nguyên soái vô cùng ưu tú.

Trong những lần chiến sự trước kia, hấn có thể đoán chuẩn xác chiến pháp(*sách lược và phương pháp*) của quân địch, đồng thời cũng điều binh khiển tướng rất tốt đánh cho tướng địch chạy mất dép.

Trong ngày thường, hấn cũng không hề ra dáng vẻ ngông nghênh kiêu ngạo của Đại gia trưởng. Ở trong cuộc sống điều kiện khắc nghiệt nơi biên quan, hấn có thể cùng tướng sĩ chen chúc trong một cái chăn đệm nằm dưới đất mà ngủ giấc o... o..., cũng có thể cùng với những binh sĩ cấp bậc thấp kém xưng huynh gọi đệ.

Hấn quý trọng sinh mệnh của mỗi vị huynh đệ trong quân doanh, ở chiến trường vĩnh viễn luôn xung phong đi đầu, làm gương cho các binh sĩ.

Lâu ngày sinh tình, nàng bắt đầu nảy hăm mộ với hấn, dần dần coi hấn trở thành người bạn đời lý tưởng.

Mặc dù biết rõ hấn đã có một thê tử đã được cưới vào cửa nhưng nàng vẫn không thể dừng việc yêu mến hấn ở trong đầu, hi vọng một ngày nào đó có thể cùng hấn cùng kết liên cành, nàng tin tưởng mình tuyệt đối so với cái người ở tại kinh thành kia phù hợp làm thê tử đứng bên cạnh hấn hơn.

Vậy mà hôm nay thế nhưng hấn lại đem thê tử toàn bộ mười năm chẳng hề quan tâm chính thức giới thiệu cho mình, như vậy là có ý gì?

Giống như có đồ vật gì đó sắp mất đi, bởi vì nàng làm sao cũng không bắt được. Trần Lạc Du không khỏi cười khổ trong lòng.

Trên mặt nàng rõ ràng là có địch ý, thông minh như Mặc Lan lẽ nào lại không nhìn ra?

Nhưng nàng cũng không tức giận, vẻ mặt như cũ tươi cười ứng đối: “Kiểu cô gái khí khái xác thực khiến cho người ta hâm mộ, ngay cả như ta cũng hết sức hâm mộ cô gái lòng dạ ngay thẳng như Trần cô nương đây. Nếu Trần cô nương không từ chối ngàn dặm xa xôi đến ở trong phủ làm khách, thân là nữ chủ nhân, ta tự nhiên sẽ hảo hảo khoản đãi.”

Nàng có ý nhấn mạnh ba chữ “Nữ chủ nhân”, thành công làm trên mặt đối phương lóe lên sự khốn quẫn ngượng ngùng nhưng rất nhanh liền biến mất.

Đứng một bên nhìn hai nữ nhân ngời tới ta đi đối chọi gay gắt, Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà không tự chủ được liếc mắt nhìn nhau.

Nguyên soái, tình thế hiện tại rất khó giải quyết đây, Tiêu Hà mắt nháy nháy mấy cái, bộ dáng giống như đang xem kịch hay.

Người xem ra có vẻ có chút hờ hê khi người khác gặp nạn thì phải, nếu sớm nói cho ta biết Lạc Du đến đây, ta sẽ dùng loại phương pháp này cho hai người gặp mặt sao?

Chuyện này không liên quan gì tới đệ mà? Tiêu Hà không phục nhìn đi chỗ khác, từ từ thưởng thức trà ngon.

Bạch Quân Nhiên thở dài, bất quá tâm tình cũng không tệ.

Giải quyết xong chuyện của Từ Lang, tảng đá đè nặng trong lòng hẳn rồi cuộc cũng được thả xuống.

Nghĩ đến chuyện này, hẳn càng thêm kính nể đối với mưu kế của thê tử. Hắn, Bạch Quân Nhiên có tài đức gì mà lại có được một kiểu thê tốt như vậy? Có một người vợ như thế, hẳn lại ngu ngốc không biết quý trọng, lại lãng phí mất mười năm thời gian.

Trong lòng rung động, hắn bản năng kéo thê tử vào lòng ôm.

Nhẹ giọng bên tai nàng nói nhỏ: “Chuyện của Từ Lang ít nhiều may mắn là nhờ có nàng, cẩn thận giấu lại, nương tử của ta thật là lợi hại nha.”

Đang lúc Trần Lạc Du đấu tranh gay gắt với Mặc Lan, bị hắn không báo trước ôm vào bên người, tai nhất thời đỏ lên.

Nam nhân này cũng không có nhìn tình cảnh trước mắt, liền làm ra hành động thân mật này với nàng, rõ ràng là...

Nàng tức giận hường eo hắn nhéo cho một cái, thuận tiện trừng mắt nhìn hắn: “Có người ngoài ở đây, chàng bót phóng túng một chút có được không?”

Bạch Quân Nhiên như cũ cười cười, bộ dạng trông rất ngoan ngoãn nghe lời: “Dạ dạ dạ, điều nương tử nói rất đúng hợp tình hợp lý, chuyện này nên ở trên giường từ từ nói.”

Lại nói tiếp mấy ngày hôm nay bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, đến hôm nay rốt cuộc cũng rảnh rồi, hắn thật sự bắt đầu có chút hoài niệm tương nhớ đến thân thể mềm mại non mịn của nàng.

Thanh âm của hắn mặc dù đã được đè nén tới mức thấp nhưng mà Trần Lạc Du cùng Tiêu Hà đều là người tập võ, nhĩ lực vô cùng tốt, muốn không nghe thấy cũng rất khó.

Tiêu Hà nghe xong xúc động đến mức chỉ muốn ngay lập tức đứng dậy chạy đi.

Loại chuyện khuê phòng chi nhạc* này, Nguyên soái nói xong mặt không đỏ, hơi thở không gấp, vậy mà người như hắn nghe xong lại thấy lúng túng vụn vặt.

[Khuê phòng chi nhạc*: search google mà không ra, theo em thì chắc là chuyện vợ chồng nơi phòng the ^^ => mình phục mình quá ồ ồ]

Mà Trần Lạc Du nghe xong, khuôn mặt lạnh lùng, trong ngực từng trận khó chịu.

Theo nàng được biết, Nguyên soái căn bản không thích kiểu cô gái như Mặc Lan, nhưng nhìn động tác hành vi của hai người ở trước mặt đây, tại sao lại thân thiết như vậy?

※※※※※※※※

Bởi vì Trần Lạc Du mới tới kinh thành, Bạch Quân Nhiên cùng Tiêu Hà mấy người tận tình tiếp đãi nên liền dẫn nàng cười ngửa đi lòng vòng xem thắng cảnh ở kinh thành.

Mọi người mấy năm nay đều ở chung cùng một chỗ, tình cảm tự nhiên sẽ rất thoải mái, nói chuyện tán gẫu cũng hết sức thân thiện.

Cứ như vậy quán Bạch Quân Nhiên được chừng vài ngày, cho đến lúc thái giám trong cung tới tuyên chỉ, muốn Bạch Quân Nhiên tiến cung

mấy ngày cùng Hoàng Thượng thương nghị chuyện quan trọng, Trần Lạc Du lúc này mới bắt đầu đi để hân rời đi.

Mấy ngày hôm nay nàng tới Bạch phủ làm khách, thỉnh thoảng cũng sẽ tới gặp Bạch Lão thái quân trò chuyện một lúc.

Nhưng Bạch lão thái quân ngày thường thích ở trong Phật đường tụng kinh gõ mõ, mà Tiêu Hà lại phụ trách đi theo bảo vệ an nguy của Bạch Quân Nhiên. Cho nên sau khi Bạch Quân Nhiên vào cung, nàng liền cảm thấy vô cùng cô độc chán nản.

Ngày hôm đó, dùng xong bữa trưa không được bao lâu, nàng chán muốn chết ở trong sân chuẩn bị luyện một chút kiếm pháp, liền nghe thấy Mặc Lan cùng thiếp thân nha hoàn thanh nhi vừa đi vừa bàn chuyện gì đó.

Thật ra thì ở trong Bạch phủ mấy ngày nay, nàng cũng phí tâm hao tổn quan sát tình địch.

Mặc dù bề ngoài có chút nhu nhược nhưng trong lòng tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Điểm này có thể nhìn ra một kẻ nữ lưu (đàn bà con gái) như nàng lại có thể khiến mỗi người làm trong Bạch phủ đối với nàng kính sợ một phép, chưa kể nàng có thể quán xuyến mọi việc trong phủ đầu ra đấy.

Nhưng thế thì sao chứ? Chẳng phải Bạch phủ là một nhà có quyền có thế sao, chỉ cần mời một người biết quản lý công việc nội bộ về hỗ trợ không phải là sẽ xong sao? Thứ mà Bạch Quân Nhiên cần là một người có thể cùng hân sống vai bầy bạn mà không phải một người thông minh làm đường gia chủ mất.

Cho nên khi Trần Lạc Du cùng Mặc Lan bốn mắt nhìn nhau thì trong mắt nàng ló lên ánh sáng tự tin.

“Phụ nhân cả ngày lẫn đêm đều công việc rất bận rộn thì phải.” nàng chủ động chào hỏi.

Thanh nhi đứng ở bên cạnh Mặc Lan phát hiện ra Trần Lạc Du có chút không vui.

Mặc dù nàng chỉ là một người làm nhưng từ nhỏ ở bên cạnh Mặc Lan hầu hạ, trong lòng đã sớm nhất định chủ tử chỉ có một người là Mặc Lan.

Nhìn thấy thiếu phụ nhân cai quản một gia nghiệp lớn rốt cuộc cũng đợi đến ngày thiếu gia trở về, mà một hạ nhân như nàng lại càng thêm cao hứng rất nhiều, hơn nữa thấy hai vị chủ tử nhà mình sớm chiều ở chung đối xử hòa hợp với nhau càng thấy được thời kì khó cực của thiếu phụ nhân rốt cuộc cũng được bù đắp.

Ai ngờ lúc này, lại xuất hiện nữ nhân họ Trần đến Bạch phủ.

Cô ta chẳng những cả ngày quán lấy thiếu gia đòi đi dạo trong kinh thành mà đến lúc dùng bữa còn cố ý toàn nói chuyện trong quân doanh, mỗi lần chứng kiến chuyện này, nàng đều thấy được sự tổn thương trong mắt chủ tử mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thiếu phụ nhân cũng không hề nói một lời nào, nàng biết thiếu phụ nhân không muốn làm khó thiếu gia nên đành nhẫn nhịn chịu đựng không nói ra, nhưng có vài người không thêm quan tâm, vẫn cố tình lần tới hết lần này tới lần khác chính là vị Trần cô nương này.

“Trần cô nương hôm nay có thời gian rảnh rỗi ở trong phủ như vậy vì sao không ra ngoài đi dạo?”

“Nguyên soái hôm nay bị Hoàng thượng gọi tiến cung nên mấy ngày nay sợ rằng không có thời gian theo ta đi dạo.” Nói xong nàng nở một nụ cười: “Lại nói trước đó vài ngày vẫn cùng Nguyên soái đi ra ngoài du ngoạn, cũng cảm thấy hơi mệt chút, vừa đúng lúc thừa dịp Nguyên soái mấy ngày không có thời gian đi theo ta, ta cũng cơ hội nghỉ chân một lúc.”

Miên lý tàng châm*, chính là muốn khoe khoang quan hệ của nàng với Bạch Quân Nhiên không hề đơn giản.

[Miên lý tàng châm*: bề ngoài mềm mỏng, trong lòng nham hiểm.]

Mặc Lan nghe xong cũng không tức giận, trên mặt nở nụ cười ung dung thoải mái phản kích lại: “Đừng xem ta gia phụ đường đường là tam quân thống soái, đối xử với thuộc hạ tuyệt đối không tự cao tự đại, Trần cô nương ít khi tới kinh thành chơi, chẳng đường nhiên sẽ tận tình tiếp đãi từ tế cô nương.”

Bất kể Quân Nhiên đối với cô có tình cảm hay không nhưng dù thế nào đi chăng nữa hân vẫn là phụ quân của ta.

Trần Lạc Du không chịu yếu thế tiếp tục nói: “Nhưng mà Nguyên soái đi mười năm không hề trở về, huynh ấy nói kinh thành có quá nhiều thay đổi, rất nhiều nơi hồi còn bé từng đến đó chơi đùa nhưng hiện tại cũng đã khác hẳn hồi xưa.” Nàng cố ý cười nói thêm: “Bất qua mấy ngày trước thời điểm chúng ta đi ra ngoài, Bạch Quân Nhiên tự nhiên nhớ ra hồi còn bé thứ huynh ấy thích ăn nhất chính là kẹo đường hồ lô.”

“Thật ra thì Nguyên soái bình thường cũng không thích ăn ngọt cho lắm, huynh ấy là loại người rất kén chọn, trước kia trong quân đội đều là ta tự tay nấu huynh ấy mới chịu ăn, nếu không phải mùi vị ta làm thì đến nhìn huynh ấy cũng lười liếc.”

“Còn nữa nha, Nguyên soái buổi tối trước khi ngủ phải xem một chút binh thư, nếu không đọc qua cảm giác giống như làm thiếu mất chuyện gì đó sẽ không ngủ được, một người lớn như vậy rồi nhưng thật ra chẳng khác gì đứa bé.”

Nghe nàng thuộc như lòng bàn tay kể ra từng thói quen của Bạch Quân Nhiên, trong lòng Mặc Lan dĩ nhiên là không thấy thoải mái.

Nhưng nàng sẽ không bới vì những lời nói này của Trần Lạc Du liền sẽ làm như đối phương nghĩ mà đi tự oán trách bản thân.

“Ta rất buồn bực, Trần cô nương nói với ta những lời này mục đích đến tột cùng là gì?”

Không thể ngờ nàng lại trực tiếp hỏi như vậy, Trần Lạc Du sắc mặt bắt đầu có chút không dễ chịu.

Nhất là nha hoàn có tên gọi là Thanh nhi đứng bên cạnh Mặc Lan còn dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn mình chằm chằm.

Điều này khiến cho Trần Lạc Du có chút thất vọng, lời nói tiếp theo có chút không khách khí: “Ta chỉ muốn nói với phu nhân mấy câu, ta cùng với Nguyên soái sớm chiều ở chung mấy năm, chúng ta cùng nhau đánh giặc, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau cười đùa sống vui rong đuổi trên Đại Thảo nguyên.”

“Chúng ta lại cùng có chung sở thích cùng lý tưởng, hơn nữa Nguyên soái vô cùng khen ngợi y thuật của ta, huynh ấy từng nói nếu như trong quân Bạch gia không có ta, huynh ấy không biết còn phải nhìn biết bao nhiêu huynh đệ chết oan nữa.”

“Àh! Hóa ra là như vậy.” Mặc Lan không hề tức giận nhẹ nhàng cười một tiếng: “Nếu chàng từng ưu ái với cô nương như vậy, vậy có khi nào chính miệng nói với nàng hẳn muốn lấy cô nương nạp làm thiếp không?”

Trần Lạc Du sắc mặt ngẩn ra, không biết nên trả lời như thế nào.

“Được rồi, coi như chàng nhất định muốn cưới cô nương làm thiếp vậy cô nương có từng nghĩ đến, ở Bạch phủ, hẳn còn có một thê tử được cưới hồi hoàng ở trong nhà? Xét ở một góc độ khác mà nói, một ngày kia cô nương thật sự bước vào trong cửa của Bạch gia, thì nói về danh phận, ta là chính thê của Quân Nhiên mà nàng, bất quá cũng chỉ là thiếp thất của hắn mà thôi.”

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, người mà thái quân lựa chọn yêu cầu cũng rất khắt khe, cô nương còn chưa vào cửa lại không khách khí ở đây muốn thị uy (ra đòn phủ đầu, áp đảo tinh thần) với ta, có phải hay không là có chút muốn được voi đòi tiên?”

(vì sao lại xưng hắn???? Vì đây là Mặc Lan suy nghĩ thay cho Lạc Du =]

Không để ý tới sắc mặt khó coi của Trần Lạc Du, Mặc Lan tiếp tục nói: “Nếu Quân Nhiên không có đem cô nương nạp làm thiếp như cô nghĩ, như vậy thân phận hiện tại của cô nương bất quá cũng chỉ là một quán y đệ nhất trong doanh trại. Tuy nói chàng đối xử tử tế với thuộc hạ, cùng mỗi người đều xưng huynh gọi đệ nhưng trên danh nghĩa, dấu gì ta cũng là Nguyên soái phu nhân.”

“Về tình về lý, cô nương không có tư cách đứng ở Bạch phủ cùng ta, chính thê phu nhân nói những lời như vậy, bởi vì hành động này của cô nương chỉ càng khiến cho ta cảm thấy cô nương đang đi hạ phạm thượng?”

Mấy câu kết thúc này, nàng cố ý nhấn mạnh, thành công khiến cho Trần Lạc Du đứng tại chỗ bối rối nhưng không nói được câu nào, cặp mắt ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vị cô gái mảnh mai trước mặt.

Nữ nhân vóc dáng so với chính mình lùn hơn nhiều, đứng ở trước mặt mình thậm chí còn phải ngẩng đầu nhìn. Nhưng lúc này lại tỏa ra một khí thế bức người, ngôn ngữ sắc bén, phê phán hành vi của nàng khiến nàng xấu hổ đến nỗi chỉ muốn độn thổ cho xong.

Một người nhỏ bé là vậy nhưng ngũ quan lại vô cùng xinh đẹp, nữ nhân này cũng không nhu nhược như vẻ bề ngoài, nàng đã quá coi thường cô ta rồi.

Im lặng đánh giá, trong lòng Trần Lạc Du lại càng bực bội khó chịu mười phần.

Mặc Lan cũng cảm thấy mình nói xong cũng hơi nặng lời, dù thế nào đi nữa, một cô gái đừng cảm dám theo đuổi người mình yêu, xét về một phương diện nào đó mà nói quả thật khiến cho nàng cực kỳ khâm phục.

Cho nên những lời nói sau nàng cũng không muốn nặng lời nên uyển chuyển đổi đề tài, nàng khẽ cười một tiếng.

“Ít nhất hiện tại, cô nương ở trong Bạch phủ vẫn là khách quý của chúng ta.”

Nói xong lời này, mang theo Thanh nhi rời đi.

Để lại Trần lạc Du đứng bất động tại chỗ, gương mặt biểu lộ sự ngượng ngập.

Nàng rút cuộc cũng hiểu vì sao Nguyên soái đối với nữ nhân này lại sinh ra hảo cảm.

Thì ra muốn đánh giá một người có năng lực hay không không thể chỉ nhìn qua bề ngoài, bởi tiêu chuẩn phán đoán đó chỉ cho thấy sự nông cạn mà thôi.

Nhưng mà, nàng thực sự không cam lòng.

Giữ nam nhân nhiều năm như vậy, nàng sẽ không cứ như vậy mà dễ dàng buông tha cho.

※※※※※※※※

Trong cung bận rộn mấy ngày, chuyện của Hoàng Thượng cũng giải quyết xong, Bạch Quân Nhiên rút cuộc cũng trở về trong phủ ăn ngủ nghỉ ngơi một phen.

Cũng không phải trong cung không có đồ ăn ngon, mà là trong cung quả thật có quá nhiều quy củ.

Có lúc hắn rất đồng cảm với Hoàng thượng, trên vai khiêng gánh nặng quốc gia, an nguy của bách tính, có lúc nghĩ thở một hơi thật mạnh cũng là điều hết sức xa xỉ, hơn nữa vì quốc thể, còn mỗi một khắc phải chú ý đến hình tượng của mình.

Cho nên mới nói, để làm một Hoàng Thượng không phải ai cũng có thể làm được.

Sau khi trở lại Bạch phủ, hắn còn chưa kịp nhìn thê tử mấy ngày không được gặp đoàn tụ một chút, liền bị Trần Lạc Du đái cá chánh trứ*.

[Đái cá chánh trứ*: + chơi bản thì là đã giải thích một lần nên không giải thích lại ^^! + chơi không bản thì nó = với bắt gặp, phát hiện, bắt được chân tướng.]

Lại nói tiếp, mấy ngày nay cùng Hoàng Thượng trong cung bàn nghị sự, không quá ba, năm phút hắn lại nhớ đến nụ cười của Lan nhi.

Thời gian trước đây, bởi thân là chủ nhà, hắn phải tận tình tiếp đãi dẫn Lạc Du đi xung quanh ngắm cảnh nên vài ngày hắn đã phải lạnh nhạt với kiều thê (vợ yêu) của hắn.

Hắn cũng biết Lan nhi khẳng định không vui đối với chuyện cả ngày Lạc Du cứ bám lấy hắn. Nhưng đi theo, còn có mấy người đều là hắn cố tình dẫn theo, vốn lúc đầu hắn cũng muốn mang theo Lan nhi đi chơi, chỉ đáng tiếc tiểu nha đầu này lại không biết cưỡi ngựa, tiểu thông minh này rốt cuộc lại bị hắn ôm lên ngựa cùng ngồi chung, nhưng mà kết quả nàng bị dọa cho sợ hãi đến nổi hoa dung thất sắc (mặt mày biến sắc).

Không muốn quá mức miễn cưỡng nàng, cũng không muốn mọi người mất hứng, không thể làm gì khác hơn, hắn đành để cho nàng ủy khuất vài ngày. Dù sao thì Lạc Du cũng sẽ không ở trong kinh thành quá lâu.

Mấy ngày nữa, hắn sẽ đuổi Lạc Du trở về, để tránh cho Lan nhi thấy nàng sẽ lại tâm phiền ý loạn.

Cho đến bây giờ thì hắn vẫn chưa nói gì với Lạc Du, bởi hắn còn nể tình đến tình bạn nhiều năm giữa hai người. Thật không nghĩ tới mới từ trong cung trở về, liền bị nàng quẩn luyến.

Hắn không muốn thừa nhận, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn đối với nàng sinh ra một cỗ chán ghét khó nói thành lời.

“Nguyên soái, huynh cuối cùng cũng trở về phủ, mấy ngày nay ở trong cung cùng Hoàng Thượng bàn nghị sự đều thuận lợi cả chứ?”

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười chào đón của người ta, Bạch Quân Nhiên sắc mặt lãnh đạm tương đối không tốt trả lời.

“Cũng bình thường, Hoàng thượng cùng ta thảo luận gia tăng quân số đóng quân bảo vệ biên quan, ta cũng thuận tiện cùng hắn nói một chút vấn đề liên quan đến lương bổng và lương thực của huynh đệ, dù sao cuộc sống của mọi người cũng không hề dễ dàng gì.”

Trần Lạc Du thấy hắn cùng mình hàn huyên, liền bồi ở bên cạnh hắn, cùng nhau hưởng sân nhỏ trong viện đi tới.

Ngươi một lời, ta một câu, hai người tùy ý trò chuyện một chút chuyện quân, Bạch Quân Nhiên là một Nguyên soái rất có trách nhiệm, Trần Lạc Du cũng hiểu biết chút ít liền nêu lên ý kiến của bản thân, hai người càng tán gẫu càng sôi nổi.

Trần Lạc Du cũng vì vậy càng thêm khẳng định chắc chắn, mình mới là nữ nhân thích hợp đứng ở bên cạnh hắn.

Nam nhân đều lấy sự nghiệp làm trọng, nên vì thế rất cần có một nữ nhân tương đầu ý hợp thì cả đời mới không buồn tẻ đơn điệu. Huống chi Bạch Lão thái quân cũng đã từng là một nữ anh hùng.

Nàng tin tưởng với con mắt nhìn người của Lão thái quân, nhất định cũng hi vọng tôn tử của mình sẽ tìm được một cô nương khí khái, chính trực làm bạn đời.

Đang mãi mê theo đuổi suy nghĩ của bản thân, chỉ thấy cách đó không xa thoáng có một thân ảnh màu trắng đang đi tới, đầu óc nàng linh hoạt, đang cùng Bạch Quân Nhiên sóng vai đi đến, nàng giả vờ trọ chân, cũng cố ý lão đảo ngả về phía hắn. Bạch Quân Nhiên phản ứng cực kì nhanh, theo bản năng đỡ được nàng ôm vào trong lòng.

Hai người tư thái (dáng vẻ) có bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu mập mờ.

“Nàng không có sao chứ?”

Nàng hài lòng lắc đầu một cái: “Không có sao, chỉ là không cẩn thận treo mắt cá chân, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi. Đúng rồi Nguyên soái, huynh trước lúc vào cung đã đáp ứng ta đi leo núi, huynh hiện tại đã không bận việc gì rồi, không bằng ngày mai chúng ta đi luôn được không?”

Không chờ lời hẳn đáp, liền nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ trong trẻo chen vào.

“Quân Nhiên, ngày mai ta muốn đi Hoa Thanh tự dâng hương, chàng có thể đi cùng ta không?”

Người nói chuyện không phải là ai khác, chính là trên người mặc một bộ đồ màu trắng, thanh lệ thoát tục Mặc Lan.

Nàng ánh mắt kiên định, nhìn chăm chăm vào tư thái mập mờ giữa hai người. Trần Lạc Du thấy thế mỉm cười nói: “Phu nhân à, Nguyên soái chính là rất trọng lời hứa, nếu huynh ấy đã đáp ứng ta đi leo núi, nhưng hiện tại lại nuốt lời, xem ra có chút không tốt cho lắm đâu.”

Mặc Lan cũng không để ý đến sự tồn tại của nàng, ánh mắt sắc bén khóa chặt trên người trượng phu đang ngậy người ra.

“Ngày mai ta muốn đi Hoa Thanh tự dâng hương, chàng có thể đi cùng ta không?” Hỏi lại một lần nữa, khí thế tức giận so với lần đầu bén nhọn hơn vài phần.

Trần Lạc Du bị ánh mắt của nàng nhìn làm cho giật mình, lần này nàng thấy rõ, nữ nhân mãnh mai này thật ra không đơn giản chút nào.

Trong trường hợp này, Bạch Quân Nhiên không biết nên phản ứng ra sao.

Cũng không phải là hẳn không chịu trả lời, mà là hẳn bị cái nhìn khí phách bức người của thê tử khiến cho kinh hãi.

Trong ấn tượng, Lan nhi mặc dù là một Tiểu Lạt Tiêu lợi hại, những nữ nhân có bộ dáng nhu mì, quyến rũ như nàng cũng không ít, chỉ không nghĩ tới hôm nay hẳn lại mơ hồ có thể nhìn thấy trên người nàng khí thế bén nhọn khi trị quân của tổ mẫu.

Không thể ngờ, Lan nhi của hẳn còn là một thiết huyết nương tử cơ đấy!

Nhưng bởi vì hẳn không có trả lời, hoàn toàn chọc giận Mặc Lan.

“Bạch Quân Nhiên, nếu như ngươi không chịu theo ta đi Hoa Thanh tự, ngược lại thà đi leo núi cùng Trần cô nương, như vậy từ nay về sau, cả đời ngươi liền ở bên cạnh nàng đi.”

Nàng đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Thân là vợ ngươi, vì cố giữ mặt mũi cho ngươi, ta đã nhiều lần dễ dàng tha thứ sự lạnh nhạt của ngươi đối với ta. Nếu ta nghiêm túc tôn trọng ngươi nhưng lại không cách nào đổi lại tôn trọng của ngươi đối với ta, như vậy vị trí Nguyên soái phu nhân này ta cũng không cần(hiếm lạ, ham thích, ham muốn).”

Giọng nói của nàng rất nghiêm nghị: “Ngươi nói ta ghen tỵ cũng tốt, nhỏ mọn(lòng dạ hẹp hòi) cũng được, cùng người thành thân sau, ta chờ ngươi đăng đăng mười năm, trong khoảng thời gian này, ta an phận thủ thường để bảo toàn cái nhà này, ta - Mặc Lan tự nhận chưa từng làm một chuyện gì có lỗi với ngươi.”

“Nếu như sau mười năm trở về, cho đến hôm nay ngươi vẫn không thể chấp nhận ta, ngươi như trước vẫn cảm thấy Mặc Lan ta không xứng với Bạch Đại Nguyên soái ngươi, cho nên đó là lí do làm cho ngươi suy nghĩ vẩn và ngày đêm muốn đưa bạn đời lý tưởng của mình nhập môn khiến cho ta cảm thấy khó chịu, ngài cũng không cần phải làm như thế đâu, chỉ cần một tờ hưu thư, ta tuyệt đối sẽ thành toàn cho ngươi cùng Trần cô nương, giúp ngươi đạt được mục đích.”

Hai câu cuối cùng, nàng cố gắng nhấn mạnh.

Bạch Quân Nhiên đột nhiên cả kinh, theo bản năng đẩy Trần Lạc Du đang tựa trong ngực hẳn ra.

Trần Lạc Du không nghĩ tới hẳn sẽ làm như vậy, trọng tâm không vững suýt nữa té ngã.

Trên thực tế, hai người đều bị những lời nói này của Mặc Lan hù dọa, kinh hãi một hồi lâu, Bạch Quân Nhiên rốt cuộc ổn định lại tâm thần.

Nhìn thê tử hoàn toàn mất đi tình tảo ngày thường, nghiêm khắc hướng hẳn lên án tố cáo, hẳn một chút cũng không cảm thấy uy tín bị xâm phạm mà ngược lại có một loại hạnh phúc ám áp vương vấn trong đầu hẳn.

Lan nhi của hẳn quả nhiên là quan tâm đến hẳn. Sự phát hiện này khiến Bạch Quân Nhiên vui vẻ dị thường. Hẳn biết mà, tiểu nha đầu này tuy rằng ngày thường biểu hiện luôn luôn quá bình tĩnh.

Nếu như hôm nay không phải mình bị Lạc Du cuốn lấy, còn không biết nàng sẽ hẳn nhìn tới khi nào đây.

“Nguyên soái...” Suýt nữa bị đẩy ngã Trần Lạc Du vừa khiếp sợ chấn kinh lại vừa xót xa. Người nam tử này rất trọng tình trọng nghĩa, làm sao có thể vì mấy lời nói thô lỗ này mà đối xử với mình như vậy.

Bạch Quân Nhiên một tay ôm lấy Mặc Lan kéo sát lại bên mình, cười như không cười nhìn nàng: “Ta đã có nương tử, hơn nữa nàng cũng nhìn thấy nàng ấy rất thích ăn dấm, nếu như nàng cứ tái tiếp tục đối với ta đây đưa không rõ, nương tử của ta nhất định sẽ nổi giận thực sự, lúc đấy đến chính ta cũng không quản được nàng.”

Nói xong, hắn hướng về phía Mặc Lan cười khê một tiếng, cũng không để ý tới ánh mắt mờ mông của nàng, hắn nhìn thẳng Trần Lạc Du tiếp tục nói: “Nàng là một cô nương rất tốt, nhưng đáng tiếc, trong lòng ta đã có một người. Người Bạch gia chúng ta đối với tình yêu cũng rất trung trinh, hơn nữa chỉ cần một người là Lan nhi cũng khiến ta bận rộn rồi, sợ rằng về sau, ta cũng không có thời gian dư thừa bồi nàng.”

Trần Lạc Du sắc mặt rất khó coi, đôi môi run rẩy mấp máy, tức giận nói: “Huynh trước kia nói qua, huynh ghét nhất loại cô gái như nàng.”

Bạch Quân Nhiên không hề phân bác lại: “Đó là thành kiến trước kia ta gặp nàng ấy.” Ánh mắt hắn tràn đầy thâm tình nhìn thê tử: “Cho đến lần này trở lại kinh thành, cùng nàng sớm chiều ở chung với nhau, trong cuộc sống mỗi ngày nàng đều đem đến cho ta một niềm vui bất ngờ, ta không thể không bác bỏ cái thành kiến ngu xuẩn kia đi, thật ra thì kiểu cô nương văn nhược (nhỏ nhắn yếu đuối) cũng khiến người khác rất yêu thích.”

“Ngược lại, đối với chuyện xảy ra vừa rồi” Hắn lạnh lùng cười một tiếng: “Kỹ thuật nàng giả vờ cố ý vấp ngã còn có hơi chút vụng về, lần sau động tác nhớ phải tự nhiên chút, tránh cho bị người ta vạch trần ra thì lúc đó không còn mặt mũi nhìn người nữa đâu.”

Trần Lạc Du sắc mặt tái nhợt, tức giận xoay người phi như bay chạy đi.

“Haizzzz, còn tưởng rằng thật sự là bị trẹo chân, thật không ngờ ngay cả trẹo chân đều là giả.” (haha hóa ra anh Nhiên đoán bừa ai dễ chuẩn thật).

Bạch Quân Nhiên đứng ở một chỗ thờ dài, Mặc Lan nhưng lại hung dữ không nể tình đập hấn một cước: “Chàng xem đi, khiến Trần cô nương tức giận chạy đi mất rồi.”

“Ai da! Nàng nhẹ tay chút có được không.” Xoa xoa bắp chân bị đập, hắn làm ra gương mặt đáng thương: “Ta nếu không phải khiến nàng ta tức giận bỏ đi, như vậy hiện tại người tức giận chạy đi không phải là nàng hay sao?”

Trên mặt Mặc Lan bỗng chốc vừa hồng lại vừa xanh, nghĩ đến trước đó vài ngày chính mình bị làm cho tức giận, cảm thấy người nam nhân thật sự đáng đánh, nàng không nhịn được lại đập hấn một cước nữa.

Nàng hung dữ nói: “Lần sau còn xảy ra chuyện như vậy, không nhọc chàng động thủ, ta sẽ liền trực tiếp viết thư bỏ chàng.”

“Bỏ ta ư? Nàng làm sao sẽ chịu cho được? Nàng không phải yêu ta yêu đến nỗi từ tiểu thư khuê các biến thành sư tử hà đông rồi sao. Nếu mà thật sự bỏ ta, nàng còn không khóc chết đi sống lại mới là lạ...”

Nghe xong những lời này, Mặc Lan tức càng thêm tức.

“Người nào sẽ vì tên khốn khiếp như chàng khóc chết chứ, chàng đứng lại cho ta..., này, không cho phép chạy..., chàng phải cho ta đập mấy cái giải hận, nếu không chuyện này mãi mãi không xong đâu...”

“Tốt, chúng ta ở trên giường mãi mãi không xong.”

“Bạch Quân Nhiên, chàng là đồ du côn.”

Bạn đang đọc truyện Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Chén canh này cực kì dinh dưỡng đấy, mau mau lại đây uống hết nào, một giọt cũng không thể để thừa lại.”

Vừa qua buổi trưa, khi Bạch Quân Nhiên tới phòng tổ mẫu thỉnh an thì Bạch lão thái quân gọi hắn ngồi xuống bên cạnh, thuận tiện đẩy một bát canh cá tươi còn nóng đến trước mặt hắn.

Lần đầu tiên hắn thấy tổ mẫu nở nụ cười sáng lạn với hắn như thế, chưa kể thái độ lại cực kì khả nghi.

Theo trực giác, hẳn cảm thấy chén canh này nhất định có vấn đề.

Huống chi hẳn vừa mới ăn cơm trưa xong, mặc dù chén canh này bên ngoài trông rất ngon miệng, hương vị bốc lên cũng rất thơm nhưng hẳn thực sự uống không nổi nữa.

Thấy cháu mình còn chần chừ không uống, sắc mặt Bạch lão thái quân trầm xuống, khí thế hung dữ ép buộc, chăm chăm nhìn tôn tử: “Bảo cháu uống thì cứ uống, nhìn cái gì mà nhìn? Trong canh này đều là thứ quý hiếm, rất bổ cho thân thể đấy.”

“Bổ thân thể như vậy, vì sao chính bà lại không uống đi?”

Vận hồi ngược lại trường bối, Bạch lão thái quân hận không thể dùng quai trượng gõ vào đầu cháu mình: “Cháu uống hay không uống?”

Bạch Quân Nhiên buột miệng cười: “Cháu nói tổ mẫu, chén canh này đến cùng là có cái gì mà ngài làm chi không chịu uống lại cứ bắt cháu uống?”

“Còn không phải là cháu dâu lợi hại kia ư, mỗi ngày không sớm thì tối cứ đứng gờ mang chén canh này tới chỗ ta, ta thật sự uống đến phát ngáy rồi, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đã no bụng.” Bà đem sự tình kể ra, tính khí như trẻ con nhìn tôn tử: “Ta không biết, cháu nhất định phải uống chén canh cho ta, nếu không nha đầu Lan nhi kia chút nữa tới mà không thấy ta uống, nó nhất định không tha cho ta.”

Bạch Quân Nhiên nghe xong lời của tổ mẫu nói thì cười không ngừng.

Không có tâm tư cùng cháu mình cười, bà cầm chén canh trực tiếp nhét vào tay, bắt hẳn cầm: “Cháu nếu không giúp ta một tay, ta sẽ hạ lệnh cho gia nhân trực tiếp trục xuất tên tiểu tử nhà cháu ra khỏi cửa.”

“Nhất định phải uống sao? Cho dù chỉ là một chén canh nhưng cháu thực sự uống không nổi nữa...”

Vừa bị ép tiếp nhận chén canh chuẩn bị cho vào miệng uống thì đúng lúc bức rèm màn châu có người vén lên.

Bước chân thướt tha bước vào chính là người bị Bạch lão thái quân coi là thú dữ Mặc Lan.

Mặc Lan đầu tiên là lườm phu quân của mình một cái, sau đó không khách khí hướng ánh mắt nhìn Bạch lão thái quân: “Hắn đã khỏe như trâu rồi ngài còn bắt hẳn uống cho bổ nữa, thân thể kia chịu được sao?”

Nói xong lại nhìn về phía Bạch Quân Nhiên: “Chàng cũng thế, Bạch lão thái quân đã hồ đồ chàng lại còn a dua (*càn quấy theo*) theo? Thời gian trước, đại phu nói Bà cả ngày ăn chay, thân thể có chút suy yếu, ta mới phân phó phòng bếp làm nhiều chút thuốc bổ cho bà uống để bổ thân thể.”

“Tuy Thái quân luôn nói thân thể khỏe mạnh nhưng một người khi lớn tuổi cũng khó tránh khỏi một số căn bệnh tuổi già, mà đến lúc đó sức khỏe cũng theo đó mà kém dần rồi. Nếu không bồi dưỡng thêm cho khỏe mạnh chút từ bây giờ thì chỉ cần một trận gió lạnh cũng có thể thành bệnh nặng, lẽ ra về điểm này, thân là cháu bà chàng phải chú ý nhiều hơn mới phải.”

Thuyết giáo một hồi, đem tổ tôn hai người cùng nhau khiển trách cho thông suốt.

Bạch Quân Nhiên không nói được câu nào, cười méo miệng bất đắc dĩ cầm chén canh ở trên tay, uống cũng không được mà thả xuống cũng không xong, chỉ cảm thấy mình thật đáng thương, đây là tổ mẫu bắt hẳn uống chứ có phải hẳn nghĩ muốn uống đâu cơ chứ.

Còn khuôn mặt Bạch lão thái quân mang vẻ đáng thương đến tội nghiệp, bà thực sự không muốn uống chén canh này chút nào.

Nhìn Bạch lão thái quân địa vị cao là thế vậy mà một khi Mặc Lan nghiêm khắc (*phát uy, nổi giận*) thì ngay cả bà cũng không dám vượt râu hùm. Ngày xưa bà là nữ trung hào kiệt oai phong凛冽 là thế vậy mà lại bị một tiểu nha đầu hung hãn giáo huấn cũng đành chỉ biết im lặng nhận tội.

Nàng cướp lại chén canh trong tay trượng phu, nhét vào trong tay Bạch lão thái quân: “Ngài còn thất thần làm gì, nếu ngài không uống thì ngày mai cháu sẽ phân phó xuống nhà bếp cho bà uống gấp đôi.”

Bạch lão thái quân bị câu nói này của nàng dọa cho khiếp sợ, lập tức cầm chén canh ngoan ngoãn uống vào.

Nhìn tổ mẫu uống hết bát canh xong, Mặc Lan hài lòng nở nụ cười, ôn nhu nhận lấy chén canh từ tay Lão nhân gia cười: “Như vậy mới đúng chứ tổ mẫu, về sau cháu không cho phép nhân lúc cháu không chú ý liền đổ bát canh đi hoặc đưa cho người khác uống.”

Vừa dứt lời, ánh mắt lại quét về phía Bạch Quân Nhiên: “Còn nữa, lần sau cũng đừng vì mấy câu của thái quân chàng liền làm theo ý bà, đây không phải là giúp bà mà là đang hại bà đấy.”

Nói xong mấy lời này, nàng xoay người vén bức màn châu đi ra ngoài.

Bạch Quân Nhiên cảm thấy mình giống như Trư Bát Giới soi gương trong ngoài thế nào cũng không được lòng người. Hẳn đâu trên ai ghẹo ai đâu, vậy mà, tổ mẫu chọc giận hẳn còn thế từ lại làm mặt lạnh với hẳn.

Thôi thôi, đại trượng phu sợ vợ, hẳn nhận, ai bảo hẳn trong nhà có Lão Khương cùng Tiểu Lạt Tiêu* bảo sao hẳn dám đi đắc tội đây.

[*Tiểu Lạt Tiêu*: trái ót nhỏ, cách xưng hô của anh nhiên với vợ mình.*]

Mặc dù bị mắng nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy ấm áp.

Hơn nữa nhìn bộ mặt của tổ mẫu bị thê tử mình giáo huấn trông rất đáng thương.

“Đứa cháu dâu này đúng là một tiểu nha đầu lợi hại.”

Bạch Quân Nhiên cười hi hi gật đầu phụ họa: “Thật sự rất lợi hại, riêng cháu thì lại rất tích tĩch cách này của nàng.”

“Ta nghe nói mấy ngày trước có một tiểu nha đầu họ Trần đi tới trong phủ chúng ta, cháu lại đi làm một số chuyện khiến Lan nhi giận không nhẹ đâu.”
Đừng xem bà Lão thái quân bình thường không bước chân ra ngoài cửa, chỉ ở trong phòng ăn chay niệm phật nhưng bên cạnh lại không ít cơ sở ngầm.

Bất quá, nghe nói Lan nhi không chịu thua kém khiến tình địch tức giận chết, không hổ danh là cháu dâu do chính tay bà chọn lựa.

Quả nhiên rất giống bà năm đó, có phong phạm (*phong độ*), tuyệt không ủy khúc cầu toàn*, thế bảo vệ người yêu của mình, có cá tính, có khí phách, bà thích!

[Ủy khúc cầu toàn*: tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, chiều theo một cách miễn cưỡng.]

“Chẳng phải thế sao, cũng bởi vì Lạc Du mà hai ngày hôm nay nha đầu kia khiến cho sắc mặt tôn tử của ta khó nhìn, nghe nói cháu ta còn bị đuổi đến thư phòng ngủ.”

Hắn đương nhiên thà chết không đi, mỗi ngày mặt dày mày dạn bò lên giường, năn nỉ dụ dỗ kiều thê (*vợ yêu*) xin bớt giận, kết quả cả người mình đều bị bầm tím không thể tả hết.

Thật may là cuối cùng cũng vẫn chiếm được tiện nghi của nàng, nếu không chẳng phải là thua thiệt lắm hay sao?

Chịu bị bầm tím rồi mà không chiếm được tiện nghi chẳng phải là thua thiệt lắm hay sao...

“Vậy ta khi nào thì có thể được ôm tăng tôn* đây?”

[Tăng tôn*: cháu chắt đây.]

Nhìn vẻ mặt thất thần, bộ dạng ngây dại của tôn tử rõ ràng là đang sa vào lưới tình, Bạch lão thái quân nhin không được rất muốn trêu chọc hắn.

Lẽ nào Bạch Quân Nhiên lại không nhìn ra mưu kế của tổ mẫu, hắn gật gù đắc ý rồi lại thở dài: “Ôm tăng tôn ấy à? Đây chính là một công việc tốn rất nhiều thể lực, ừ! đúng vậy, có một chút vất vả, phải tốn nhiều sức lực mới được...” (^!)

Nói còn chưa xong, Bạch lão thái quân liền đuổi theo đánh hắn: “Thằng nhóc này nói đùa cái gì vậy? Đường đường là một Đại Nguyên soái đẹp trai, lại không biết lớn nhỏ dám ba hoa với người trên, xem ta không đánh như từ nhà người...”

Tổ tôn hai người náo loạn một hồi, cuối cùng khiến Bạch lão thái quân mệt mỏi đầu đổ đầy mồ hôi, Bạch Quân Nhiên lúc này mới cười hi hi để tổ mẫu đánh một cái cho hả giận.

Sau khi ngồi về chỗ của mình, Bạch lão thái quân uống một ngụm trà, thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Nghe nói Nam Nhạc lục vương gia Cảnh Kỳ, cùng với người được mệnh danh Thần hồ thần kỳ Phượng Vô Ưu muốn tới Bắc Kỳ chúng ta.”

“Ồ! Tổ mẫu, tin tức bà có cũng thật là nhanh, chỉ mới có mấy ngày mà tin tức trong cung đã truyền tới tai bà rồi.”

Bạch lão thái quân trừng mắt nhìn hắn: “Cháu còn có tâm tình nói giỡn? Người tên Phượng Vô Ưu là một nhân vật vô cùng lợi hại, nhớ năm xưa phụ thân cháu duy nhất có một lần thua trận chính là do hắn ban tặng.”

Thiên hạ hôm nay duy nhất có thể chống đỡ được Bắc Kỳ chính là một quốc gia nằm ở phía nam tên gọi Nam Nhạc.

Nam Nhạc Hoàng Đế có tổng cộng bảy người con trai và ba người con gái.

Con trai lớn tên là Cảnh Ly nay đã được sắc phong làm Thái tử, còn lại những hoàng tử khác thì được ban cho phong ấp, trừ Lục vương gia Cảnh Kỳ, nghe nói hắn là em ruột của thái tử cũng là nhi tử mà Hoàng Đế thích nhất.

Đáng tiếc, vị Lục vương gia này là người điêu ngoa phách lối, nghe nói Nam Nhạc có một số quan viên rất bất mãn với hắn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì hắn được.

Không chỉ bởi vì thân phận của hắn là Hoàng tử mà cũng bởi bên cạnh hắn có một tòa núi lớn dựa vào, cậu của hắn “Nam Nhạc Đại Tướng quân - Phụng Vô Ưu”.

Người có tên Phụng Vô ưu này ngay từ nhỏ đã bộc lộ tài năng về quân sự, là một nhân vật đã đi vào truyền kỳ.

Ở Nam Nhạc, ông ta được mệnh danh là Chiến Thần, vì Nam Nhạc quốc mà lập vô số công lao hiển hách, bảo vệ giang sơn Nam Nhạc Cổ Nhục Kim Thang*.

[Cổ Nhục Kim Thang: vững như thành đồng.]*

Thế nhân tương truyền, Bắc có Bạch Quân Nhiên, Nam có Phụng Vô Ưu.

Mặc dù tuổi hai người chênh lệch trên dưới hai mươi nhưng bọn họ đều là những thiên tài quân sự dụng binh như thần.

Qua nhiều năm như vậy, Nam Nhạc mặc dù có ý đồ xâm lược Bắc Kỳ nhưng bởi vì còn ngại đội quân Bạch gia mau lẹ dũng mãnh nên trước sau vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vẫn duy trì trạng thái cân bằng hai bên.

Mà Bắc Kỳ cũng có ý đồ chiếm Nam Nhạc nhưng cũng kiêng kị sự tồn tại của nhân vật Phụng Vô Ưu này.

Lần này Nam Nhạc đột nhiên phái sứ giả tới Bắc Kỳ nói là muốn tăng thêm mối quan hệ thân thiết giữa hai nước, chưa kể kẻ tới còn là người Hoàng Đế yêu thích nhất Lục Hoàng tử, mang theo lễ vật coi như là cầu hòa.

Ngoài mặt, thái độ Nam Nhạc giống như tự hạ thấp chính mình nhưng người Bắc Kỳ cũng không phải là đũa ngọc, vô sự mà ân cần thì không gian xảo tức là đạo chích*, lần này Nam Nhạc đến đây nhất định là có mục đích không tốt.

[Vô sự mà ân cần thì không gian xảo tức là đạo chích: Không có việc gì mà ân cần thì không phải gian xảo thì cũng là đạo chích.]*

“Mặc dù cháu với Phụng Vô Ưu chưa bao giờ giao thủ trên chiến trường nhưng một khi ông ta đã tham gia vào chiến sự này thì ta cũng nên cẩn thận thấu đáo.”

Tri kỷ tri bỉ*, trăm trận trăm thắng, đối với nhân vật Phụng Vô Ưu là một địch nhân cường đại này, Bạch Quân Nhiên chưa bao giờ dám xem thường.

[Tri: Biết, hiểu biết, quen biết. Kỳ: mình. Bỉ: người kia, phía bên kia; Tri kỷ tri bỉ là biết mình biết người.]*

“Trước hết cứ yên lặng theo dõi, nếu như bọn họ muốn lợi dụng lần đi sứ này để giờ trò, cháu sẽ khiến bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay.”

Lúc này, trong mắt hắn lóe lên một cỗ uy nghiêm thần thái.

“Mặc dù năm đó cha cháu thua ở trên tay ông ta nhưng không có nghĩa cháu cũng sẽ thua bởi người này, nếu thật sự có một ngày giao thủ, đại gia sẽ dùng tất cả thực lực của mình, đến lúc đó thắng hay thua, thành hay bại sẽ biết rõ thôi.”

※※※※※※※※

“Tháng này trong vòng ba ngày phải sửa sang, sắp xếp tốt lại rồi đưa tới đây. Chiều nay đi đến phòng thu chi lấy năm trăm lượng bạc mua thêm những thứ gì còn thiếu cho đầy đủ hết, tốn bao nhiêu, dư bao nhiêu, hạng mục phân chia ra rõ ràng, nếu có một phần thiếu sót, ta sẽ không bỏ qua cho các người...”

Trong sảnh, Mặc Lan đang giao công việc cho mấy quân sự.

Mấy người làm đều đã sắp ba mươi tuổi, từ lúc trẻ tuổi đã làm việc cho Bạch phủ, bọn họ đều biết cách làm (*thủ đoạn*) của Mặc Lan nên đối với vị thiếu phu nhân này lại càng thêm kính nể vạn phần.

Linh mệnh xong, mọi người nhao nhao gạt đầu, không dám chậm trễ nhanh chóng rời đi làm việc của mình.

Lúc này, mấy gia đình thân thể cường tráng mỗi người trong tay bê một cái rương lớn lần lượt đi vào.

Mặc Lan gương mặt nhìn đông đảo trước mặt, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Các người bê thứ gì vậy, vì sao lại đưa vào trong này?”

Một gã gia đình cầm đầu lên tiếng trả lời: “Những thứ đồ này đều do thiếu gia sai bọn nô tài đưa tới đây.”

Mặc Lan ngẩn người, nhớ tới phu quân mấy ngày trước đột nhiên trở nên bẽ bộn nhiều việc, có lúc cả ngày tìm khắp nơi cũng không thấy người đâu, ngay cả Tiêu Hà cũng không biết gần đây rốt cuộc đang bận chuyện gì.

Ngược lại khi đến buổi tối sẽ rất đúng giờ trở về phòng, mặt dày mày dạn bám lấy nàng, cho dù nàng có đánh, đập thế nào đều sống chết quẩn lấy nàng giờ trò. Máng hán cũng không chịu buông tay, cuối cùng thường bị hán ăn sạch sành sanh, sau một mõi đến mức chỉ muốn ngủ, cũng không còn sức hỏi hán mấy ngày nay đang bận những gì.

Đội sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, cũng không thấy bóng dáng tên khốn kia, chỉ có đến nửa đêm nhìn thấy người thì cũng đã mệt gần chết.

Còn tưởng rằng hán cùng Trần Lạc Du ra ngoài dạo chơi, kết quả nghe Thanh nhi nói, mấy ngày nay Trần Lạc Du đều ở trong phủ không có đi ra ngoài.

Vậy hán rốt cuộc đang bận chuyện gì?

Đang rơi vào suy nghĩ trầm tư thì vài cái rương được khênh vào đã sắp đầy hết cả một phòng.

Bọn gia đình sau khi mang hết đồ vào thì khom mình cáo lui.

Thanh nhi vội vàng chạy tới, tò mò mở một cái rương nằm trong đó số đó ra nhìn, ngay sau đó liền hét ầm lên: “Trời ơi! Có rất nhiều đồ trang sức tuyệt đẹp.”

Tiểu nha đầu này ngày thường đều rất thích chuyện bắt ngờ ngạc nhiên, hôm nay thấy hai mắt nàng sáng lên, Mặc Lan không nhịn được bước tới nhìn vào, trong lòng cũng ngạc nhiên theo.

Chỉ thấy trong rương này quả thực chứa không ít đồ trang sức, phần lớn đều là do trân châu kết lại mà thành, có dây chuyền ngọc trai, vòng tay chân trâu,...

Lại mở một cái rương khác ra, trong đó chứa đều là thứ tơ lụa thượng đẳng.

Tiếp đến một cái rương khác lại là các loại hải vị* khác nhau.

[Hải vị là đồ biển, (trong Sơn hào hải vị) bao gồm: Tổ Yến - Vi Cá - Đông Trùng Hạ Thảo - Bào Ngư - Hải Sâm - Sò điệp - Bong Bóng Cá - Sáp Sùng.]*

Hai người đang ngạc nhiên nhìn đồng đồ này trước mặt này liền nghe thấy giọng Bạch Quân Nhiên truyền đến: “Cái gì cũng đều đưa hết đến rồi sao?”

Vừa mới dứt lời, người cũng theo vào.

Khi hán thấy tất cả các rương đầy hết trong phòng thì hải lòng nở nụ cười: “Mấy gia đình này làm việc cũng thật là nhanh.”

Mặc Lan không rõ ràng cho lắm: “Chàng phái mấy người đưa nhiều cái rương như vậy đến đây để làm gì?”

“Đương nhiên là để đưa cho nàng.”

“Đưa ta?” Nàng lại càng không hiểu.

“Ta nói nương tử, chẳng lẽ những thứ đồ trang sức châu báu, vải tơ lụa ta mang tới đây là để cho ta dùng chắc.”

Hán cười hi hi bước thật nhanh đi tới, theo sau là vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiêu Hà.

“Ta nghe người hầu trong phủ nói, nàng rất ưa thích trang sức làm từ trân châu, quần áo thì thích dùng tơ lụa may thành váy ngắn, đúng rồi, nàng còn giống như rất thích ăn hải vị (đồ biển), cho nên mấy ngày nay để gom đủ những thứ này ta phải loay hoay, bận rộn đến bể đầu sút trán.”

Một ngón tay chỉ những chiếc rương kia: “Nhìn cái này xem, đây là trân châu Đông Hải, Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải ta cho người tìm về toàn bộ. Còn có cái rương chứa tơ lụa kia, tất cả đều là loại hàng thượng đẳng từ Nam chí Bắc. Qua bên này nhìn một chút xem, đây là giáp ngư*, tôm cua, hoa chi*, đều là những thứ giúp dưỡng da làm đẹp...”

[Giáp ngư: Là con ba ba; Hoa chi*: Là con mực.]*

Mặc Lan nghe xong lại càng hồ đồ, không nhẫn nại được ngắt lời hán nói: “Chàng... Chàng lấy nhiều đồ như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?”

Bạch Quân Nhiên sững sốt, quay đầu lại hỏi Tiêu Hà: “Lần trước mấy người các người nói với ta, ngày mai là ngày lễ gì nhỉ?”

Tiêu Hà trợn mắt: “Đêm thất tịch.”

“Đúng đúng, chính là đêm thất tịch.”

Đừng trách Bạch Quân Nhiên không biết đến cái ngày lễ này, hắn từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, bên cạnh mình luôn tiếp xúc với những người có chút thô kệch quê mùa. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, thế nên đối với hắn những thứ gọi là Phong Hoa Tuyết Nguyệt, tình thú trước hoa dưới trăng dường như là không biết, căn bản là không có tâm tư đi tìm hiểu.

Nếu không phải mấy ngày trước nghe thuộc hạ nói chuyện phiếm nhắc tới đêm thất tịch, hắn căn bản cũng không biết trên đời còn có một ngày lễ như vậy.

“Ta nghe nói trên trời có một nàng tiên nữ nghịch ngợm xuống nhân gian hạ phàm, kết quả một chàng trai làm nghề canh điền (*nghề nông*) gặp gỡ và đem lòng yêu mến nàng, còn cưới nàng làm vợ. Nhưng phụ thân của tiên nữ không tán thành cuộc hôn sự này, liền sai người bắt nàng trở về trời, tiên nữ sau khi bị bắt trở về trời thì ngày đêm khóc lóc không dứt, phụ thân nàng không còn cách nào khác, đành quyết định chọn lấy một ngày duy nhất trong năm để hai người được gặp nhau.”

“Cho nên mỗi năm đến ngày gặp gỡ của hai người bọn họ, thế gian dân chúng cũng theo đó mà vui mừng, đối với những cô nương chưa lập gia đình cũng đều mong đợi đến ngày này để được biểu đạt tâm ý của mình đối với người mình yêu.”

Nói tới chỗ này, hắn đi về phía nàng cười hi hi một tiếng: “Trước kia ở trong quân doanh, ta cho tới bây giờ cũng không thể tặng cho nàng bất kỳ một thứ gì, quá khứ đã đi qua thì không nhắc tới làm gì nữa nhưng hiện tại ta đã trở về, tại sao lại bỏ qua ngày lễ này được chứ?”

Hắn bỗng nhiên hạ thấp giọng: “Những năm gần đây, ta chưa từng hảo hảo vì nàng mà làm bất cứ một việc gì đó trong những ngày lễ như này, cho nên tất cả các thứ đồ trong rương này coi như là lễ vật ta đền bù cho nàng toàn bộ quãng thời gian mười năm qua.”

Trong sảnh, hai người Thanh nhi cùng Tiêu Hà rất lúng túng.

Thì ra Đại Nguyên soái đang thô lỗ với nương tử của ngài, hai người bọn họ đứng cũng không được mà đi cũng không xong, chỉ có thể tiếp tục ngây ngốc đứng xem sự tình phát triển.

Mặc Lan có chút u mê (*choáng váng*). Đây là tình huống gì?

Người này bận rộn nhiều ngày như vậy chính là muốn chuẩn bị mấy rương lễ vật tặng cho nàng sao?

Trong khoảnh khắc này, trong trái tim có chút ảm áp, cũng có chút vui vẻ, nhiều hơn nữa chính là sự cảm động khó có thể nói lên lời.

“Ta cũng không biết nàng rốt cuộc là thích cái gì, nhưng ta tin rằng, trong mấy rương lớn này chắc chắn sẽ có vài món đồ mà nàng xem vừa mắt. Coi như tất cả nàng đều không thích, vậy cũng không sao?” Hắn vỗ vỗ ngực của mình, cười một tiếng vô lại: “Cùng lắm thì ta ở trên thân thể của mình buộc một đóa hoa hồng thật lớn, làm thành lễ vật trực tiếp đưa cho nàng cũng được.”

Lần này, Mặc Lan thật sự cảm động.

Nam nhân này bình thường coi mở phóng khoáng, nói chuyện cũng không có chừng mực, không nghĩ tới vì muốn nàng vui vẻ lại làm một chuyện đáng yêu như vậy.”

Trong mấy cái rương lớn có gì đó nàng không quan tâm nhưng nàng quan tâm chính là tâm ý của hắn.

Nàng chưa một lần nào trải qua đêm thất tịch, lần đầu tiên này hắn lại làm ra việc làm khiến nàng dờ khóc dờ cười.

Nghĩ đến mười năm chờ đợi của mình rốt cuộc cũng đổi được ngày hội báo này, cảm thấy cổ họng nghẹn nghẹn ề ề ảm, đôi mắt cũng đỏ lên.

Hành động này của nàng làm cho Bạch Quân Nhiên sợ hãi, bước vội đến đối diện nàng, ông tay áo không ngừng lau nước mắt cho nàng, vừa dỗ dành nói: “Vì sao nàng lại khóc? Nếu nàng không thích những thứ đồ này có thể trực tiếp nói với ta, cùng lắm thì ta lại tìm cho nàng thứ mà nàng thích không phải là được sao?”

Hắn vừa nói như vậy, Mặc Lan lại càng khóc lớn hơn.

Bạch Quân Nhiên tay chân nhất thời luống cuống: “Ai dà, ta nói nương tử ngoan nào, nàng đây là làm sao vậy? Bình thường thấy nàng miệng lưỡi bén nhọn, lại còn đối với ta vừa gắt vừa nhéo, một cô nương mạnh mẽ như thế, sao nói khóc là khóc rồi?”

Tiêu Hà im lặng, Đại tẩu rõ ràng là đang cảm động.

Thanh nhi cũng không còn lời nào để nói. Thiếu gia là ngu thật hay giả ngu vậy?

Chỉ còn Mặc Lan tức không được mà cười cũng không xong, mắng chửi người nào đó nhưng nước mắt cứ chảy ra, thật sự rất muốn mắng nhưng nàng lại không thể mở miệng mắng nổi?

Nhất là còn có hai người ở đây đang xem náo nhiệt. Mặt nàng đỏ lên, cuối cùng dứt khoát cầm đầu nhào vào trong ngực của hắn, đem nước mắt nước mũi lau hết lên người hắn.

Bạch Quân Nhiên trong lòng nở nụ cười khoan khoái, nương tử chủ động ôm ấp yêu thương, hắn mặt mày vui vẻ hơn hẳn là phải.

Tiếp nhận lấy thân thể mềm mại của đối phương, đập nha đập*, nhu a nhu*, ý thức được ở chỗ này còn có hai người đang xem nào nhiệt, vội vàng hướng hai người kia khoát khoát tay.

[Đập nha đập, nhu a nhu*: vỗ vỗ xoa xoa,...]

Ý là nói, các người có phải là nên đi đâu hay không? Chớ không biệt phân biệt tốt xấu cứ đứng ở chỗ này cản trở.

Giương mặt Thanh nhi ửng hồng, biết ý vội vàng rời đi.

Tiêu Hà cũng hé miệng mà cười cười đi theo Thanh nhi ra ngoài, trong lòng lại nghĩ, không ngờ Nguyên soái lại lợi hại như vậy, không chỉ có cách trị quân mà ngay cả theo đuổi Đại tẩu cũng thật lợi hại ah.

※※※※※※※※

Đêm thất tịch đi qua, lúc nào cũng có thể thấy được tôn tử và cháu dâu nồng tình ý mật (*tình ý sâu đậm*), gắn chặt với nhau như hình với bóng.

Đối với việc lần này, dĩ nhiên Bạch lão thái quân vui mừng khi việc đã đạt được mục đích, cười đến mức không thể ngừng.

Tôn tử cùng cháu dâu tình cảm như keo sơn, lão thái quân như bà chẳng lâu nữa sẽ được ôm tăng tôn rồi.

Người duy nhất không vui chỉ có một người sống chết ở lại trong Bạch phủ, nhất định không chịu quay về quân đội - Trần Lạc Du.

Ngày hôm đó, Bạch Quân Nhiên mới từ bên ngoài trở về lại đúng lúc bị Trần Lạc Du chặn lại.

“Qua ba ngày sau, ta muốn rời khỏi Bạch phủ.”

Bạch Quân Nhiên không ngoài suy đoán, trước sau như một coi nàng giống như huynh đệ vỗ vỗ bả vai của nàng: “Ta sẽ bảo Lý Đại đưa nàng trở về.”

Nghe trong lời nói của hắn không có ý muốn giữ mình ở lại, Trần Lạc Du tâm có chút lãnh nhưng vẫn không cam lòng giương mắt nhìn hắn.

“Huynh thật sự quyết định muốn chung sống với nương tử huynh cả đời.”

“Dĩ nhiên, ta cùng với Lan nhi tâm đầu ý hợp, đời này không cùng nàng thì còn muốn cùng ai đây? Ta đã phụ nàng ấy mười năm, từ nay về sau, ta sẽ yêu thương nàng ấy gấp bội để bù đắp lại quãng thời gian ta phí hoài vô ích.” Đây là lời nói thật lòng của hắn.

Giống như lúc trước hắn nói với Lạc Du, người Bạch gia một khi yêu thì đó chính là chuyện của cả một đời.

“Nhưng huynh là Bình mã Đại Nguyên soái thống lĩnh tam quân, ở Bắc Kỳ này, thân phận của huynh là một người trên vạn người, chẳng lẽ huynh chịu thỏa mãn cưới một thê?” Trần Lạc Du đột nhiên có chút suy nghĩ nhỏ nhen (*hèn mọn*): “Nguyên soái, qua nhiều năm như vậy, mọi người sớm chiều cùng sống với nhau, ta không tin huynh không nhìn ra tâm ý của ta.”

Nàng đan các ngón tay vào nhau (*văn văn ngón tay*), cắn môi nói: “Ta... Ta cũng không cầu xin gì nhiều, chỉ xin thân phận của một thiếp thân chẳng lẽ cũng không được sao?”

Nghe đến đây, Bạch Quân Nhiên không bao giờ đồng ý, lắc đầu thờ dài nói: “Cầu xin tới tình yêu, thật sự có ý nghĩa sao? Nàng là một cô nương tốt, có lý tưởng, có trách nhiệm, tội gì vì Bạch mô mà ủy khuất cầu toàn* cam nguyện làm thiếp?”

[Ủy khuất cầu toàn*: ép dạt cầu toàn, chiều theo một cách miễn cưỡng, ủy khuất cầu toàn,...]

“Ta không để ý!”

“Nhưng mà ta để ý!” Bạch Quân Nhiên lời nói nghiêm túc: “Ta nếu nạp nàng làm thiếp, chính là có lỗi với ba người, người cần xin lỗi đầu tiên chính là dành cho người đã vì ta mà giữ gìn bản thân suốt mười năm Lan nhi.”

“Ta là một người thô kệch, đối với thứ gọi là tình yêu ta vốn dĩ không hiểu, mà nàng cũng biết, mỗi người chỉ có một trái tim, nếu như thật lòng yêu một người thì không nên đem trái tim mình ra chia làm nhiều mảnh, như vậy đối với người nào đó là không công bằng.”

“Huống chi, Lan nhi gả cho ta đã được nhiều năm, cho dù ta chưa bao giờ trở lại kinh thành nhưng nàng ấy như cũ không oán không hối ta một lời mà ngược lại còn thay ta cai quản Bạch gia, chăm sóc tổ mẫu dưới gối, đối với nàng, ta không chỉ có tình yêu mà còn có cảm động, ta thật sự tin rằng, thế gian này sẽ không có một nữ tử nào có thể khiến ta rung động như thế, mà cũng sẽ không ai có thể khiến ta yêu một người khác giống như yêu Lan nhi vậy.”

Lời nói này hết sức rõ ràng cùng với đó là sự khẳng định, đập tan tất cả niềm hy vọng của Trần Lạc Du.

“Nàng nên có hạnh phúc thuộc về mình, trong cuộc sống từ nay trở đi, nàng không nên lãng phí thời gian ở bên ta, ta không thể nào mang đến cho nàng hạnh phúc bởi ta là người nam nhân đã thành thân rồi.”

Nói xong, không cho nàng có cơ hội đáp lại, cước bộ Bạch Quân Nhiên hướng đại sảnh đi tới.

Trần Lạc Du đứng yên tại chỗ, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Trước đó Tiêu Hà đã yên lặng đứng một bên không nhìn được đi tới, đưa cho nàng một chiếc khăn tay: “Nguyên soái đã nói rất rõ ràng, nàng cũng không nên đau khổ khăng khăng một mực làm theo ý mình.”

Trần Lạc Du hết sức thương tâm, nhận lấy khăn tay lau nước mắt, vẫn nghẹn ngào chưa dứt.

“Nên chặt đứt phần tâm tư này đi, Nguyên soái nếu đối với nàng hữu tình thì ngay từ thật lâu về trước kia đã nói với nàng, huynh ấy chỉ coi nàng là huynh muội tốt mà đối đãi thôi.”

“Nhưng ta cũng là một nữ tử, ta không hề muốn làm huynh muội với hắn.” Lau nước mắt, trong lòng Trần Lạc Du không phục: “Mặc Lan nàng ấy, trừ đáng đáp so với ta xinh đẹp hơn chút thì có ưu điểm gì lại đáng được Nguyên soái thích cơ chứ?”

“Đây là lời nói thật lòng của nàng hay chỉ là nàng đang tự dối gạt mình lẫn khinh người?”

Tiêu Hà lắc đầu một cái: “Chúng ta đều biết Nguyên soái ghét nhất là loại Thiên kim đại tiểu thư hời hợt, nếu như Nguyên soái phu nhân không có khí chất đặc biệt hấp dẫn gì đó thì huynh ấy sẽ không bao giờ động tình. Đừng nói là huynh ấy, ta tin rằng nàng nhất định cũng thấy được ưu điểm ấy trên người Nguyên soái phu nhân. Tiểu Du, tỉnh táo lại đi, trong tình yêu của Nguyên soái cho tới bây giờ nàng không có tồn tại qua.”

Lời nói mặc dù vô tình nhưng vô cùng khách quan.

Coi như Trần Lạc Du không muốn thừa nhận nhưng nàng vẫn phải chấp nhận rõ một sự thật, đó chính là Bạch Quân Nhiên từ đầu tới cuối không hề thích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trẻ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ba ngày sau, Trần Lạc Du quả nhiên rời khỏi Bạch phủ, nhưng nàng không có lập tức rời đi kinh thành về doanh trại mà là quyết định đi thăm hỏi một số người bạn gần bó từ thuở nhỏ khổ với cha nàng thời cùng nhau nhập ngũ.

Một phần nàng chưa muốn rời khỏi kinh thành vì ít nhiều gì còn chứa một chút kỳ vọng, hi vọng một ngày kia Bạch Quân Nhiên đột nhiên hồi tâm chuyển ý, dù chỉ là nạp nàng làm thiếp, nàng cũng nguyện ý.

Đối với quyết định này của nàng, Bạch Quân Nhiên cũng không quan tâm, nàng muốn đi thăm hỏi thì cứ để nàng ấy đi.

Tiền Trần Lạc Du xong hẳn rồi cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy kiều thể yêu dấu gật gù đắc ý mà nói: “Lần này nàng nên vui vẻ, về sau rồi cuộc không cần bởi vì nàng ta mà ghen.”

Nghe xong lời này, Mặc Lan lập tức giận: “Người nào ghen? Con mắt nào của chàng nhìn thấy ta ghen?”

“Chưa ăn dấm (ghen ghét, đồ kỵ, nổi máu Hoạn Thư) sao? Nếu nói chưa ăn dấm vậy thời gian trước kia người nào đó đối với phu quân mình cả ngày vừa đánh vừa đá, nàng nhìn xem, bây giờ trên cánh tay vẫn còn có vết bầm đây này.”

Thấy hắn tính sổ, Mặc Lan không có cách nào bắt bẻ lại hắn.

Mặc dù mồm mép hắn lém lỉnh ra vẻ bề trên thích chiếm tiện nghi của nàng nhưng vì nàng, ngay cả mặt mũi của Trần Lạc Du hắn cũng không để ý, cứ như vậy trực tiếp đem người ta ra cửa.

Bất kể nói thế nào đi nữa, uy hiếp lớn nhất đã đi, nàng rất vui vẻ.

Trước sau như cũ hai người cãi nhau âm ỉ, nhưng tình cảm không như thế giảm đi mà ngược lại ngày càng tăng, thỉnh thoảng Bạch lão thái quân nhân rồi không có chuyện gì còn có thể gọi cháu dâu đến trên chộc mấy câu.

Đang khi mọi người Bạch phủ mong đợi Thiếu phu nhân có thể nhanh chóng mang thai thì Nam Nhạc quốc Lục vương gia Cảnh kỳ rồi cuộc cũng dẫn

theo Chiến thần danh xưng là Đại Tướng quân Phụng Vô Ưu tới Hoàng cung Bắc Kỳ.

Người tới tức là khách.

Mặc dù đối với Nam Nhạc có nhiều kiêng dè nhưng nếu người ta đã chủ động mang theo lễ vật tới cửa lấy lòng (cầu hòa), Hoàng đế Bắc Kỳ cùng các đại thần cũng phải có qua có lại mở tiệc đáp lễ khoản đãi nồng hậu.

Nam Nhạc sứ giả ở Hoàng cung Bắc Kỳ đến ngày thứ hai, Hoàng đế Bắc Kỳ Long Hạo liền triệu tập quan viên từ tam phẩm trở lên tiến cung ăn tiệc.

Bạch Quân Nhiên mặc dù là Binh mã Đại Nguyên soái Bắc Kỳ, ở vị trí quan nhất nhất phẩm nên dĩ nhiên cũng nằm trong hàng ngũ được mời. Hắn vốn là người rất lười tham gia vào những hoạt động như này nhưng bởi lần này nhân vật là Phụng Vô Ưu, quả thật là có chút tò mò với lư sơn chân diện mục*, cho nên, hắn vẫn ăn mặc hoàng một phen dẫn theo Mặc Lan đến Hoàng cung dự tiệc.

[Lư sơn chân diện mục* hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn, bộ mặt thật; mục: từng phần, hạng mục...]

Lần đầu tiên vào cung, Mặc Lan khó tránh khỏi hơi bối rối một chút.

Mặc dù Hoàng Thành cách Bạch phủ không xa nhưng bởi vì nàng là nữ nhân, phu quân lại nhiều năm đóng quân ở quan ngoại, cơ hội vào cung tự nhiên là rất ít.

Lần này nàng có cơ hội nhìn thấy rất nhiều đại thần trong triều, cũng có thể nhìn rõ ràng diện mạo của Hoàng đế.

Hoàng đế Bắc Kỳ Long Hạo năm nay mới hai mươi tám tuổi, bởi vì trong Hoàng cung sống an nhàn sung sướng, bề ngoài có vẻ tuấn tú lịch sự.

Mặc dù so với phu quân mình, vị Hoàng đế ngồi cao cao tại thượng tính tình tựa hồ có vẻ ôn hòa một chút nhưng Mặc Lan không ngốc, nàng biết, muốn tồn tại sống sót trong Hoàng cung tranh đấu kịch liệt này để có thể leo lên vị trí tối cao tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Long Hạo là một Hoàng đế thông minh.

Hắn thành công che dấu lệ khí của mình, ngoài mặt giống như đối với mỗi thần tử đối xử trọng hậu, trên thực tế lại không dấu đi tình hình toàn cục bị khống chế trong tay của mình.

Phi tử Long Hạo có rất nhiều, dưới gối Long tử Long nữ cũng không thiếu, chứng kiến những tiểu hoàng tử, tiểu hoàng nữ từng người từng người hưởng phụ hoàng bọn hắn thình an vẫn an, Mặc Lan không nhịn được trong lòng oán thầm.

Gã cho Hoàng đế thật rõ là xui xẻo, nhiều nữ nhân như vậy cùng nhau tranh giành một trượng phu, ngay cả những đứa con do chính mình đẻ ra cũng bởi vì muốn tồn tại trong Đế Vương chi gia mà những mẫu thân nhân tâm biến con mình trở thành con cò để tranh sủng (tranh thủ tình cảm).

Giống như nhìn ra tâm tư của nàng, Bạch Quân Nhiên ngồi bên cạnh nàng ở dưới bàn cầm tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Nàng yên tâm, đời này ta chỉ cưới một người là nàng, sẽ không bao giờ đem nữ nhân khác nghênh đón vào cửa, cũng sẽ không có những đứa trẻ khác gọi ta một tiếng cha.”

Mặc Lan bị lời nói xong của hắn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, dùng sức捏 tay của hắn ở dưới bàn: “Chàng nói những (bậy bạ) gì đó?”

“Không có nói bậy bạ, ta nói đều là sự thật.”

Hắn dùng bộ mặt phớt tình bảo đảm (cam đoan), không để cho nàng được phép buột miệng cười.

Bạch Quân Nhiên nhìn nàng cùng nhau cười, còn dùng cảm hướng Hoàng thượng bĩu môi: “Nhìn thấy chưa? Đừng xem Hoàng thượng nhà chúng ta vợ con một đám nhưng thật ra thì chính hắn cũng có khổ nào.” Chiến tranh giữa các nữ nhân rất đáng sợ, nhất là nữ nhân hậu cung.

“Cái gì mà Hoàng Thượng nhà chúng ta, Hoàng Thượng là của Bắc Kỳ cũng không phải là nhà chúng ta.”

“Đúng đúng đúng, Hoàng Thượng không phải nhà chúng ta, chỉ có nàng mới phải nhà chúng ta.” Nói xong, còn cười vô lại một tiếng.

Mặc Lan chỉ cảm thấy người này thật đúng là không có nghiêm chỉnh, không quá ba câu lại bắt đầu nói hươu nói vượn.

Cáu giận trừng mắt nhìn hắn, nàng ở dưới bàn dùng sức đập hắn một cước, sau đó giống như không có chuyện gì nâng chén trà lên từ từ uống trà.

Bạch Quân Nhiên nhủ mảy, xoa xoa chỗ chân bị nàng giẫm, tố cáo nói: “Nàng ngược (ngược đãi, hành hạ, tàn bạo) phu.”

“Chính là ngược đãi chàng, vậy thế nào?”

Hắn nở nụ cười toét miệng vô lại: “Đối với nàng, ta tương đối hoan nghênh nàng ở trên giường ngược ta.”

“Chàng...”

“Ai da, chó tức giận chó tức giận, nhìn xem tất cả mọi người đang nhìn chúng ta kìa.”

Cô dâu mới ở nơi này liếc mắt đưa tình rất nhanh liền dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Mặc Lan gương mặt đỏ bừng, vừa trừng mắt liếc hắt một cái. Đều do hắt, luôn thích trêu chọc mình, trước mắt đây chính là trong Hoàng cung, Hoàng thượng còn đang ngồi ở đây nhìn hắt vậy mà hắt còn dám hồ nháo (càn quấy, hồ đồ,...).

May nhờ Hoàng đế cũng không giận, hướng về phía nàng ôn hòa cười một tiếng giống như một vị huynh trưởng không hề có chút tà khí.

Ngược lại đối với mấy người Nam Nhạc ngồi đối diện, trong mắt thủy chung đều lóe lên vẻ mặt đùa cợt.

Nhất là cái vị Lục vương gia, nghe nói hắt tên là Cảnh Kỳ, tầm hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, trông dung mạo rất khá nhưng so với phu quân mình còn kém chút.

Người này luôn dùng loại cười như không cười quan sát nàng, trong mắt còn mang theo vài phần không có ý tốt.

Thấy Mặc Lan ngẩng đầu nhìn hắt, Cảnh Kỳ rất không đứng đắn trừng mắt nhìn nàng: “Bạch Nguyên soái thật là có phúc khí tốt (may mắn), cười được một Mỹ Kiều Nương* như hoa như ngọc thật khiến cho người ta hâm mộ.”

[Mỹ Kiều Nương*: chỉ người con gái đẹp.]

Giọng hắt mang vẻ khinh bạc, còn cố ý lộ ra vẻ mặt đùa giỡn.

Mặc Lan sắc mặt lạnh lẽo, lập tức cảm thấy chán ghét kẻ gọi là Nam Nhạc Lục vương gia này.

Mà Bạch Quân Nhiên vẻ mặt mới vừa rồi còn cợt nhả, gương mặt tuấn tú cũng bỗng chốc lạnh lùng, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không vui mà nói: “Bắc Kỳ ta địa linh nhân kiệt*, bất luận là cô nương nhà nhà nào cũng đều xinh đẹp kiều diễm (mỹ lệ), Lục vương gia hâm mộ bốn soái như vậy chẳng lẽ là nói thủy thổ (thời tiết+ đất đai) Nam Nhạc không tốt, ngay cả muốn sinh dưỡng ra cô nương cũng khó (kém) hơn so với cường đạo toan tính (nghĩ mưu kế) đây sao?”

Lời nói này nói xong hết sức không khách khí, Cảnh Kỳ vừa nghe xong, mặt mũi biến sắc.

“Lời nói này của Bạch Nguyên soái có thể khiến cho không người nào dám có thể gạt đầu bừa bãi, nói tới Nam Nhạc ta vô luận là sản vật (của cải) thể hiện thực lực (sức mạnh) quốc gia đều không thua kém gì Bắc Kỳ, huống chi khí hậu phương nam thủy thổ luôn luôn hợp lòng người (dễ thích ứng), đừng nói là cô nương ngay cả tướng mạo nam tử, tất cả đều thanh tú tuấn đạt.”

“Đó, nói như vậy cái từ ‘Tiểu bạch kiểm*’ này chính là xuất phát từ Nam Nhạc mà ra đây mà.”

[Tiểu bạch kiểm*: Tiểu bạch kiểm là chỉ nam nhân... giống như nữ tử trong thanh lâu, các nàng là dựa vào nam nhân để kiếm sống. Mà tiểu bạch kiểm chính là chỉ người có vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng lại dựa vào nữ nhân để kiếm sống. => mò trong nhà tỷ cher đây Ạh Description: :]

Mấy đại thần Bắc Kỳ nghe xong lời này cũng không nhịn được cười trộm.

Đưa mắt nhìn Nam Nhạc quốc, còn có ai so với Lục vương gia Cảnh Kỳ có ảnh hưởng lớn hơn, hắt là nhi tử được Nam Nhạc Hoàng đế sủng ái nhất Lục Hoàng tử, là em ruột của thái tử, cháu ngoại của Bình mã Đại Nguyên soái, chưa từng có ai dám nói chuyện với hắt như vậy không phải sao?

Lập tức sắc mặt trầm xuống chuẩn bị nổi giận lại bị người bên cạnh trừng mắt liếc một cái. Người này còn ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị.

Cảnh Kỳ là kẻ không sợ trời không sợ đất duy chỉ sợ người ngồi bên cạnh này, dù ngang ngạnh muốn đối đầu với khiêu khích của Bạch Quân Nhiên cũng phải nhẫn nhịn xuống.

Mà người trừng mắt này không phải ai khác chính là Nam Nhạc Chiến thần - Phượng Vô Ưu.

Người này tầm trên bốn mươi tuổi, dáng người cao rắn rỏi, mặc dù là đệ nhất võ tướng nhưng lại đặc biệt gầy gò mảnh khảnh.

Trên người ông mặc một bộ thanh sam (quần áo màu xanh), tôn lên mấy phần lịch sự nhã nhặn tuấn mỹ, trên trán cũng biểu lộ ra một cỗ lãnh ý không giận mà nghiêm.

Phượng Vô Ưu ý vị (suy nghĩ) sâu xa liếc nhìn Bạch Quân Nhiên một cái, không thể nói ra đó là có địch ý hay còn là thương thức, tóm lại, hai thân phận giống nhau, trên người là khí thế nam tử, khi nghe thấy đại danh của đối phương sau đều không hẹn mà cùng quay ra quan sát lẫn nhau.

Mặc Lan tay ở dưới gầm bàn kéo kéo tay áo phu quân, nhỏ giọng nói: “Người này xem ra rất lợi hại đúng không ạ.”

“Đó là đương nhiên, ông ta là trụ cột của đất nước Nam Nhạc đại danh鼎鼎 là Phượng tướng quân, không có ông ta, giang sơn Nam Nhạc cũng sẽ không được Cổ nhục kim thang* như hiện tại.”

[Cổ nhục kim thang*: vững như thành đồng.]

“Chả trách mà ngay cả Nam Nhạc Lục vương gia cũng không dám khiêu chiến với quyền uy của ông ta, thì ra ông ấy là đệ nhất võ tướng, thảo nào khiến người khác lần đầu gặp mặt đã cảm thấy rất có khí thế.”

Bạch Quân Nhiên đột nhiên lườm nàng một cái: “Chẳng lẽ phu quân nàng không khí thế hay sao?”

Mặc Lan mặt đỏ lên: “Không giống nhau.”

“Không giống nhau ở chỗ nào?.”

Mặc dù hẳn biết hành động này của bản thân mình rất trẻ con nhưng nhìn nương tử trước mặt mình lại đi tán thưởng người khác, trong lòng hẳn cảm thấy không thoải mái (dễ chịu) chút nào.

“Nói như thế nào nhỉ, người này mặc dù thoát nhìn không phải là một nhân vật đơn giản nhưng lại biết che dấu đi mà còn chàng thì ngược lại, vô cùng phách lối vô cùng bá đạo, giống như muốn tuyên bố với cả thiên hạ chàng không phải là một nhân vật dễ bị trêu chọc vào vậy.”

Bạch Quân Nhiên đột nhiên cười lớn một tiếng, ở dưới bàn bắt được bàn tay nhỏ bé của nàng: “Ừ! Nàng hình dung như vậy ta rất thích, ta chính là phách lối bá đạo không thể chọc, cho nên nàng phải nhớ rõ một điều cho ta; không cho phép hồng hạnh ra tường nếu không ta sẽ không tha cho nàng.”

“Chàng nói hươu nói vượn cái gì đấy hả?”

Cùng thê tử mình một hồi cười đùa, hoàn toàn không để ý đến tình huống mình đang ở yến hội hoàng gia.

Đối diện Phụng Vô Ưu thấy thế, bên môi hơi có độ cong không rõ ràng. Mặc dù hẳn không muốn thừa nhận nhưng Bạch Quân Nhiên thật đúng là hậu sinh khả úy, tiểu tử Bạch Quân Nhiên này tuy mới có hai mươi tuổi nhưng bày binh bố trận trên chiến trường không thua kém gì ông.

Về phần cô nương mặc bộ đồ trắng ngồi bên cạnh hẳn khiến hẳn không khỏi có cảm giác thân thiết, một cô nương xinh đẹp như vậy ông thấy không ít nhưng vì cô nương này làm cho ông sinh ra một cảm xúc mà đến chính ông cũng không biết phải diễn tả như nào.

Khi mấy người đều có tâm sự riêng thì Hoàng yến bắt đầu khai mạc.

Đầu tiên là màn ca múa nhạc trợ hứng (hỗ trợ giúp vui, tăng thêm không khí), sau dưới đề nghị của một số đại thần, hai nước liền tự mình lựa ra mấy võ tướng tiến hành đấu quyền cước.

Bạch Quân Nhiên cảm thấy siêu cấp nhàm chán vô vị, chỉ muốn yến hội sớm kết thúc để mình được ôm kiều thê trở lại phủ thân thiết (thân mật).

Một hồi mà võ tướng hai nước Bắc Kỳ cùng nam Nhạc vẫn chưa phân biệt được thắng thua cao thấp, Cảnh Kỳ đột nhiên nói: “So tới so lui như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, không bằng chúng ta đánh cược, người nào nếu thua sẽ phải bỏ ra một cái giá cao cho người thắng, so tài như vậy không phải thú vị hơn sao?”

Mọi người ai nấy đều sững sốt, người nhìn ta ta nhìn người, không biết Nam Nhạc Lục vương gia rốt cuộc đang có âm mưu gì?

Bạch Quân Nhiên khẽ cười lạnh một tiếng. Rốt cuộc cái đuôi hồ ly cũng lộ ra rồi sao?

Long Hạo nhíu mày: “Lục vương gia đã nghĩ ra ý tưởng hay gì rồi sao?”

Cảnh Kỳ khẽ mỉm cười: “Nói là ý tưởng hay thật không dám nhận, bất quá cũng không tồi, Hoàng Thượng cũng biết rằng biên giới giữa Nam Nhạc và Bắc Kỳ có một địa phương tên là Cái Huyền. Mặc dù trước mắt được xem là thuộc ranh giới Bắc Kỳ nhưng lại có rất nhiều người dân Nam Nhạc tới nơi đó làm ăn định cư.”

“Nghe nói dân chúng hai nước bởi vì bất đồng dân tộc nên thường xuyên xảy ra xung đột, Nam Nhạc ta thật sự không muốn vì vậy mà làm mất đi hòa khí giữa hai nước, cho nên Bồn vương muốn nhân chuyện đi lần này nghĩ ra một phương pháp.”

Thấy Long Hạo có ý bảo hẳn nói tiếp, Cảnh Kỳ cũng không khách khí nói tiếp: “Hai nước chúng ta không bằng chính thức tỷ thí một trận, nếu Nam Nhạc ta thắng hi vọng Hoàng thượng có thể cắt mảnh đất Cái Huyền này nhường cho chúng ta.”

Đây chính là hành động ăn cướp trắng trợn! Chúng đại thần gương mặt đều khiếp sợ.

Cái Huyền là một địa phương có diện tích không lớn nhưng là ranh giới tiếp giáp giữa Bắc Kỳ và Nam Nhạc, xét về mặt nào đó thì đây là một địa phương có vị trí vô cùng quan trọng.

Cảnh Kỳ không kiêng dè đòi hỏi đến huyện thành nhỏ này ý tứ rất rõ ràng, chính là Nam Nhạc muốn lấy đây là bàn đạp để từng bước thôn tính Bắc Kỳ.

Loại chuyện này ai dám dễ dàng nhân nhượng đây?

Hướng chi trong lòng mọi người rất rõ ràng, thực lực (sức mạnh) ở Nam Nhạc ngày càng được mở rộng, sớm muộn gì sẽ có một ngày xuất binh tấn công Bắc Kỳ, mở rộng bờ cõi của Nam Nhạc.

Cho nên ngoài mặt, Bắc Kỳ cùng Nam Nhạc từ hai mươi năm về trước đã ngừng binh nhưng từ đầu đến cuối vẫn chỉ là duy trì mối quan hệ không xâm phạm lẫn nhau.

Nhưng trên thực tế hai bên đều nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi chờ một ngày nào đó tìm cơ hội xung đột vũ trang.

Mặc Lan nghe xong hết sức kinh ngạc, không hiểu nhìn Bạch Quân Nhiên: “Cái Huyền là nơi như thế nào?”

“Đó là ranh giới giữa Bắc Kỳ với Nam Nhạc, tụ tập rất đông con dân của hai đất nước, thuộc về miền núi nên địa thế vô cùng hiểm trở, thích hợp cho việc đóng quân cắm doanh trại.” Bạch Quân Nhiên bưng chén rượu lên khẽ nhấp môi: “Rõ ràng một khi Cái Huyền bị Nam Nhạc chiếm được, bọn họ tất nhiên sẽ ra tay từ đó từng bước một nuốt chửng lãnh thổ Bắc Kỳ.”

“Thật sự quá ghê tởm, vị Nam Nhạc lục vương gia vì sao lại có thể mặt dày vô sỉ đến như vậy?”

Bạch Quân Nhiên cười một tiếng: “Nam Nhạc mơ ước Bắc Kỳ đã không phải ngày một ngày hai, bọn họ đang chờ thời cơ thích hợp hướng Bắc Kỳ chúng ta tuyên chiến đấy.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ngộ nhờ Bắc Kỳ thực sự thua...”

“Yên lặng theo dõi biến hóa!”

Hai người nhỏ giọng nghị luận một phen, ngồi cao cao tại thượng Long Hạo không hề sợ hãi mà hỏi: “Đề nghị của Lục vương trẫm cảm thấy rất hứng thú, bất qua trẫm thật tò mò, nếu Nam Nhạc thua thì sao đây?”

Cảnh Kỳ hiển nhiên cũng không ngờ đối phương sẽ hỏi câu hỏi như thế, suy nghĩ một lúc, hần nói năng có khí phách trả lời: “Nếu Nam Nhạc ta thua, Bốn vương tự nhiên sẽ hạ lệnh đưa tất cả con dân Nam Nhạc ở Cái Huyền nhanh chóng rời đi Cái Huyền.”

Về phương diện nào mà nói, đây chính là thứ rất hấp dẫn.

Dù sao không người nào nguyện ý lãnh thổ của mình bị người nước ngoài xâm chiếm lãnh thổ.

Mặc Dù Cái Huyền có diện tích không lớn nhưng bởi vì là vị trí tiếp giáp giữa hai nước cho nên ngày càng có rất nhiều thương nhân Nam Nhạc tới đây làm ăn.

Tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ, những người này ngoài mặt là đến làm ăn buôn bán nhưng trên thực tế cũng là âm thầm gây dựng một thế lực chiếm giữ ranh giới Bắc Kỳ.

Bởi vì Bắc Kỳ trước sau không nắm được chứng cứ đối phương nên chỉ có thể âm thầm nín nhịn để cho Nam Nhạc chiếm được lợi thế.

“Đánh cuộc này nghe có vẻ rất thú vị, như vậy Lục vương muốn tỷ thí thế nào đây?”

Cảnh Kỳ cười một tiếng: “Rất đơn giản, đấu võ không bằng đấu văn, nếu chuyện là do Nam Nhạc ta khởi xướng, vậy thì hãy để cho thần tử Nam Nhạc ra đề cho người Bắc Kỳ trả lời đi, nếu như đáp đúng thì chúng ta coi như tính thua, còn nếu như không trả lời được thì...”

Hần không có nói xong nhưng mọi người nghe đều hiểu ra ý tứ của hần.

Mấy đại thần Bắc Kỳ dùng ánh mắt rồi rít hướng Hoàng thượng ra hiệu ngăn cản. Nếu Cảnh Kỳ dám đánh cuộc thì nhất định đã có chuẩn bị mới đến.

Ngộ nhờ thật sự có cái gì âm mưu quỷ kế thì sẽ không bù đắp nổi mất.

Long Hạo cũng biết chắc đối phương sẽ không dễ dàng cho Bắc Kỳ chiếm được ưu thế, nhưng hần thân là Nhất quốc chi chủ, nếu như hiện tại hần bác bỏ phần đánh cuộc này thì từ nay về sau trước mặt tộc nhân Nam Nhạc liền sẽ mất đi một phần uy tín.

“Được, nếu Lục vương gia có hứng thú thì mọi người cũng nên tham gia một chút.”

Nghe xong lời này, Cảnh Kỳ nham hiểm cười một tiếng: “Hoàng Thượng quả nhiên có gan, như vậy Nam Nhạc chúng ta không có khách khí đâu, Tổng Văn!”

Hần gọi một người đứng ở phía sau hần, đối phương là một nam tử tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt lịch sự nhã nhặn có thể nhìn ra được là một quan văn.

Nam tử tiến lên phía trước, hướng Long Hạo hành lễ: “Vi thần Tổng Văn, là Hàn lâm viện học sĩ Nam Nhạc, hôm nay ở tại nơi này xin trở chút tài mọn.”

Nói xong cười nhìn mọi người: “Đề thứ nhất rất đơn giản, đề như sau; Người có thể làm, ta có thể làm, tất cả có thể làm, một người có thể làm, hai người không thể làm, xin hỏi là làm cái gì?”

Chúng thần Bắc Kỳ một nhóm người nghe có thể làm không thể làm thì tất cả đều cảm thấy mơ mơ màng màng.

Ngay cả Bạch Quân Nhiên cũng xoa cằm, gương mặt có vẻ đắm chiêu suy nghĩ.

Cảnh Kỳ thấy mọi người lâm vào suy tư không khỏi âm thầm cười một tiếng.

Phượng Vô Ưu từ đầu tới cuối giống như là việc không liên quan đến mình, từ từ thưởng thức rượu ngon được nhường lâu năm trong Hoàng Cung.

Mặc Lan thì ngược lại, đầu nghiêng bên trái lại nghiêng bên phải suy nghĩ, cảm thấy đề văn này rất là thú vị.

Bạch Quân Nhiên lôi kéo tay nàng, nhỏ giọng nói: “Đề tài này đúng thật có chút khó khăn nhĩ.”

Mặc Lan cười hừ một tiếng: “Ta không nghĩ vậy, chẳng qua chỉ là một câu đố nhỏ mà thôi.”

Bạch Quân Nhiên ánh mắt sáng lên: “Lan nhi biết đáp án?”

Nàng không nói, về mặt giả dạn nhìn ngó xung quanh.

Ngay khi chúng đại thân đang lâm vào trầm tư suy nghĩ thì Bạch Quân Nhiên đột nhiên đứng dậy thuận tiện một tay cũng kéo cả Mặc Lan đứng lên: “Lan nhi, nàng nói cho hần biết là làm cái gì đi.”

Mọi người khẽ giật mình, Mặc Lan cũng ngẩn người, ngay cả Cảnh Kỳ cùng Phượng Vô Ưu ngồi đối diện cũng đưa mắt nhìn.

Mặc Lan trừng hần, dùng ánh mắt hỏi: Chàng đang làm cái gì đấy? Ta chỉ là một nữ nhân.

Bạch Quân Nhiên cũng quay lại nhìn nàng, dùng ánh mắt trả lời: Nữ quyến thì sao? Lúc này không thể để Bắc Kỳ chúng ta xấu hổ mất mặt.

Mặc Lan không còn biện pháp nào khác, than nhẹ một tiếng hướng về phải Tống Văn giọng nói nhỏ nhẹ đáp: “Người có thể làm, ta có thể làm, tất cả mọi người có thể làm, một người có thể làm, hai người không thể làm, đáp án chính là năm mộng.”

Mọi người vừa mới nghe xong, tất cả đều là vẻ mặt bưng tỉnh ngộ.

Về mặt Tống Văn tối dần, giống như không thể ngờ tới sẽ có nữ nhân trả lời được câu đố này.

Cảnh Kỳ cũng rất ngoài ý muốn, chén rượu đưa đến khóe miệng cũng quên uống.

Phượng Vô Ưu cũng nhú nhú mày, tinh tế quan sát tiểu nha đầu này, càng nhìn lại càng cảm thấy có chút quen mắt.

Bạch Quân Nhiên thấy mọi người đều ngẩn ngơ, trong lòng hết sức đắc ý. Nhìn đi, vợ hần quả nhiên là một nhân vật lợi hại.

Tống Văn không cam lòng, vội vàng ra đề thứ hai: “Có một thứ mà người chỉ có thể dùng tay trái để cầm nó, tay phải lại không lấy được, đây là vật gì?”

Mặc Lan nghĩ một lát đáp: “Tay phải.”

Mọi người lại lần nữa kinh ngạc.

Tống Văn bắt đầu có chút gấp gáp, hỏi vấn đề thứ ba: “Có một loại vải có ở nhiều nơi lại vô cùng đẹp mắt nhưng không có người nào mong muốn dùng nó để chế thành đồ, xin hỏi đó là vải gì?”

“Thác nước.”

Lần này Mặc Lan ngay cả nghĩ cũng chưa hề nghĩ mà trực tiếp trả lời.

Kế tiếp Tống Văn ra rất nhiều câu đố, Mặc Lan đều đối đáp trôi chảy ép đối phương đầu đồ đầy mồ hôi lúng ta lúng túng, không biết làm sao.

Cuối cùng hần thật sự không còn gì để hỏi, chỉ có thể đáng thương nhìn về phía Vương gia nhà mình, bộ dáng giống như cứ đánh thuận theo tự nhiên không còn có năng lực tiến thủ.

Mặc Lan thấy sắc mặt người Nam Nhạc trở nên hết sức khó coi thì hỏi ngược lại: “Các ngài hỏi câu hỏi nào ta cũng đều trả lời được, hiện tại ta cũng có mấy câu muốn hỏi các ngài có được hay không?”

Tống Văn ngây ngốc gật đầu, hoàn toàn bị nàng dắt mũi dẫn đi.

“Câu hỏi của ta rất đơn giản, thứ nhất ta muốn biết cõi đời này thứ gì thay đổi nhanh nhất? Thứ hai, ta muốn biết trên đời này thứ gì cay nhất? Thứ ba, ta muốn biết trên đời này thứ gì ngọt nhất? Thứ tư, ta muốn biết trên đời này thứ gì cứng rắn nhất?”

Mấy câu hỏi vừa nói ra khỏi miệng sau đó, đám người Nam Nhạc bắt đầu lộn xộn trả lời lung tung.

Chỉ có Phượng Vô Ưu mở to đôi mắt tinh tế quan sát Mặc Lan cách đó đứng không xa. Cùng lúc đó ông còn không ngừng cảm nhận được ánh mắt cảnh cáo của Bạch Quân Nhiên. (thấy Nhiên huynh giữ vợ mình gè chưa =)

Tranh luận một hồi mà Nam Nhạc không ai đưa ra được một đáp án đúng, đồng thời còn phải hướng Mặc Lan thỉnh giáo rốt cuộc là cái gì.

Nhìn bọn họ một cái, Mặc Lan ung dung thông thả trả lời: “Trên thế giới biến hóa nhanh nhất chính là lòng người, thứ cay nhất là kẻ thù, ngọt nhất là đồng bào và thứ cứng nhất là bản cùng.” [

Câu trả lời được công bố, vô luận là người Bắc Kỳ hay Nam Nhạc đều nhao nhao đối với tiểu nha đầu này đều lộ ra biểu tình khen ngợi.

Không nghĩ tới một câu hỏi của nàng đưa ra lại khiến Nam Nhạc phách lối khoa trương, đáng về bề bề kiêu căng bị đã kích một giọt không dư thừa.

“Các người đưa ra câu hỏi ta đều trả lời được mà câu hỏi ta đưa ra các ngài không người nào trả lời được, như vậy, thực hiện theo lời đánh cược ban đầu thì các ngài có phải di dời toàn bộ con dân Nam Nhạc rời khỏi Cái Huyền hay không?”

Câu hỏi được đặt ra rất sắc bén khiến sắc mặt mỗi người Nam Nhạc đều rất khó coi.

Cái này nên gọi là gì nhỉ? Tiền mất tật mang.

Kết quả không ngờ trộm gà không thành mà còn mất cả nắm gạo, Cảnh Kỳ chỉ có thể tức thờ hồn hèn đáp ứng hiệp ước bất bình đẳng thì cuộc tỷ thí này cuối cùng mới có thể kết thúc.

Mà Phượng Vô Ưu từ đầu tới cuối giống như chẳng hề quan tâm gì đến cuộc đấu thắng thua này. Ánh mắt sâu thẳm tịch tịch như đang nghiền ngẫm gì đó đã bay ra khỏi đại điện từ lúc nào.

Chuyện Mặc Lan ở trong cung đấu trí với sứ giả Nam Nhạc rất nhanh liền truyền tới Bạch phủ, Bạch lão thái quân sau khi nghe được tin tức xong thì hết sức vui vẻ.

Khi tôn tử cùng cháu dâu trở về nhà, bà không ngừng khen ngợi đối với việc làm của Mặc Lan.

“Thật may là a đầu này là cháu dâu của ta, nếu để cho người khác tiên hạ thủ vi cường, nếu không lão thái bà ta chẳng phải hối hận lắm sao, xem ra ánh mắt nắm đố của ta quả nhiên không sai, mặc dù không biết đấu võ nhưng lại có thể khiến Nam Nhạc khốn đốn một phen, ừ, rất có phong phạm của lão thái bà ta nắm đố.”

Bạch phủ từ người trên đến người dưới ai cũng đều rất vui vẻ.

Bạch Quân Nhiên lại càng thêm vui vẻ, hẳn cũng không thể ngờ tới thế tử mình chỉ bằng mấy câu nói đã khiến cho Nam Nhạc phải cắt đất lấy tiền bồi thường.

Đến buổi tối, Mặc Lan có chút lo lắng chia sẻ với Bạch Quân Nhiên: “Mặc dù hôm nay ta chỉ là muốn giữ thể diện cho Bắc Kỳ nhưng xem ra cách làm này của ta có chút lỗ mãng lộ liễu*, Nam Nhạc bề ngoài tuy âm thầm chịu thiệt ăn ngầm bỏ hòn nhưng chắc chắn không từ bỏ ý đồ, nếu sau này bọn họ trả thù lại...”

[Thực ra hán việt là Phong mang tất lộ! (Cái kim giấu trong bọc cuối cùng cũng lộ ra!)]

“Nàng sợ cái gì? Bọn họ nếu quả thật muốn dùng vũ lực giải quyết tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ quân đội Bạch gia phải sợ bọn họ sao?” Thấy trên gương mặt nàng là nỗi buồn lo lắng, hắn ôm nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Yên tâm! Bất kể có chuyện gì xảy ra thì ta cũng đều sẽ ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sự kiện Bạch Nguyên soái phu nhân dừng cảm đấu trí với Lục vương gia Nam Nhạc rất nhanh liền truyền khắp kinh thành.

Dân chúng không khỏi vỗ tay khen hay, vừa cổ vũ ca ngợi Bạch gia đã có vị thần dũng mãnh Bình mã Đại Nguyên soái lại còn thêm Nguyên soái phu nhân là nữ trung hào kiệt của Bắc Kỳ.

Cùng lúc đó Bạch gia lại truyền đến tin vui thứ hai, như mọi người đang tha thiết hy vọng..., Mặc Lan được đại phu chẩn ra hi mạch, Bạch gia rốt cuộc cũng có cháu trai nối dõi rồi.

Bạch lão thái quân cả ngày cười đến mức toe toét, Bạch Quân Nhiên thì lại càng coi thế tử mình chẳng khác gì quốc bảo giống nhau mà thêm trân ái (*yêu quý, quý trọng*).

Mọi người ở đây đang tràn ngập trong niềm vui mừng thì trong kinh thành lại xảy ra một đại sự.

Ngày hôm đó, Tiêu Hà từ bên ngoài trở về, trên tay cầm Hoàng bảng, Hoàng bảng rõ ràng viết vài chữ to: “Lùng bắt gian tặc Nam Nhạc”, phía dưới còn kèm theo bức họa hình thù kì quái.

So với những tấm Hoàng băng lần trước có quá nhiều khác biệt, bức họa không phải là vẽ mặt người mà là hình vẽ hoa văn.

Hình vẽ được vẽ ở chính giữa, đường nét hoa văn cực kì rõ ràng. Nếu không nhìn kĩ thì thấy tạo hình có chút phức tạp nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy những hoa văn này khi ghép lại sẽ thành hình đầu rắn hết sức tinh xảo (*tinh tế, khéo léo*).

Trên Hoàng băng còn cẩn thận chú thích, người mang theo nữ trang (*đồ trang sức*) có hoa văn như này là con dân Bắc Kỳ, cũng chính là gian tế triều đình đang muốn bắt.

Bạch Quân Nhiên nhìn chằm chằm bức họa hồi lâu, chân mày không khỏi càng nhíu càng sâu: “hoa văn bức họa vẽ này ta cảm thấy giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi?”

Tiêu Hà nhíu mày: “Hiện tại cả kinh thành đang náo nhiệt huyên náo, mấy ngày trước Nam Nhạc Lục vương gia cùng Phụng Vô Ưu mới vừa rời đi chính là thời kỳ nhạy cảm, bây giờ lại xuất hiện chuyện gian tế này. Nguyên soái, sự kiện lần này thật sự rất kỳ lạ.”

Lúc này, Mặc Lan bưng một bát canh đi vào, thấy hai người đang ở trong bàn luận gì đó thì cười nói: “Thì ra là Tiêu phó tướng cũng ở đây, vừa vặn ta mang theo hai bát canh, cũng uống một chút canh có được hay không?”

Tiêu Hà nở nụ cười: “Đa tạ ý tốt của tàu phu nhân.”

Bạch Quân Nhiên nhíu nhíu mày: “Nàng hiện tại đang có thai, những thứ này nên giao cho người hầu đi làm, ngộ nhỡ sơ ý động thai khí, tổ mẫu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta.”

“Nào có dễ như vậy! Huống chi hoạt động nhiều đối với thai nhi trong cơ thể cũng rất tốt đấy chứ.”

Trùng mắt nhìn hẩn một cái, Mặc Lan thận trọng đặt bát canh lên trên bàn, đang chuẩn bị múc canh ra cho hai người thì liền liếc nhìn thấy tờ Hoàng băng để trên bàn.

Thật ra nàng không chú ý gì mấy đến nội dung viết trong tấm Hoàng băng mà là tỉ mỉ nhìn bức vẽ hoa văn đi kèm với nó, nàng trông hết sức quen mắt.

Cùng lúc đó, Bạch Quân Nhiên đột nhiên liếc nàng một cái, từ góc độ này nhìn sang vừa hay nhìn thấy gò má của nàng.

Chiếc cằm nhọn, cặp môi đỏ mọng kiều diễm, dọc theo là đường cong duyên dáng của gò má, vừa lúc lại nhìn thấy vành tai mềm mại đầy đặn có đeo lên một bông tai làm bằng bạch kim.

Tinh tế quan sát lên hoa văn trên bông tai, trái tim Bạch Quân Nhiên đột nhiên đập thình thịch.

Nếu chú ý một chút hoa văn trên tấm Hoàng băng so với bông tai của thê tử thì giống nhau y như đúc.

Ngay cả Tiêu Hà cũng nhìn ra có cái gì không đúng, bởi vì Nguyên soái nhà mình luôn giữ được sự tỉnh táo, biết kiềm chế, sẽ rất ít khi lộ ra vẻ mặt khiếp sợ bối rối như vậy. Trái tim không khỏi đập mạnh, chỉ cảm thấy giống như sẽ xảy ra chuyện đại sự gì đó.

Mặc Lan chỉ vào nội dung (*công văn*) trong Hoàng băng, không hiểu gương mặt hỏi Bạch Quân Nhiên: “Gian tế?” sau đó chỉ chỉ vào đầu mũi mình: “Ta?”

Lời nói này còn chưa dứt, mới vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Bạch Quân Nhiên chợt biến sắc, bước đến đoạt lấy tờ Hoàng băng dùng sức xé nát.

“Buồn cười, tên khốn khiếp nào làm ra loại chuyện Ô long* này? Dám nói bản Nguyên soái phu nhân là gian tế? Một khi cái tên đáng chết kia bị bản Nguyên soái bắt được, xem ta không lột sống da hắn.”

[Nếu xét về mặt chữ thì Ô Long* là rồng đen nhưng trong trường hợp này nó không có nghĩa như vậy. Em nghĩ ta nên hiểu như loại chuyện xấu vớ vẩn, rồi hoi...]

Khi hắn đang tức giận lớn tiếng mắng, Mặc Lan sờ sờ lên đồ trang sức trên tai mình, gương mặt không hiểu chuyện gì.

Tiêu Hà hơi tỉnh táo một chút, sau khi hẩn nhìn rõ hoa văn trên bông tai, thận trọng hỏi: “Tàu phu nhân, bông tai của tàu là có khi nào?”

“Từ lúc ta có trí nhớ thì nó đã được đeo trên tai ta rồi!”

Mặc Lan thật sự không hiểu gì cả.

Trên thực tế, đối với thân thể của mình cho tới bây giờ cũng chưa có người nào nói cho nàng biết.

Nhớ năm đó vị lão tướng quân nuôi dưỡng nàng lớn lên nói với nàng, cha mẹ nàng đều đã qua đời, thậm chí ngay cả tên họ của hai người cũng chưa từng nói với nàng một lần.

Nàng ăn nhờ ở đậu sống gửi nhà người nên chỉ biết nhìn sắc mặt của mọi người mà sống, nhìn thấy đối phương không muốn nói nàng cũng không dám hỏi.

Về phần chiếc bông tai này, chỉ nhớ rõ Lão tướng quân nói với nàng, đây là di vật trước khi chết mẹ nàng để lại cho nàng, lưu lại nó coi như là kỉ vật cũng được và bảo nàng phải giữ gìn cẩn thận.

Qua nhiều năm như vậy, đôi bông tai này giống như đã trở thành một bộ phận của thân thể nàng, cho dù có những đôi bông tai khác đẹp hơn nhưng nàng cũng không muốn tháo nó xuống.

Nhưng là nàng thế nào cũng không nhớ ra được, chiếc bông tai có một tình cảm đặc biệt với nàng, trải qua nhiều năm như vậy lại bị triều đình tố là gian tế, sự thật này đối với Mặc Lan thật sự mà nói là hết sức khiếp sợ (*kinh hãi, kinh hoàng*).

“Nhất định là có chỗ sai lầm nào đó, ta sẽ vào cung tìm gặp Hoàng Thượng hỏi cho ra lẽ chuyện gì đang diễn ra...”

Không đợi Bạch Quân Nhiên bước ra khỏi gian phòng thì có gia đình chạy đến bẩm báo, trong cung tới một nhóm Cẩm vệ quân nói muốn lục soát Bạch phủ. Nghe xong lời này, Bạch Quân Nhiên lập tức nổi giận.

“Bọn chúng muốn tạo phản sao, ngay cả Bạch phủ cũng dám lục soát, Hoàng Thượng đến cùng là đang làm cái quỷ gì vậy?”

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn, nghe giọng nói, người tới có vẻ là không ít.

Bạch Quân Nhiên dẫn theo Tiêu Hà đi tới viện (*sân nhỏ*) liền nhìn thấy thống lĩnh Cẩm vệ quân mang theo khoảng năm mươi tên Cẩm vệ quân bao vây toàn bộ Bạch phủ.

“Các người đây là muốn tạo phản sao?”

Vị thống lĩnh Cẩm vệ quân kia mặc dù trong kinh thành cũng là một nhân vật có tiếng tăm nhưng trước mặt Bạch Quân Nhiên, một Đại Nguyên soái trong tay cầm Hồ phù thì khí thế kém hơn rất nhiều.

Chưa kể Bạch thị một môn ở trong mắt dân chúng chính là Đại anh hùng bảo vệ quốc gia, người nào cũng kính nể đến ba phần không ai dám có thái độ bất kính.

Vậy mà hần chỉ là phụng mệnh đến đây làm việc, thấy thái độ hung hăng của Bạch Quân Nhiên từ đại sảnh đi ra, vội vàng dẫn theo người tiến lên phía trước hành đại lễ.

Sau một phen hành lễ vãn an, thống lĩnh kia đứng dậy thành thật nói rõ: “Khởi bẩm Bạch Nguyên soái, mặt tướng nhận được công văn nói gian tế nam Nhạc chính là tôn phu nhân nên mới cả gan dẫn người tới đây.”

Nói xong, từ trong ngực lấy ra tờ Hoàng băng, so với tờ Hoàng băng của Tiêu Hà thì giống nhau y hệt.

“Có người nói tận mắt nhìn thấy hoa văn bông tai Nguyên soái phu nhân đeo trên người giống với hoa văn vẽ trên tấm Hoàng băng, vì đề phòng gian tế Nam Nhạc uy hiếp đến an nguy của Bắc Kỳ ta, mong Bạch Nguyên soái có thể phối hợp với mặt tướng, giao phu nhân đưa tới Hình bộ thẩm tra một phen, nếu chuyện điều tra ra thật sự không liên quan đến phu nhân, mặt tướng bảo đảm đưa trả phu nhân hoàn hảo vô khuyết đưa về Bạch phủ.

Hình bộ?

Bạch Quân Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, trên cao nhìn xuống đánh giá thống lĩnh Cẩm vệ quân thấp hơn mình nửa cái đầu, trong lòng hiểu ra vấn đề.

Xem ra chuyện gian tế chỉ là chuyện giả, muốn báo thù mới là chuyện thật.

“Nếu bản Nguyên soái hôm nay nhất định không để cho các người dẫn người đi thì sao?”

Thống lĩnh Cẩm vệ quân sắc mặt cứng đờ: “Bạch Nguyên soái, đây là Hình bộ gửi công văn lên, Hoàng Thượng cũng đã hạ đại án (*đóng dấu*), nếu ngài cố ý cản trở cũng đừng trách mặt tướng không biết phân biệt tôn ti (*trên dưới*), cường bách (*ép*) thi hành.”

Thanh âm nói chuyện của hần cũng không nhỏ, đủ để cho mọi người đều nghe rõ ràng.

Hai bên đang ở thế giằng co thì truyền đến một giọng nói già nua vang lên.

“Ta lại muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là tên khi gió nào (*nguyên văn ah ^^*) hôm nay dám ở trước mặt lão thân đem cháu dâu ta mang đi!”

Khi nhìn thấy Bạch lão thái quân chống quải trượng xuất hiện ở trước mặt mọi người thì thống lĩnh Cẩm vệ quân đứng tại chỗ liền cảm thấy đau đầu nhức óc (*đầu như muốn nổ tung*).

Bạch gia có hai nhân vật tốt nhất không nên chọc vào. Một là vị Bạch Quân Nhiên đã khó giải quyết, thứ hai lại là người đứng trước mặt được tứ phong Định Quốc phu nhân Bạch lão thái quân.

Thân chấp hành đi làm nhiệm vụ, thống lĩnh Cẩm vệ quân cảm thấy khổ không thể tả. (*khổ thật ^^*)

Ai bảo hần nhận bổng lộc của triều đình làm chi để bây giờ chỉ có thể ngang ngạnh đối đầu mới mong hoàn thành sứ mạng được giao phó.

“Mặt tướng thỉnh an lão thái quân...”

Bạch lão thái quân hung hăng liếc nhìn đối phương, không khách khí nói: “Ít già bộ Tiên lễ hậu binh* trước mặt ta, nghe nói những tên tiểu tử hỗn láo các ngươi muốn đem cháu dâu ta mang đi? Thế nào? Lan nhi nhà ta rốt cuộc phạm vào tội gì mà lại bị ghi trên bảng vàng phát lệnh truy nã vậy.”

“Có người tiết lộ, Nguyên soái phu nhân thân thể khả nghi (đáng ngờ), triều đình hoài nghi phu nhân cùng Nam Nhạc cấu kết, cho nên...”

“Chớ má!” Không chờ thống lĩnh cấm vệ quân nói xong, Bạch lão thái quân dùng sức gõ quai trượng một cái: “Lan nhi chín tuổi gả vào Bạch gia, trong vòng mười năm, nàng đều đi theo bên người ta được lão thân đây canh chừng, nào có thể cùng Nam Nhạc cấu kết? Huống chi Bạch gia ta một môn trung liệt, từ trên xuống dưới chưa người nào là chưa từng vì Bắc Kỳ lập công lao hân mã*? Phu quân cùng nhi tử của ta đều vì trong chiến tranh mà vứt bỏ tính mạng.”

[*Công lao hân mã*: công lao hiển hách,...*]

“Bà già này năm đó cũng vì bảo vệ giang sơn Bắc Kỳ cống hiến không ít tâm lực (*tâm tư + sức lực*), còn có tôn tử Quân Nhiên của ta kể từ mười mấy tuổi liền chạy đến biên quan bảo vệ quốc gia, còn cháu dâu ta thời gian trước mọi người đều biết rất rõ.” Ánh mắt bà chăm chăm nhìn từng người: “Nam Nhạc Lạc vương gia vọng tưởng chia cắt núi sông Bắc Kỳ, nếu không có cháu dâu ta thì chi sợ Cái Huyền đã sớm là vật trong tay Nam Nhạc.”

Càng nói càng kích động, Bạch lão thái quân tròn tròn cặp mắt: “Bạch thị một nhà vì giang sơn Bắc Kỳ không biết đầu rơi máu chảy bao nhiêu, hận không thể nắm giữ được tánh mạng chính mình để cùng với con dân Bắc Kỳ bảo vệ giang sơn. Các ngươi, mấy tên tiểu tử xác xược này chẳng lẽ chỉ vì một thứ hình vẽ quai quý gì đó liền có thể đem cháu dâu lão thân mang đi Hình bộ thẩm vấn hay sao?”

Thống lĩnh Cấm vệ quân muốn mở mồm nói chuyện lại bị Bạch lão thái quân dùng ánh mắt trừng nhìn hấn: “Ngươi có biết trong bụng cháu dâu lão thân bây giờ đang mang thai cháu trai nối dõi của Bạch gia, nếu có cái gì sơ suất các ngươi có dám đương nổi không?”

Mọi người hai mắt nhìn nhau.

Bạch gia xác thực không dễ chọc vào, đừng nói Bạch Quân Nhiên bên ngoài uy danh hiển hách, ngay chính Bạch lão thái quân tuy đã giải ngũ nhiều năm nhưng địa vị ở trong triều tuyệt đối không nhỏ, ngay cả Đương Kim Hoàng Thượng cũng phải nể mặt mấy phần, mềm mỏng với nhân vật số một này.

Thống lĩnh Cấm vệ quân mặc dù khó xử nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Lão thái quân mặc dù nói rất có lý nhưng chúng ta là phụng mệnh triều đình tới đây bắt người, Bạch thị một nhà xác thực vì Bắc Kỳ chúng ta lập được rất nhiều chiến công hiển hách, nhưng nếu Bạch phủ thật sự có gian tặc thì đối với Bắc Kỳ ta mà nói cũng là một đại ân họa (*tai họa ngầm lớn*).

Nghe đến đó, Bạch Quân Nhiên từ đầu tới cuối không hề nói câu nào, ánh mắt khẽ híp lại, Tiêu Hà đi theo bên cạnh hấn nhiều năm liền nhìn ra, Nguyên soái lần này thật sự là nổi trận lôi đình.

Quả nhiên, ánh mắt tối sầm âm hiểm, toàn thân Bạch Quân Nhiên tản ra một cỗ âm ngoan khiếp người, ngay cả thống lĩnh Cấm vệ quân cũng bị cỗ khí thế này của hấn làm cho khiếp sợ, tay chân run lẩy bẩy.

“Hôm nay các ngươi chỉ có hai lựa chọn, muốn tất cả đều ở chỗ này chết hết hay là muốn... dẫm lên thi thể Bạch Quân Nhiên này bước qua.” Lời nói vô cùng ác độc không chút ý tứ nói giỡn nào.

Cả đám người đối phương hoàn toàn bị cỗ khí thế này của hấn trấn áp, mọi người trao đổi ánh mắt với nhau một phen, biết muốn thành công mang người dẫn đi là không có khả năng.

Thống lĩnh Cấm vệ quân cũng không ngu, hiểu rõ nếu cứ tiếp tục đối đầu khẳng định là không toàn mạng rời đi.

Vạn bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể ôm quyền nói tiếng đắc tội, dẫn theo chúng thuộc hạ rời đi sau đó trở về nghĩ kế sách đối phó.

Cấm vệ quân vừa rời đi, Bạch Quân Nhiên liền giơ chân một cước đá bay (*văng*) chậu hoa cảnh, hiển nhiên chuyện giằng co với Cấm vệ quân khiến hấn tức giận không nhẹ.

Bạch lão thái quân cảm quai trượng đứng tại chỗ, gương mặt như có điều gì suy nghĩ.

Lúc này Mặc Lan ngơ ngác tựa vào cánh cửa đại sảnh, giống như nhìn cục diện trước mắt này như thể có chút lo sợ (*hoảng sợ*) bất an.

Bạch Quân Nhiên đột nhiên khôi phục lại bình tĩnh, vội vàng bước tới một tay ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu an ủi nói: “Lan nhi yên tâm, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào đem nàng mang đi, chuyện ngày hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, ta bảo đảm sẽ nhanh chóng giải quyết tốt mọi chuyện.”

Núp (*trón*) trong ngực hấn, Mặc Lan mặc dù không nói chuyện nhưng thật ra trong lòng từ từ bao phủ lên vẻ lo lắng, mơ hồ có loại dự cảm hắc ám đang dần dần bao phủ buông xuống.

※※※※※※※※

Khi Bạch Quân Nhiên tới Hoàng cung yêu cầu yến kiến Hoàng Thượng lại được thái giám trong cung truyền đạt tin tức, thân thể Hoàng thượng mắc

bệnh nhẹ, tạm thời không gặp ai hết.

Điều này làm cho Bạch Quân Nhiên thực sự tức điên, hận không thể giết sạch đám thị vệ canh giữ thành, bắt Long Hạo tới hỏi hắn rốt cuộc là có ý gì.

Khi hắn tức giận đến mức muốn tung cước, đang tính toán có nên hay không đêm khuya xông vào hoàng cung thì bỗng thấy một tiểu thái giám tầm mười bảy, mười tám tuổi chạy đến, hắn là một hầu cận bên cạnh Long Hạo, dáng dấp sạch sẽ thanh tú, bộ dạng giống như có chuyện vui.

“Bạch Nguyên soái.” Đầu tiên là khom người thi lễ sau đó thừa dịp người khác không chú ý, tiểu thái giám thận trọng đem một tờ giấy đưa ra: “Đây là Hoàng Thượng sai ta giao cho ngài, người xem xong sẽ lập tức hiểu rõ.”

Nhanh chóng nói xong, xoay người liền chạy đi.

Bạch Quân Nhiên mặc dù không hiểu ra sao nhưng vẫn là rất có tính nhẫn nại đem tờ giấy mở ra xem.

Khi xem xong nội dung, hắn suýt nữa tức đến ngất đi.

Trở lại Bạch phủ thì thấy Bạch lão thái quân đang cùng Mặc Lan nói cái gì đó, nhìn hắn trầm mặc vào nhà cũng biết chuyện khẳng định không ổn.

“Quân Nhiên, cháu có gặp được Hoàng thượng không?”

“Thấy cái gì? Hoàng Thượng trốn ở trong cung sống chết không chịu gặp cháu, mặc dù biết hắn khó xử nhưng lúc này hắn thực sự khiến cháu phát bực rồi.”

Nói xong, liền đem tờ giấy tiểu thái giám giao cho hắn đưa cho Bạch lão thái quân nhìn, Mặc Lan ngồi bên cạnh cũng liếc nhìn qua.

Trong tờ giấy nội dung đại khái nói: “Từ lần trước Bạch Quân Nhiên thiết kế chém địch tôn duy nhất của Từ gia là Từ Khánh Dân, sau đó lão ta liền ghi hận trong lòng đối với Bạch gia. Nhưng bởi vì Bạch gia một lòng trung thành vì nước, lão ta thật sự không tìm ra tội gì để làm chứng cứ đối phó với Bạch gia. Cho đến lúc Nam Nhạc Lục vương gia cùng Phụng Vô Ưu đi sứ Bắc Kỳ... Thì ra là Từ Khánh Dân có thủ hạ làm thị vệ, có bản lĩnh đặc biệt là dễ thấy qua chuyện gì là không bao giờ quên được, ở trong bữa tiệc Hoàng cung hôm đó nhìn Phụng Vô Ưu thì vô tình liếc thấy trên người đối phương đeo một miếng ngọc bội có hoa văn hết sức kì lạ. Thị vệ kia ngày thường yêu thích nghiên cứu các loại Đồ Đằng*, cẩn thận quan sát thấy mặt ngoài hoa văn miếng ngọc bội là hình vẽ đầu rắn, là dấu hiệu thời xưa tượng trưng cho quyền lực.

[*Đồ đằng: hoa văn tượng trưng cho vật tổ.

Sau đó lão ta mang theo thị vệ kia tới tìm Phụng Vô Ưu nói chuyện phiếm, đối phương mới nói cho lão ta biết, miếng ngọc bội đeo trên người Phụng Vô Ưu là thứ mà ông yêu quý nhất, quan trọng là hình vẽ phối trên hoa văn chỉ có hoàng tộc Nam Nhạc mới có tư cách mang theo.

Lúc ấy thị vệ kia nhất thời hiếu kì dựa theo trí nhớ vẽ lại hoa văn kia, kết quả không cẩn thận bị Từ Khánh Dân phát hiện, sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Từ Khánh Dân liền mang tám bản đồ kia về nhà mình.

Trùng hợp là ngày thứ hai, một người bạn đồng liêu của Từ Khánh Dân mang theo một cô nương xinh đẹp tới phủ làm khách.

Cô nương kia vừa nhìn thấy tám hình vẽ liền cau mày quan sát một hồi lâu, nghĩ tới nghĩ lui buột miệng nói với hai người, trước kia trong Bạch phủ từng thấy qua đôi khuyên tai trên người Nguyên soái phu nhân giống hệt với hoa văn trong bức vẽ này.

Những lời này khiến Từ Khánh Dân cảm thấy thời cơ đã đến, không kịp chờ đợi thêm nữa liền viết một quyển tấu chương đưa đến Ngự Thư Phòng.

Nhiều lần kiểm chứng đi kiểm chứng lại, Mặc Lan mười năm trước được gả vào Bạch phủ rất có thể là nữ nhi (*con gái*) của Phụng Vô Ưu.

Bởi vì nghe nói đôi bông tai Mặc Lan đeo kia chính là vật đính ước Phụng Vô Ưu năm đó tặng cho cô nương mà ông ta yêu, mặc dù không biết vì sao không thể kết hôn cảnh nhưng Phụng Vô Ưu chưa bao giờ quên đi đối phương, thậm chí cho đến bốn mươi tuổi cũng không lấy vợ.

Giả sử đây hết thảy đều là sự thật, như vậy thân phận của Mặc Lan sẽ trở nên hết sức nguy hiểm.

Từ Khánh Dân chính là lợi dụng điểm này để đả kích Bạch Quân Nhiên.

Nếu lão ta không có cách nào lấy đầu Bạch Quân Nhiên đền mạng cho cháu mình thì lão ta chỉ có thể nghĩ ra chiêu này để giải trừ mối hận trong lòng.

Mà Long Hạo sở dĩ đối với tình huống như vậy vẫn giữ thái độ trầm mặc là bởi vì đám vây cánh sau lưng Từ Khánh Dân đều dâng tấu nói tuyệt đối không thể nhân nhượng với nữ nhi tướng quân Nam Nhạc ở Bắc Kỳ, để tránh tương lai hậu hoạn vô cùng.”

Khi Mặc Lan hiểu rõ chuyện này, về mặt cố gắng giữ bình tĩnh.

Phụ thân nàng là Phụng Vô Ưu? Điều này sao có thể?

Nàng biết chiến sự Nam Nhạc và Bắc Kỳ cách đây không lâu đã chấm dứt nhưng qua hệ giữa hai nước vẫn vô cùng căng thẳng, chỉ cần một ngọn lửa nhỏ châm ngòi cũng rất có thể dẫn đến chiến sự ác liệt giữa hai nước.

Một khi thân phận của nàng cùng Phụng Vô Ưu được khẳng định thì nàng không còn khả năng tiếp tục ở lại Bạch phủ được nữa.

Bởi vì Phụng Vô Ưu cùng Quân Nhiên sớm muộn gì cũng có một ngày trở thành kẻ địch giết nhau trên chiến trường.

Nếu người kia thật sự là cha nàng, một bên là cha đẻ, một bên là phu quân, nàng nên lựa chọn thế nào đây?

Thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, biểu hiện của Bạch lão thái quân cũng không phải dễ nhìn.

Vỗ vỗ tay của nàng, Bạch lão thái quân nhẹ giọng nói: “Lan nhi, cháu là một cô nương già, những chuyện thế này không thích hợp tham dự, tóm lại có ta và Quân Nhiên ở đây, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không để cháu gặp phải nguy hiểm”

Nói xong, ý bảo Mặc Lan rời đi trước.

Đợi đến khi nhìn nàng bắt đầu đi rồi đi, Bạch lão thái quân khuôn mặt ngưng trọng xoa nhẹ ấn đường (*mi tâm*).

Bạch Quân Nhiên đi tới gần: “Tổ mẫu, khi Lan nhi được chín tuổi liền được đón vào Bạch phủ ta, đối với thân thể của nàng hẳn bà cũng biết sơ một hai điều.”

Bạch lão thái quân suy nghĩ kỹ một lúc, mới hướng tôn tử ngoắc ngoắc tay ý bảo Bạch Quân Nhiên ghé tai lại gần.

Liền nghe thấy Bạch lão thái quân nhỏ giọng nói: “Cháu có biết mẫu thân Lan nhi đến cùng là ai không?”

Lời nói này khiến Bạch Quân Nhiên ghen hờn, khi hắn nghe chính miệng tổ mẫu nói ra cái tên sau, mặt lập tức biến sắc.

Điều này... sao có thể?

※※※※※※※※

Ban đêm, khi Bạch Quân Nhiên trở về phòng thì nhìn thấy thê tử mình đang ngồi trước bàn chống cằm, gương mặt bi thương.

Hắn biết gần đây xảy ra nhiều chuyện đã để nàng suy nghĩ quá mệt mỏi, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Khe khẽ đi tới, từ phía sau ôm chặt nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Lan nhi vẫn còn vì chuyện bông tai mà lo lắng sao?”

Mặc Lan hơi ngẩn người, không ngẩng đầu lên, chẳng qua chỉ là vòng tay ra sau ôm lấy lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Cha ta... thật sự là Phụng Vô Ưu sao?”

“Đưa ngọc, bất kể cha nàng đến cùng là Phụng Vô Ưu hay không nàng vẫn vĩnh viễn là nương tử của Bạch Quân Nhiên ta.”

Lời nói này khiến Mặc Lan cảm động, chỉ cần thế này thôi cũng giúp nàng có thêm nghị lực.

Nàng thật chặt giữ đôi bàn tay ấm áp đang ôm lấy eo nàng, trái tim đột nhiên đau đớn, hốc mắt không kìm hãm được hơi ẩm ướt mấy phần.

Khi Bạch Quân Nhiên nghĩ rằng nàng sẽ không trả lời lại câu nói của hắn thì nàng chợt chậm rãi lùi lại phía sau, cũng thuận tiện đưa một tờ giấy cho hắn.

“Đây là cái gì?”

Nàng không lên tiếng, lắc đầu một cái: “Ký thôi.”

Bạch Quân Nhiên nhận lấy tờ giấy, liếc mắt thì thấy trên đó viết hai chữ rất to, rõ ràng - Từ thư (*thư bỏ vợ*)!

Lúc này, trông mắt hắn mở lớn không hiểu nhìn về phía nàng.

“Trong phong thư hưu thư (*thư bỏ vợ*) viết rất rõ, em đồ kỵ, không có tài cán, phẩm hạnh không đoan chính, ngược đãi chồng, không biết chăm lo cho gia đình, phạm tội bất hiếu với trường bối.” Lời nói này này nàng nói ra hết sức khó khăn: “Chỉ cần chàng kí tên vào phía bên dưới, từ nay về sau, ta cùng Bạch phủ không còn quan hệ dính líu gì nữa.”

Bạch Quân Nhiên run rẩy cảm xúc phong thư, nhìn nàng một hồi lâu: “Có nghĩa là gì?”

“Chàng... chàng bỏ ta đi! Chỉ cần chàng bỏ ta, vô luận ta là con của ai, thân phận thế nào cũng sẽ không làm liên lụy đến Bạch gia. Ta... ta không hy vọng bởi vì ta mà khiến Bạch thị một nhà bị điểm một vết nhơ.”

Suy nghĩ rất lâu, nàng mới dám đưa ra quyết định này.

Kể từ chuyện bông tai xảy ra sau, nàng tận mắt nhìn thấy thái quân cùng Quân Nhiên vì mình mà buộc phải lựa chọn giữa trung và nghĩa.

Giả sử hiện tại Hoàng Thượng còn có thể che chở cho Bạch gia. Nhưng đến khi những người đó ép rất gắt rồi, nàng không muốn thái quân cùng Quân Nhiên sẽ bởi vì mình mà đắc tội với cả triều đình.

Nếu quả thật chuyện phát triển đến loại tình trạng như vậy, nàng chính là tội nhân của Bạch gia mà kết quả như thế nàng thật sự đảm đương không nổi, càng không muốn khiến Bạch gia vì nàng mà bị gán tội danh bất trung.

Cho nên, phương thức giải quyết tốt nhất chính là để Bạch Quân Nhiên hưu nàng.

Chỉ cần hai người chấm dứt mối quan hệ hôn nhân này, nàng không còn là nương tử của hắn, như vậy, vô luận trong tương lai mình xảy ra chuyện gì, Bạch phủ sẽ không bởi vì nàng mà bị liên lụy.

Mười năm nay, thái quân vẫn coi nàng như cháu gái ruột mà thương yêu, để nàng cảm nhận được mình còn có nhà, còn có người thân.

Tuy nói chỉ có ngắn ngủi mười năm nhưng đối với nàng mà nói, như thế là quá đầy đủ rồi.

“Bỏ nàng?”

Bạch Quân Nhiên nhìn nàng dễ dàng nói ra khỏi miệng hai chữ đó thì giận đến hộc máu: “Lan nhi, nàng có phải hồ đồ rồi hay không? Nàng cho rằng ta bỏ nàng thì tất cả mọi chuyện có thể dễ dàng giải quyết sao? Nàng cho rằng ta bỏ nàng thì những kẻ muốn đưa Bạch gia vào chỗ chết sẽ bỏ qua cho Bạch gia sao? Nàng cho rằng ta bỏ nàng là thiên hạ có thể Thái Bình hay sao?” Đây là lần đầu tiên hắn rống lớn tiếng với Mặc Lan.

Hắn thở hổn hển, tay run run cầm bức thư: “Có phải hay không nếu như một ngày nào đó ta xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ dùng loại phương thức này để cùng ta thoát khỏi quan hệ, để tránh bởi vì ta mà liên lụy đến nàng Có Đúng Hay Không?”

Mặc Lan bị hắn rống to thì bật khóc. Khi nàng nghe hắn nói đến câu này thì liên tục lắc đầu, liều mạng phủ nhận.

“Hừ! Nếu nàng không phải bởi vì ta mà làm ra loại chuyện này để thoát khỏi ta, vậy còn chuyện kia nữa, nàng nghĩ ta có thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thù đó được hay sao? Nàng rốt cuộc coi Bạch Quân Nhiên ta trở thành loại người gì?”

“Ta...”

“Ta cái gì mà ta?” Hắn thật sự bị tiểu nữ nhân này làm cho tức chết: “Ta cảnh cáo nàng, nếu như sau này nàng còn dám không có việc gì liền lấy tờ hưu thư xuất hiện trước mặt ta làm ta sợ, cũng không cần sau lại nói nàng muốn quay lại với ta. Bạch gia ta tuyệt đối không thừa nhận một nàng dâu nhát gan lại sợ phiền phức giống nàng, bởi vì người như vậy, căn bản không xứng làm nương tử của Bạch Quân Nhiên ta.”

Lời nói này của hắn thật sự rất hung ác tàn nhẫn, Mặc Lan rốt cuộc bị hắn dọa cho khóc nức, nước mắt rơi xuống rào rào. Rõ ràng nàng chính là có ý tốt, kết quả lại bị hắn mắng chửi một trận không thương xót.

Thấy giáo huấn đã hết lời, Bạch Quân Nhiên bị nước mắt của nàng thấm đến tận nội tâm, trong lòng bỗng dưng mềm nhũn, một tay lau nước mắt sau đó ôm người đang khóc sụt sùi vào trong ngực, đồng thời cũng nhẹ giọng nói.

“Được rồi! Đừng khóc nữa, mới vừa rồi giọng điệu ta quả thực có chút hung dữ nhưng mà cũng là nàng không đúng, chúng ta là vợ chồng đúng không, cho dù chết ta cũng sẽ chết cùng nàng.” Cảm giác được thân thể nàng khẽ run, hắn lại tiếp tục an ủi: “Huống chi, ta sẽ không để cho nàng chết, càng sẽ không để cho chính mình chết, cho nên, mặc dù có chuyện khiến nội tâm nàng có rất nhiều điều suy nghĩ thì ta đều sẽ giúp nàng, nhất nhất giải quyết!
(giải quyết ổn thỏa từng chuyện một)”

※※※※※※※※

Ban đêm, sau khi dỗ dành Mặc Lan khóc lóc một hồi rồi ngủ say, Bạch Quân Nhiên từ từ đứng dậy, mặc quần áo, đi ra khỏi phòng.

Khi hắn tung người bay qua từng nóc nhà, đi tới một địa phương vắng vẻ thì liền nhìn thấy một thân ảnh cao gầy giống như có lẽ chờ hắn đã lâu.

“Nguyên soái...”

Người nọ xoay người, dưới ánh trăng chiếu rọi rõ ràng có thể thấy được gương mặt xinh đẹp chính là Trần Lạc Du.

Nhìn nhau chốc lát, Bạch Quân Nhiên đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Nàng còn có lời gì muốn nói với ta sao?”

Về mặt Trần Lạc Du biểu tình hết sức khó coi, mở miệng muốn nói gì lại thôi: “Thật xin lỗi, ta không nghĩ tới chuyện lại phát triển tới loại tình trạng hôm nay.”

Hiện tại cả kinh thành dán đầy Hoàng băng.

Khi nàng chuẩn bị rời đi kinh thành thì phát hiện hình vẽ trên Hoàng băng chính là trước đây không lâu nàng theo phụ thân đi thăm một thuộc hạ cũ là Hình bộ thượng thư thì nhìn thấy tấm vẽ.

Lúc ấy nàng cũng chỉ là buột miệng nói ra.

Mặc dù nói nàng tính tình phóng khoáng nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cô nương gia. Hôm đó cùng Mặc Lan nói chuyện, đã cảm thấy đôi bông tai nàng ấy đeo rất đặc biệt, cho nên khi nhìn vào bản vẽ liền nhận ra ngay.

Không nghĩ tới chuyện cách đây không bao lâu khi nhìn thấy tấm vẽ ở nhà Từ gia, càng không nghĩ tới một câu nói vô tâm của nàng tự nhiên gây ra một hồi sóng to gió lớn, cũng làm hại nhà Nguyên soái lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như hiện nay.

Vào buổi tối, nàng muốn vào Bạch phủ giải thích với Nguyên soái nhưng không ngờ lại bị cản ở ngoài cửa, đành bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể nhờ cậy vào Tiêu Hà thay mình truyền đạt, nói nàng sẽ đợi ở cây cầu Vĩnh Phúc nơi hai người từng đi qua chờ hân.

Đợi đến chừng canh ba nàng nghĩ rằng đối phương sẽ không đến lại không ngờ hân rốt cuộc cũng đã tới.

Ngay từ lúc đọc xong tờ giấy Long Hạo viết, Bạch Quân Nhiên liền đoán ra được cô gái được nhắc trong bức thư chính là Trần Lạc Du.

Hân đột nhiên cảm thấy ảo não khi dẫn sói vào nhà. Nếu như không phải nữ nhân này, hân nghĩ, tất cả mọi thứ đều có thể không xảy ra chuyện gì.

Thấy vẻ mặt nàng hối hận, Bạch Quân Nhiên hờ hững nói: “Bất kể nàng vô tình hay hữu ý, từ nay về sau, ta không muốn nhìn thấy nàng nữa.”

“Nguyên soái...”

“Hôm nay đến đây là nể tình mối quan hệ nhiều năm giữa chúng ta, mặc dù ta cũng không muốn giận lây sang nàng nhưng nguyên nhân cũng bởi từ nàng, xác thực khiến cho Bạch gia ta lâm vào nguy nan, ta cho tới bây giờ không thể ngờ người mà mình coi là hảo huynh đệ một ngày kia sẽ là tai tinh (*ngôi sao tai họa, sao chổi*) trong sinh mệnh của ta.”

Phải nói là lời nói này quá tàn nhẫn, Trần Lạc Du nghe vào trong tai chỉ cảm thấy trái tim như đang rỉ máu.

“Ta sẽ không trả thù nàng nhưng ta cũng sẽ không tha thứ cho nàng, nàng đi đi, từ nay về sau, mọi người ân đoạn nghĩa tuyệt, không bao giờ gặp lại.”

Lời nói vừa dứt, hân phi thân nhảy một cái rời khỏi nơi đây.

Chỉ còn Trần Lạc Du run rẩy đứng tại chỗ trên cầu, mặc cho nước mắt từ từ chảy khô...

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trĩ Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: end

Cho dù Bạch gia cậy mình có thân phận là công thần Bắc Kỳ, có thể chống đỡ lại các thế lực thù địch trong triều nhưng vẫn không kháng cự nổi áp lực từ Hình bộ.

Những tên quan lại ngày thường trong triều cùng Từ Khánh Dân cấu kết bè phái được Từ Khánh Dân xúi giục ở sau lưng, không ngừng liên tục dâng tấu chương.

Cục diện như vậy, Bạch Quân Nhiên biết nếu như mình không ra mặt thì cho dù ngay cả có Hoàng Thượng che chở cho Bạch gia, sợ rằng cũng sắp không chống đỡ được nữa.

Vì để tránh cho chuyện ngày càng trở nên phức tạp, hân ngao ngễ dẫn theo Lan nhi đi đến đại đường Hình bộ.

Mà nghe được tin tức này xong, Long Hạo lo lắng cho người bạn nối khố của mình quá kích động sẽ xảy ra chuyện lớn, không thể làm gì khác hơn là hân đành mang theo ảnh vệ võ công cao cường đi tới Hình bộ.

Trên danh nghĩa là thăm phán nhưng thực tế là hân suy tính ngộ nhờ Bạch Quân Nhiên thật sự bị chọc giận cùng người ta động thủ, hân sẽ phân phó thủ hạ ngăn đối phương lại.

Về phần trong triều, có vài vị quan từ tam phẩm trở lên đều cùng nhau đến Hình bộ xem thăm tra.

Trong số những quan tam phẩm đến xem có rất nhiều người đối với nhà Bạch gia hết sức kiêng kỵ.

Dù sao Bạch thị ba đời đối với Bắc Kỳ đều có ảnh hưởng to lớn, khoảng thời gian trong quá khứ Bạch Quân Nhiên không ở trong kinh thành còn chưa tính nhưng kể từ khi hân trở lại kinh thành, những bọn trộm cắp chuyên đi căn cấp đồ của người khác cũng lo sợ mình ngày nào đó không cẩn thận chọc phải người Bạch gia sẽ có kết quả giống như Từ Lang.

Từ Lang chết đi ở một phương diện nào đó đối với những người này là một bài học cảnh báo.

Bởi vì Hoàng Thượng ngoài mặt mặc dù tiếp thu ý kiến của các đại thần trong triều nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, Long tâm* (*lòng vua*) rõ ràng là luôn bên vực cho Bạch gia. Nếu không từ sau khi Từ Lang bị chặt đầu, Từ phi cả ngày một khóc hai nháo ba thất cổ tại sao Hoàng Thượng ngay cả quân cũng không thèm đi thăm cơ chứ.

Bất quá điều này cũng khó trách, dù sao hôm nay hẳn có thể ngồi vững vàng trên ngôi vị hoàng đế một phần là nhờ vào trợ giúp của Bạch gia.

Xuất thân không từ dòng chính nên bản thân hẳn không có cơ hội đăng cơ ngôi vị hoàng đế, mẫu thân hẳn là một cung nữ, cho nên ngay từ khi sinh ra hẳn liền bị mấy huynh đệ của mình bắt nạt.

Nhắc tới cũng thú vị, mấy vị hoàng tử của tiên hoàng ai cũng là người rất ưu tú, chỉ vì bọn họ đều cảm giác mình có tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế nên tranh giành cầu xé lẫn nhau, cuối cùng đều phải bỏ mạng.

Vì luôn luôn mình triết phòng thân* (*giữ mình*), cho nên ngôi vị hoàng đế vốn không có duyên với Long Hạo nhưng đã không cần tốn sức mà chiếm được.

[Mình triết phòng thân: Người khôn giữ mình, quân tử phòng thân,...]*

Sau lưng hẳn không có chỗ dựa nên không còn cách nào khác là nạp một số nữ nhi con quan có quyền hành làm phi tử, một mặt là củng cố ngôi vị Hoàng đế, một mặt là giữ cho các thế lực khắp nơi cân bằng.

Chỉ bất quá, hẳn tính kế trên người khác thì đồng thời người khác cũng có chủ ý trên người hẳn, vốn là nước giúp cá, cá giúp nước nhưng đặc biệt đối với những kẻ có dã tâm lớn, Từ Khánh Dân chính là một nhân vật điển hình, hẳn đưa con gái mình tiến cung sau lấy thân phận quốc trượng (*bó vợ*) để hẳn dễ dàng chấp thêm vây cánh, mà một khi cánh chim đã đủ lông đủ cánh, hẳn liền bắt đầu lợi dụng quyền lực nắm trong tay mình khiến cho Hoàng Thượng không thể không làm theo ý của hẳn.

Vì vậy, tất cả mọi người cho rằng, một ngày nào đó Long Hạo chết đi, như vậy con trai Từ phi rất có thể trở thành tân hoàng đế.

Đến lúc đó, Từ Khánh Dân có thể trở thành hoàng đế ngầm, muốn làm gì thì làm.

Tóm lại, vì lợi ích của bản thân, Từ Khánh Dân nhất định phải nhanh chóng khiến cho Bạch gia suy sụp.

“Bạch Nguyên soái, lão thần mặc dù biết Bạch gia vì giang sơn Bắc Kỳ ta lập được vô số công lao nhưng nhất mã quy nhất mã*, phu nhân nếu như thật sự là con gái Phụng Vô Ưu của nước Nam Nhạc, đối với Bắc Kỳ ta mà nói sự tồn tại của nàng chính là một uy hiếp to lớn.”

[Nhất mã quy nhất mã: mèo vẫn hoàn mèo...]*

Khi Từ Khánh Dân nghĩ chánh từ nghiêm* nói ra những lời này, Bạch Quân Nhiên không giận mà ngược lại cười nói: “Đừng nói thê tử ta là nữ nhi của Phụng Vô Ưu, cho dù có thật sự là nữ nhi Phụng Vô Ưu vậy thì sao?”

[Nghĩa chánh từ nghiêm: lý lẽ đứng, lời nói nghiêm túc...]*

Ánh mắt hẳn dừng dừng nhìn lướt qua các đại thần trong đại sảnh, rồi cách đó không xa ngồi an vị trên ghế dựa là Đương Kim Thiên Tử Long Hạo.

Cuối cùng, ánh mắt hẳn dừng lại trên người thê tử đứng bên cạnh mình, ngữ khí kiên định nói: “Từ nhỏ, thê tử ta đã mất đi song thân, chín tuổi gả vào Bạch gia, đến bây giờ cũng đã được mười năm, nàng chưa bao giờ làm bất kỳ một chuyện gì có lỗi với Bạch gia, có lỗi với triều đình.”

“Không chỉ có thế, lần trước Nam Nhạc Lục vương gia đến Bắc Kỳ thị uy (*ra oai, tỏ rõ sức mạnh*), nếu không phải thê tử ta nhanh trí thì kẻ cắt đất lại bồi thường cả tiền không chừng là Bắc Kỳ ta, còn mấy người các ngươi thì sao...” hẳn quét mắt nhìn mọi người: “Chỉ vì một món đồ trang sức trên người mà nàng bị nghi ngờ là có quan hệ với Phụng Vô Ưu, các ngươi vong ân phụ nghĩa muốn đẩy phu nhân Bản Nguyên soái vào chỗ chết.” Cánh tay hẳn giờ ra chỉ vào từng người: “Các ngươi, ngươi, còn cả ngươi nữa...”

Hắn chỉ từng vị đại thần một.

“Khi Nam Nhạc tới triều đình ta khiêu khích thì ai có đủ Đỉnh Thiên Lập Địa đứng ra, một lòng vì an nguy Bắc Kỳ suy nghĩ? Là ngươi? hay là ngươi?”

Hắn hỏi khắp một lượt thấy các đại thần bị mình hỏi đều lần lượt cúi đầu, Bạch Quân Nhiên lạnh lùng cười một tiếng.

“Thế nào, đều sợ rồi hả? Các ngươi nếu thật sự có bản lĩnh thì tại sao không đem năng lực của mình ra đối phó với Nam Nhạc? Mà lại đi ăn hiếp một nhược chất nữ tử (*có gái yếu đuối*) thì ngược lại rất đáng cảm đến thế.”

Tư thế của hẳn chẳng khác gì khi ở trong quân đội răn dạy quờ mắng những tướng sĩ không nghe lệnh, cặp mắt tròn tròn, khắp người tỏa ra khí thế đầy uy nghiêm.

Loại khí thể hiện ngang của hấn khiến những thần tử bị ép tới không thể thở nổi.

Cách đó không xa, Long Hạo bên ngoài nghiêm mặt không nói lời nào nhưng thật ra thì trong lòng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Đối phó với đám sâu gao(ăn rồi chờ chết) cần hung hăng dạy dỗ.

Bạch Quân Nhiên không khách khí giễu cợt, châm chọc từng đại thần sau đó ánh mắt dừng tại trên người Từ Khánh Dân.

“Từ đại nhân, có câu này ta đã rất muốn nói với ông từ sớm, biết lần này hồi kinh, bản Nguyên soái thống khoái nhất một chuyện biết là chuyện gì không?” Hấn cười như không cười ngân nga: “Chính là tiết mục ta tự tay đem cháu ông đưa lên đoạn đầu đài, nhìn thi thể kẻ gây tai họa, nhìn cả thành dân chúng vỗ tay khen ngợi thật sự là hết sức mãn nguyện.”

Đứng bên cạnh, Mặc Lan từ đầu tới cuối không hề nói một câu nào không khỏi trong lòng thờ dài.

Phu quân của ta àh, chàng đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Đây là nguyên nhân Từ Khánh Dân hận chàng đến tận xương tủy, chàng lại còn đi rắc muối vào vết thương của người ta, lại còn nói làm thịt cháu đôi phương rất vui vẻ. Cực kỳ...

Nhìn khí thế của phu quân mình, Mặc Lan lúc đầu còn e ngại với cảm giác bị thăm vắn ở tại công đường ngày hôm nay nhưng bây giờ thấy cũng không có gì đáng sợ cho lắm, thật đúng là một người làm quan cả họ được nhờ mà.

Từ Khánh Dân bị hấn nói đến sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy nhưng ngại vì ở đây còn có đại thần, còn có Hoàng thượng nên cũng không dám phát tác con giận.

“Bạch Nguyên soái cần gì phải hung hăng gây sự như vậy? Cựu thần thăm vắn phu nhân cũng không phải lấy oán trả thù, đây là việc hết sức trọng đại, cựu thần chỉ là lo nếu không cẩn thận xử lý, nuôi dưỡng kẻ gian thì tương lai Bắc Kỳ sẽ rơi vào nguy hiểm, nếu xảy ra chuyện như vậy cựu thần chẳng phải là tội nhân của Bắc Kỳ hay sao?”

Từ Khánh Dân kiềm chế con giận nóng nảy, con cáo già bắt đầu tuôn ra những tràng nói hoa mỹ vô nghĩa.

“Bạch Nguyên soái quả thực nói không sai, phu nhân đúng là vì Bắc Kỳ ta mà giữ thể diện, bất quá ngài có nghĩ đến hay không, Nam Nhạc cùng Bắc Kỳ mặc dù hơn hai mươi năm nay vẫn bình an vô sự nhưng quan hệ bên trong vẫn rất căng thẳng.”

Lão liếc nhìn Mặc Lan: “Danh tiếng của phu nhân ở hoàng yến thoát nhìn là thay Bắc Kỳ cầu hòa nhưng đổi lại ở một góc độ khác, nếu Nam Nhạc không chịu xuống nước nhường nhịn chẳng phải sẽ dẫn đến mối quan hệ hai nước càng thêm căng thẳng hơn hay sao? Hành động vừa rồi của phu nhân rất có thể sẽ dẫn đến ngọn lửa châm ngòi để Nam Nhạc hướng Bắc Kỳ tuyên chiến không phải sao?”

“Phải biết rằng, Bắc Kỳ ta mặc dù nước giàu binh mạnh nhưng một khi hai nước khai chiến sẽ dẫn đến sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, một cái giá quá cao như vậy ta thật sự không gánh nổi trách nhiệm lớn lao này? Cựu thần không sợ đắc tội cùng Bạch Nguyên soái, cho dù muốn mạng của cựu thần, chỉ cần có thể bảo vệ được Bắc Kỳ quốc thái dân an, cựu thần sẽ không tiếc.”

Một phen hùng hổ đem lợi và hại ra phân tích rõ ràng, còn tiện xây dựng cho mình một hình tượng Đại trung thần, người không biết mà nghe khẳng định sẽ động lòng.

Nhưng khi nghe vào tai Bạch Quân Nhiên chính là muốn gán tội cho người khác.

Thì ra Lan nhi có ý tốt vì Bắc Kỳ mà ra mặt nhưng trong con mắt của Từ Khánh Dân chính là mằm mống gây tai họa chiến tranh!

Hấn quả thực tức không thể nhịn nổi nữa, thật muốn cầm Long âm huyết đem lão già đang nói hươu nói vượn Từ Khánh Dân ra chém thành nhiều mảnh vứt cho chó ăn.

Hết lần này tới lần khác, Từ Khánh Dân nói những lời này thành công thu phục lòng người, những đại thần về phe lão cáo già này mới vừa rồi còn bị Bạch Quân Nhiên giáo huấn không có đất dung thân, tâm trạng đang buồn bực rồi cuộc cũng có cơ hội vì mình mà sửa lại án sai.

Mọi người mỗi người một câu, đều rói rít chỉ trích Mặc Lan có ý muốn móc nối gây nên chiến tranh giữa hai nước khiến Bạch Quân Nhiên tức giận đến sắc mặt tái xanh.

Khi hấn tức đến mức muốn xông lên mổ ruột từng người ra xem có phải lòng dạ đen tối hay không thì bên ngoài có thị vệ chạy vào thông báo.

“Hoàng thượng, từ đại nhân, bên ngoài... có vị tự xưng là Phượng Vô Ưu yêu cầu tiếp kiến.”

※※※※※※※※

Ai cũng không ngờ tới Phượng Vô Ưu mới rời đi Bắc Kỳ có mấy ngày lại đột nhiên quay trở lại.

Lần này ông tới Bắc Kỳ không đi cùng Cảnh Kỳ gây sự cho nên Phượng Vô Ưu chỉ dẫn theo hai tâm phúc vì hành Bắc Kỳ.

Khi ông đột nhiên xuất hiện ở công đường Hình bộ thì tất cả mọi người đều bị khí chất phong độ trong trẻo nhưng lạnh lùng của người này làm cho nín thở, bao gồm kẻ chủ trì thăm vắn Từ Khánh Dân cũng đứng sững sờ tại chỗ.

(Lão là từ dùng cho Từ Khánh Dân, ông là chỉ Phụng Vô Ưu, đừng nhầm nha mọi người^^)

Mỗi lần nhìn thấy người này lão lại thấy hết sức buồn bực, quanh năm chinh chiến đánh đông dẹp bắc Đại tướng quân tại sao khi mặc vào áo nho sam lại có phong độ khí chất lịch sự nhã nhặn như vậy.

Nhưng dù có thế nào thì hán quả thực vì Nam Nhạc đánh thắng vô số kẻ địch, là trụ cột của Nam Nhạc.

Đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, ông hướng Long Hạo hành lễ xong, ánh mắt liền hướng về phía Mặc Lan nhưng không hề lên tiếng.

Đi từng bước đến gần nàng, Phụng Vô Ưu trong mắt tâm tình hết sức phức tạp.

“Có thể hay không... Đem bông tai trên người tháo xuống cho ta nhìn một chút?”

Mặc Lan từng một lần tại bữa tiệc có gặp qua đối phương một lần, chẳng qua là khi đó trong mắt nàng, Phụng Vô Ưu chính là Đại tướng quân của nước khác, cùng mình không có quan hệ thân thiết.

Hôm nay biết được ông là cha ruột của mình, trong lòng Mặc Lan tâm trạng không thể bình tĩnh cho nổi.

Nàng xác định đây không phải là bản năng tình cảm giữa cha và con hay là bị ấn tượng ban đầu của đối phương nên mới có tình cảm, nàng chỉ biết nhìn vào trong mắt đối phương giờ phút này có một cảm giác thân thuộc giống như giữa mình và ông có một liên kết ràng buộc chưa được nói ra.

Nghe thấy yêu cầu này của ông, Mặc Lan hơi ngần ra, rất nhanh liền tháo đôi bông tai xuống, hai tay đưa tới trong tay đối phương.

Phụng Vô Ưu từ từ nhận lấy, nhìn nàng một cái, sau đó liền quan sát thứ trong lòng bàn tay, chăm chú quan sát hình dáng đặc biệt của đôi bông tai bạch kim.

Khi hần nhìn một hồi lâu, Bạch Quân Nhiên đứng bên cạnh Mặc Lan kinh ngạc phát hiện, Phụng Vô Ưu đem cho người ta cảm giác trong trẻo lạnh lùng tự nhiên toàn thân đang phát run.

“Quả nhiên là con gái của Tinh nhi sao?” Đôi lông mày trước mắt cong cong, ánh mắt sáng ngời đôi môi hồng đào mấp máy, cùng toàn bộ kí ức trong trí nhớ về một người con gái lần lượt hiện ra. *(Chị Lan nhi có đôi môi giống cha ^^!)*

Phụng Vô Ưu siết chặt nắm đấm như muốn đem đôi bông tai đi vào trong da thịt mình.

Mặc Lan cùng Bạch Quân Nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Mà các vị đại thần chứng kiến một màn này khiến cho không hiểu ra sao.

Chỉ có Long Hạo bộ mặt như cũ, giống như cho dù thái sơn có đổ sụp trước mặt bộ dáng cũng không đổi sắc.

Đang khi mọi người xem sự tình sẽ tiếp tục phát triển ra sao thì Phụng Vô Ưu đột nhiên xoay người hướng Long Hạo khom người thi lễ, mặc dù thái độ tuy không mất đi sự cung kính nhưng giữa hai đầu lông mày lóe lên sự ngạo nghễ không thể khinh thường.

“Hoàng thượng, ta Phụng Vô Ưu, thay mặt nam Nhạc ở chỗ này xin thề với ngài, khi nào ta còn sống thì Nam Nhạc đối với Bắc Kỳ sẽ không bao giờ tuyên chiến. Nói xong, từ trong lòng ngực rút ra một phong thư, hai tay dâng lên.”

Tiểu thái giám đứng bên cạnh Hoàng Thượng lập tức tiến lấy nhận lấy.

Long Hạo giương mắt nhìn bức phong thư, đoán là bên trong là một bức thư xin nghị hòa.

Phía bên trên rõ ràng ghi Nam Nhạc hy vọng cùng Bắc Kỳ xây dựng mối quan hệ huynh đệ lân bang, không chủ động tuyên chiến ngoại bang cũng như mong muốn mở rộng mối quan hệ hai nước tương trợ lẫn nhau.

Long Hạo thấy bức phong thư nghị hòa thì thập phần vui vẻ. Đây mới là cục diện có lợi cho cả hai bên.

“Nhưng là...” Đang lúc này, giọng nói Phụng Vô Ưu đột nhiên ngắt đầu: “Vì muốn thể hiện thành ý của Bắc Kỳ, hi vọng Hoàng thượng cũng có thể thỏa mãn vì thân một điều kiện.”

“Ồ! Phụng tướng quân muốn yêu cầu gì?”

Phụng Vô Ưu giương mắt nhìn về Từ Khánh Dân đứng cách đó không xa.

Ông giơ một ngón tay lên chỉ, khí thế kiêu người mà nói: “Ta muốn tính mạng của người kia!”

Mọi người đều ngần ra, ngay cả Bạch Quân Nhiên cùng Mặc Lan đều đưa mắt nhìn nhau

Từ Khánh Dân trong lòng hoảng hốt, không ngừng lớn tiếng quát to: “Người... người thật to gan! Dám đứng ở trên đất nước Bắc Kỳ ta, trước mặt quân vương ta yêu cầu tính mạng của mệnh quan triều đình Bắc Kỳ, thật sự là quá làm càn!”

Phượng Vô Ưu lạnh lùng cười một tiếng: “Mới vừa rồi ta đứng ở bên ngoài công đường mơ hồ nghe được ông vì cầu cho Bắc Kỳ quốc thái dân an nên sẵn lòng hy sinh cái tôi bản thân, thế nào? Lời nói của mình nói ra đã quên rồi sao? Trong mắt của ta, chuyện này rất đáng được làm đấy.”

“Hoàng thượng... Hoàng Thượng ngài vạn lần không được đáp ứng người này!”

Long Hạo làm bộ khó xử xoa xoa cằm nói: “Người ta là Nam Nhạc Đại tướng quân chủ động đưa lên thư nghị hòa không bao giờ tuyên chiến, vô luận đối với dân chúng Bắc Kỳ hay là đối với Nam Nhạc chính là Nhất đại phúc âm (*tin đáng vui mừng nhất*), còn về phần Từ đại nhân...”

Khóe miệng hắn xuất hiện nụ cười lạnh nhàn nhạt: “Trừ khi trầm cũng ngềnh ngẫng (*lặng tai, nặng tai*) rồi, nếu không chính là mới vừa rồi có người trước mặt trầm phạm phải tội khi quân, trầm tướng Từ đại nhân phải là không có nhất gan mới đúng, nếu hiện tại có một vị quốc thân vì nước hi sinh biểu hiện ngay trước mặt mình, trầm tại sao không thành toàn cho được đây.”

Lần này Bạch Quân Nhiên cuối cùng cũng hiểu ra Hoàng thượng từ đầu đến cuối không lên tiếng chính là sau lưng có âm mưu ngầm.

Quả nhiên là dùng đầu để giải quyết kẻ thù mới có tư cách có được thiên hạ!

Hắn và Long Hạo liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy Đương Kim Thiên từ đang ranh mãnh (*tinh quái*) thừa dịp mọi người không chú ý tói hướng mắt về phía hắn trừng.

Bạch Quân Nhiên tức giận tới mức nghiến răng. Cái đồ Hoàng Thượng đáng chết thôi tha, nếu sớm có kế hoạch này trước đó làm chi mà không thông báo cho hắn một tiếng, làm hại hắn vì lo lắng cho tính mạng Lan nhi, sâu đến mức tóc rụng không biết bao nhiêu sợi.

Thấy Hoàng Thượng đã lên tiếng, những đại thần đến đây xem náo nhiệt đều nhìn ra đây hết thảy đều là kế hoạch đã sớm được Hoàng Thượng chuẩn bị.

Nhìn thấy Từ Khánh Dân gấp gấp đến mức cuống cuống, mọi người đều rớt rít cúi đầu, chỉ sợ Phượng Vô Ưu sẽ chỉ người tiếp theo là mình.

Một hồi bản đại án bắt được kẻ dâm tặc, không khí quỷ dị tại nơi đây rốt cuộc cũng từ từ được hạ màn (*kết thúc, chấm dứt*).

※*※*※*※*※

Sau khi sự việc kết thúc, dưới yêu cầu của Bạch lão thái quân, Phượng Vô Ưu cùng Mặc Lan lấy máu nhận thân (*trích máu nhận máu mũi*).

Quả nhiên hai người là cha con ruột thịt.

Mà Mặc Lan cũng từ trong miệng Bạch lão thái quân trong biết được, mẹ ruột của mình là công chúa Bắc Kỳ, tên là Long Tuyết Tinh.

Năm đó Long Tuyết Tinh bướng bỉnh cùng thị nữ xuất cung gặp phải giặc cướp, trong lúc nguy nan may mắn được một vị Bạch y công tử cứu giúp.

Vị Bạch y công tử kia không phải ai khác chính là Phượng Vô Ưu tới Bắc Kỳ làm việc.

Hai người một là thiếu nữ như hoa, một là thanh niên tuấn lãng rất nhanh liền rơi vào bể tình, hai bên đều yêu thương lẫn nhau.

Vì vậy mà Phượng Vô Ưu còn đem đôi bông tai có giá trị liên thành (*vô giá*) của mẫu thân để lại tặng cho Long Tuyết Tinh coi như tín vật đính ước.

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, lúc ấy Bắc Kỳ cùng Nam Nhạc đang chìm trong biển lửa, quân đội hai bên chém giết nhau kịch liệt.

Phượng Vô Ưu xuất thân con nhà tướng, một ngày kia trên chiến trường nhất định cùng Bắc Kỳ giao chiến.

Khi phụ thân Phượng Vô Ưu biết được nhi tử mình yêu mến một cô gái Bắc Kỳ thì hết sức tức giận, càng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho ông, chưa kể nữ tử này còn có quan hệ với Hoàng thất Bắc Kỳ.

Cứ như vậy, một là tướng lĩnh địch quốc, một là công chúa Bắc Kỳ, tình yêu nhất định sẽ khó khăn trắc trở, không dễ mà suôn sẻ.

Khi đó, Tuyết Tinh từng hỏi Phượng Vô Ưu: “Chàng sẽ vì ta mà buông tha tiến đánh Bắc Kỳ chứ?”

Phượng Vô Ưu trả lời hết sức kiên định, ta sẽ không!

Chính vì một câu nói như vậy, đến ngày thứ hai, Long Tuyết Tinh hoàn toàn biến mất trong thế giới của Phượng Vô Ưu, mặc cho ông có tìm kiếm khắp nơi cũng không từng gặp qua người con gái mình yêu, dù chỉ một cái liếc mắt.

Mà Long Tuyết Tinh nếu quyết định rời khỏi Phượng Vô Ưu tự nhiên cũng không nghĩ quay trở về Hoàng cung Bắc Kỳ, hơn nữa nàng lúc ấy cũng đã mang thai máu mủ của Phượng Vô Ưu, vì phong kiến thế gian không chồng mà chứa nên nàng cũng không dám mạo hiểm.

Vì vậy, một Kim Chi Ngọc Diệp như nàng bắt đầu cuộc sống lưu lạc ở dân gian, trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc, một người đàn ông muốn sinh tồn

cũng không dễ dàng hướng chi là một người từ nhỏ quen sống an nhàn sung sướng như nàng?

Khi nàng gắng gượng đến hơi thở cuối cùng sinh hạ được một nữ nhi, cũng là lúc tính mạng nàng đã đến điểm tận.

Trước lúc lâm chung, nàng sai người đem con gái mình cùng một bức phong di thư đưa đến nhà tướng quân họ Mặc, vì bảo vệ con mình, nàng cũng không tiết lộ cha đẻ đứa bé là ai, chỉ dặn đặt nhân nhũ đôi phương hãy hảo hảo nuôi dưỡng đứa con gái mình trưởng thành.

Vì vậy, bất kể là vị Mặc tướng quân hay là Bạch lão thái quân đều chỉ biết mẹ ruột của Mặc Lan là Long Tuyết Tình nhưng không hề biết phụ thân của nàng chính là Đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của Nam Nhạc - Phụng Vô Ưu.

Sau khi biết được thân thế của mình, Mặc Lan trong lòng ngửi vị tạp trần(chưa, cay, đắng, ngọt, mặn trộn lẫn), cảnh ngộ của mẫu thân khiến nàng đau lòng, nhưng có thể trách ai được đây? Tất cả chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi.

Sau đó, hai cha con nàng rút cuộc cũng có cơ hội gặp mặt.

Đáng tiếc, Phụng Vô Ưu là một người ít nói, cùng con gái mình cùng nhau ngồi trong phòng hồi lâu, chẳng qua chỉ là đơn giản nhìn chăm chăm mặt đối phương nhưng không hề nói câu nào.

Mặc Lan thường ngày khéo ăn khéo nói hết sức lợi hại, ở vào thời điểm này cũng có chút cứng họng, trong đầu có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Hai cha con nàng cứ ngồi đối diện nhau như vậy, rốt cuộc Phụng Vô Ưu cất tiếng hỏi: “Tên tiểu tử Bạch gia kia đối với con có tốt không?”

Mặc dù trong bữa tiệc Hoàng cung, trong công đường Hình bộ ông đều nhìn ra tình cảm giữa hai người này rất tốt nhưng vẫn là muốn từ chính miệng con gái mình khẳng định chắc chắn.

“Dạ...có!” Nàng gật gật đầu.

“Con không chỉ đi truyền từ mẫu thân con khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền yêu thích vẻ ngoài, ngay cả suy nghĩ cũng giống nhau khôn ngoan sắc sảo(thông minh nhanh nhẹn).”

Khuôn mặt Mặc Lan có chút đỏ, tuy chưa từng nhìn thấy hình dáng mẫu thân nhưng nhìn vào trong mắt phụ thân nhìn nàng, nàng thấy được ông rất yêu mẫu thân mình.

“Có thể gọi ta một tiếng cha được hay không?”

Mặc Lan hơi ngần ngại, có chút ngại ngùng thiếu tự nhiên nhưng vẫn là ngoan ngoãn gọi một tiếng cha.

Phụng Vô Ưu hài lòng, cũng không nói cái gì liền đứng lên nói với nàng: “Ngày mai ta lên đường trở về Nam Nhạc rồi, nếu thời điểm nhớ tới ta thì hãy bảo tên tiểu tử Bạch gia đưa con tới Nam Nhạc làm khách.”

Vừa dứt lời, ánh mắt hơi liếc nhìn thân ảnh Bạch Quân Nhiên: “Còn trốn cái gì, đã thấy người rồi”

Bạch Quân Nhiên gãi gãi đầu cười hắc hắc, trong chớp mắt đi vào: “Đừng hiểu lầm ta, ta chỉ là tình cờ đi ngang qua, tuyệt đối không có chủ ý đứng ở vách tường nghe lén đâu.”

Đây rõ ràng không phải chưa đánh đã khai sao.

Mặc Lan tức giận trừng mắt liếc hần một cái, nhưng trong ánh mắt lại không hề có bất kỳ cái gì trách cứ.

Nhìn con gái liếc mắt đưa tình, Phụng Vô Ưu khó mà lộ ra một nụ cười.

Năm đó ông cùng Tình nhi vì thân phận đối lập nên cuối cùng chia lìa đôi đường, ông thật sự không hy vọng bị kịch một lần nữa tái diễn.

Ông đã sai lầm một lần chẳng lẽ còn tơ mắt nhìn nữ nhi mình theo gót mẫu thân sao?

“Nếu hai nước đã nghị hòa, về sau nếu có thời gian mọi người cũng có nhiều thời gian lui tới, ta chỉ có một đứa con gái bảo bối (nữ nhi bảo bối), qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng một lần làm tròn trách nhiệm của một người cha, hiện tại nó được gả vào Bạch gia các người, tương lai chính là trách nhiệm của người, nếu dám đối xử tệ ta tuyệt đối không tha cho người.”

“Nhạc phụ yên tâm, Lan nhi chính là bảo bối của Bạch gia ta, hiện tại trong bụng nàng còn mang giọt máu của ta, cho dù không tính có uy danh lan xa của cha vợ, con cũng vẫn sẽ yêu nàng một đời một kiếp không bao giờ để cho nàng phải chịu thiệt thòi.”

Bạch Quân Nhiên nghiêm mặt nói xong lời này, gương mặt Mặc Lan đỏ bừng như quả táo chín.

Phụng Vô Ưu ngược lại cười gật đầu một cái: “Có được một người đàn ông sủng ái như vậy cũng là phúc phận của con gái ta.”

“Nhạc phụ quá khen.”

Hai người khách sáo một hồi, Phụng Vô Ưu liền rời khỏi gian phòng.

Cha và con gái mới nhận nhau lại chia lìa, Mặc Lan có chút không nỡ, vành mắt không khỏi đỏ hồng.

“Ai nha nương tử! Nàng buồn cái gì nào? Cha con nhận nhau là chuyện tốt hơn nữa cha nàng chính là Đại tướng quân Nam Nhạc ngay cả hoàng đế Nam Nhạc cũng phải kính trọng, vô luận như thế nào nàng phải vui vẻ mới đúng chứ.”

“Nhưng mà ngày mai cha phải rời đi...”

“Vậy khi nào rảnh rồi chúng ta có thể đi Nam Nhạc thăm Lão nhân gia được không?”

“Cha mới không phải Lão nhân gia.”

“Dạ dạ dạ, cha nàng vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, một chút cũng không già.”

Mặc Lan cười hi hi một tiếng, lời kéo tay phu quân: “Nếu như có thời gian, chàng sẽ thật sự mang ta đi Nam Nhạc thăm cha thật chứ?”

Bạch Quân Nhiên ra sức gật đầu: “Đừng nói là Nam Nhạc, chỉ cần một câu nói của nương tử thân ái thì cho dù là chân trời góc biển, vi phu cũng đều dẫn nàng đi.”

Hai người vừa nói vừa cười đùa một phen, ánh mắt Mặc Lan đột nhiên tràn đầy thâm tình nói: “Quân Nhiên, chuyện lần này, thật sự cảm ơn chàng.”

“A? Cảm ơn ta vì cái gì nào?”

“Ừm! Cảm ơn chàng... Đối với em không chê, cảm ơn chàng, đối với em chân tình không toan tính, cảm ơn chàng... Vì em mà đối địch với cả triều đình, quan trọng nhất là...” Nàng cười khê: “Cảm ơn chàng đã yêu em khiến cho em trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất khắp thiên hạ.”

Một câu cuối cùng vừa nói xong nàng cảm thấy quá ngượng, thấy phu quân gương mặt hài hước cười nhìn nàng, khuôn mặt nàng nhất thời đỏ bừng, muốn quay người chạy đi lại bị hấn một tay kéo lại ôm vào trong ngực,... cái miệng nhỏ nhắn hơi dẩu lên đón nhận nụ hôn.

※※※※※※※※

Một năm sau, Bạch phủ long trọng mở tiệc linh đình làm bữa tiệc đầy tháng.

Bởi vì Bạch Quân Nhiên rất cuộc làm cha, Mặc Lan cũng không hề kém cạnh, một lần thay hấn sinh hai tâm can bảo bối một trai một gái, Bạch lão thái quân phải nói cười đến mức không thể khép miệng lại, ôm hai tăng tôn như đang khoe vật báu của mình.

Khi Phụng Vô Ưu ở Nam Nhạc biết được mình trở thành ngoại công (*ông ngoại*) cũng liền phái người tặng rất nhiều lễ vật.

Hoàng Thượng cũng đến phủ tham gia dự tiệc, còn sai người đưa một rương châu báu đến Bạch phủ làm quà.

Trong cung mấy vị đại thần kể từ khi Từ Khánh Dân mất mạng sau, mỗi một người đều trở nên chán chường lại tác phong làm việc của mình.

Bởi Từ Khánh Dân chính là một tấm gương để cho bọn họ nhìn rõ, tốt nhất là đừng vuốt râu cạo nếu không có ngày mình chết lúc nào không hay.

Tiệc đầy tháng vừa qua khỏi, Bạch Quân Nhiên liền vào cung gặp vua, một tay lấy ra đại ấn Hồ Phủ mình nắm giữ nhiều năm giao lại cho Hoàng Thượng.

“Đây là ý gì?”

“Hiện tại biên cảnh thái bình, chiến sự hoàn toàn không có, tên lính Mã đại Nguyên soái ta đây cũng nên cáo lão về quê rồi.” Bạch Quân Nhiên nhìn Hoàng Thượng cười một tiếng: “Làm chi mà dùng loại ánh mắt đầy nhìn ta? Quân đội Bạch gia được ta huấn luyện hết sức dũng mãnh, ta đã quyết định cân nhắc Tiêu Hà vào thay thế vị trí của ta, hấn là người có năng lực trong quân đội cho nên người đại khái có thể yên tâm, binh quyền Bắc Kỳ giao cho hấn tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.”

Long Hạo bất mãn cau mày: “Người có phải vẫn còn trách chuyện lần trước trầm xuống Hoàng bang muốn bắt nương tử người đứng không?”

Bạch Quân Nhiên lườm hấn một cái, bụng ly trà lên uống.

“Ta còn tưởng rằng Hoàng Thượng quên chuyện này rồi cơ đấy.”

“Làm sao có thể quên được? Người mỗi lần thấy trầm, không phải là dùng loại ánh mắt xem thường nhìn trầm thì lại dùng lời nói chua xót (*đau xót*) khiến trái tim trầm thật sự là tan nát vạn phần a.”

“Làm trò!” Bạch Quân Nhiên ở trong đáy lòng đối với Hoàng thượng không chút sợ hãi mà nói thẳng (*trực lai trực vãng*): “Cho dù người vì đại cục mà phải mưu kế ứng biến (*tùy cơ ứng biến*) nhưng ít nhất cũng nên nói trước cho ta một tiếng, người có biết hay không lần đó...”

Nói tới đây, Bạch Quân Nhiên thở dài: “Tóm lại người là Hoàng Thượng, người có nhiều trách nhiệm cùng lo nghĩ, ta hiểu, nhưng chức Binh mã Đại Nguyên Soái ta thật sự không muốn làm nữa.”

“Nhưng là năm tuổi năm đó người đã chính miệng hứa với trăm cả đời này đều vì trăm bảo vệ giang sơn đất nước, không bao giờ phản bội.”

“Ta bây giờ cũng đâu có phản bội Hoàng thượng a.”

“Mặc dù không có phản bội nhưng người lại muốn rời khỏi trăm...” Long Hạo nói đến đây, khuôn mặt còn bày vẻ rất ủy khuất *[(tủi thân oan ức) ^^! anh Thượng đế xương ghê]*.

“Ta chỉ là muốn mang theo nương tử ta đi du ngoạn giải sầu, lạnh nhạt nàng mười năm, cũng nên đền bù thật tốt cho nàng.”

Long Hạo xoa xoa cằm: “Người đã có ý như thế trăm cũng không miễn cưỡng người, Hồ phù này trăm tạm thời thay người cầm, về phần chức vị của người liền để cho Tiêu Hà thay thế, nếu có một ngày trăm cần người, Hồ Phù này trăm sẽ trả lại cho người.”

Bạch Quân Nhiên cũng không phản đối. Dù sao bây giờ tuy thiên hạ thái bình nhưng chỉ có trời mới biết lúc nào xảy đến bất ngờ, ai có thể dự đoán được cuộc sống hòa bình có thể kéo dài bao lâu đây?

Thân là người Bắc Kỳ, là con cháu Bạch gia, một khi Bắc Kỳ gặp nạn, hấn quả thật không thể nào trơ mắt đứng nhìn cho được.

Sau khi hấn trở lại Bạch phủ đem quyết định của mình nói ra cho thê tử, Mặc Lan thật sự bất ngờ: “Chàng thật sự đem binh quyền giao trả cho Hoàng Thượng?”

“Đúng vậy a...”

“Nhưng... chàng thật sự từ bỏ được sao? Em biết rõ chàng cùng với những người trong quân đội tình huynh đệ như tay chân *(anh em thủ túc)*, cũng thích cảm giác tung hoành trên sa trường...”

“Tình huynh đệ của chúng ta sẽ không bởi vì ta không còn ở trong quân đội liền biến mất, hơn nữa hiện tại đất nước không có chiến sự, dân chúng hòa thuận vui vẻ, thật ra, so với cùng những nam nhân xấu kia bồi dưỡng tình cảm thì vì phu càng muốn ở trên giường cùng Lan nhi nhà ta bồi dưỡng tình cảm hơn...”

Mặc Lan tức giận đập hấn một cước: “Chàng đã làm cha rồi, thế nào mà còn không đứng đắn như vậy.”

“Ai nha, người ta cũng chỉ đối với một người là nàng không đứng đắn thôi nha, Lan nhi đừng chạy, chúng ta sinh thêm mấy đứa con nít nữa được hay không? Bởi vì như vậy, Bạch phủ chúng ta có thể thành lập được một đội quân nho nhỏ, đến lúc đó một đám huynh đệ Bạch gia khi đi ra ngoài cửa, rất là oai phong nha...”

“Chàng tránh ra... á..., ai muốn với chàng sinh nhiều con nít như vậy chứ?”

“Sinh đi mà, sinh đi mà...”

“Cút...”

“Lan nhi, nàng rất thô lỗ *(bạo)*...”

Nàng dâu ở trong phòng đã tình mị tiểu*.

[Đã tình mị tiểu: đánh yêu mắng yêu...]*

Tay trái tay phải đều ôm tăng tôn, Bạch lão thái quân cười hắc hắc, lặng yên không tiếng động xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Động Phòng Hoa Chúc Trễ Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.